TOKYO PENTRU TOTDEAUNA

EMIKO JEAN

„O poveste modernă plină de prospeţime.“ – Katharine McGee, autoarea cărţii *American Royals*

LITERA

TOKYO PENTRU TOTDEAUNA

EMIKO JEAN

Tokyo Ever After
Emiko Jean

Produced by Alloy Entertainment, LLC

Publicată în SUA de Flatiron Books, www.flatironbooks.com
Ediție publicată prin înțelegere cu Rights People, London

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Tokyo pentru totdeauna
Emiko Jean

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Delia Zahareanu
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEAN, EMIKO
Tokyo pentru totdeauna / Emiko Jean;
trad. din lb. engleză de Diana Dorobanţu. – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7557-6
ISBN EPUB 978-606-33-8096-9

I. Dorobanţu, Diana (trad.)
821.111

TOKYO PENTRU TOTDEAUNA

EMIKO JEAN

Traducere din limba engleză de
Diana Dorobanțu

LITERA
București

Tuturor fetelor care își ascultă inima

FAMILIA IMPERIALĂ*

Împăratul Chowa** — **Împărăteasa Aimi****

Împăratul (Takehito) — **Împărăteasa** (Chika)

Prințesa Kuniko**

Prințesa Tamako

Prințul Yukihito

Prințul moștenitor Toshihito (Makotomomiya, „Mak”)

Prințul Nobuhito — **Prințesa Midori**

Prințesa Yumiko

Prințesa Asako

Prințul Yasuhito

Prințesa Izumi (Izzy),

Prințesa Noriko

Prințesa Akik

Prințesa Sachiko

Prințul Masahito

Prințul Yoshihito

TOKYO PENTRU TOTDEAUNA

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Fluturelui rătăcit i se retează aripile

4 aprilie 2021

O aură de eleganță atemporală a învăluit nunta prim-ministrului Adachi cu Haya Tajima, moștenitoarea unui imperiu de armatori, eveniment care a avut loc la luxosul hotel New Otani. Deși este al doilea mariaj al premierului (prima lui soție a murit acum câțiva ani), nu s-a făcut nicio economie. Bărbații au purtat fracuri. Femeile s-au înveșmântat în mătăsuri. Șampania Dom Pérignon s-a revărsat din pahare. Lebede albe și negre, aduse din Australia, au plutit pe iazurile din grădină. Oaspeții au alcătuit un adevărat tablou al înaltei societăți japoneze, participând inclusiv familia imperială. Însuși Alteța Sa Imperială, Prințul Moștenitor Toshihito, a fost prezent, în ciuda dezacordurilor pe care le are cu premierul.

Dar nu conflictul și, la drept vorbind, nici măcar mirii nu au fost în centrul atenției. Toate privirile s-au îndreptat asupra noii prințese, Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi, cunoscută și sub numele de Fluturele rătăcit. Nunta a reprezentat debutul ei oficial în societatea japoneză. Va zbura – sau va cădea?

Prințesa Izumi a purtat o rochie de mătase de culoarea jadului și perle Mikimoto, provenite din tezaurul imperial și dăruite

chiar de împărătească. Presa nu a avut acces la festivități, dar potrivit tuturor relatărilor, totul a decurs perfect.

Și-atunci, oare de ce a fost văzut Fluturele rătăcit îmbarcându-se într-un tren cu destinația Kyoto în această dimineață? Agenția Imperială insistă că era vorba despre o excursie deja planificată în provincie. Dar Știm prea bine că vila imperială de la Kyoto este locul în care membrii familiei regale merg să ispășească diverse gafe. Anul trecut, Alteța Sa Imperială, Prințul Yoshihito, a a petrecut acolo o perioadă pentru a-Și reveni în urma unei călătorii clandestine în Suedia.

Se pare că aripile fluturelui au fost tăiate. Oare ce ar fi putut să facă Prințesa Izumi pentru a justifica plecarea de pe domeniul imperial din Tokyo? Nimeni nu are niciun indiciu. Dar cert e că cineva are probleme...

1

E o datorie sacră a celor mai buni prieteni să te convingă să faci lucruri pe care nu ar trebui să le faci.

– Nu-l vei termina niciodată. Ai încercat. Chiar ai încercat, spune Noora, cea mai bună prietenă menţionată mai sus. Ai avut o tentativă.

Tentativa consta într-o încercare de cinci minute de a scrie un eseu pe tema dezvoltării personale în *Huckleberry Finn*. Noora ar trebui să mă ajute. Am chemat-o pentru sprijin moral.

– Mai bine renunţăm și mergem mai departe.

Ea se prăbușește pe pat, cu mâinile la ochi – definiţia la propriu a unui leșin.

Câtă dramă!

Argumentul ei este convingător. Am avut patru săptămâni să lucrez la material. Astăzi este luni. Termenul este marţi. Nu știu destulă matematică să aproximez care sunt șansele de a termina la timp, dar pun pariu că sunt foarte mici. Salut, consecinţe ale propriilor mele acţiuni! Ne întâlnim din nou, vechile mele prietene!

Noora își înalţă capul de pe pernă.

– Doamne, câinele tău pute!

Îl strâng pe Tamagotchi la piept.

– Nu e vina lui.

Terrierul meu metis are o afecţiune glandulară rară care nu poate fi vindecată și pentru care nu există tratament. De asemenea, are o faţă atât de urâtă, încât e de-a dreptul drăguţă, precum și un fetiș scârbos pentru propriile labe. Își suge degetele de la picioare.

Sunt destul de sigură că eu m-am născut ca să iubesc acest exemplar canin.

– Nu pot renunţa la temă. Îmi trebuie să termin cursul, zic, spre surprinderea mea.

Rareori sunt vocea raţiunii. Mărturisire: nu există o voce a raţiunii în prietenia noastră. Conversaţiile decurg, de obicei, cam așa:

Noora: *sugerez o idee proastă*

Eu: *ezit*

Noora: *faţă dezamăgită*

Eu: *vin cu o idee și mai proastă*

Noora: *faţă încântată*

Practic, ea instigă, iar eu măresc miza. În ceea ce mă privește, pentru mine, ea e echivalentul lui Timberlake[1] pentru Biel, Edward[2] pentru Bella, Pauly D[3] pentru Jersey Shore. Cea mai bună prietenă a mea cu tupeu. Pe principiul: te bagi sau mori. E la fel din clasa a doua, când culoarea pielii noastre ne-a adus laolaltă – o nuanţă mai închisă decât a copiilor albi din Mount Shasta – și o incapacitate comună de a urma cele mai simple instrucţiuni. *Să desenăm o floare? Pfff.* Nu mai bine facem un întreg peisaj oceanic cu stele de mare în rol de infractori și cu un delfin detectiv care fentează regulile? Împreună, suntem jumătate din Gașca Asiatică de Fete – GAF, pe scurt. Nu vă gândiţi la crima organizată, ci mai degrabă la *Golden Girls*[4]. Hansani și Glory sunt celelalte două membre. Cotizaţiile sunt stricte și plătite în onoarea strămoșilor asiatici. Semnificaţie: suntem panasiatice. Într-un oraș în care trăiesc împreună persoane de toate culorile, nu-ţi poţi permite să discriminezi pe cineva. Noora mă măsoară din priviri.

– Este timpul să renunţi. Obișnuiește-te cu ideea. Treci peste. Acceptă-ţi eșecul. Hai să mergem la magazin. Mă întreb dacă tipul acela drăguţ mai lucrează la casă. Îţi aduci aminte când s-a zăpăcit Glory și a comandat îngheţată cu unt de arahide și ciocolată, în formă de penis? Hai, Zoom Zoom, se gudură ea.

– Mi-aș fi dorit ca tu să n-o fi auzit niciodată pe mama spunându-mi așa.

Mă schimb, iar Tamagotchi îmi sare din braţe. Nu este niciun secret: eu îl iubesc mai mult decât mă iubește el. Se învârte în cerc și se așază, cu nasul în fund. Așa. De. Drăguţ.

Noora ridică din umeri.

– Și totuși am auzit-o și este super. Acum nu pot să *nu*-ţi spun așa.

– Pefer Izzy.

– Preferi Izumi, răspunde ea.

Corect. Dar, până în clasa a treia, auzisem cele trei silabe suficient de schimonosite pentru a-mi dori să-mi simplific numele. Este mai ușor așa.

– Dacă albii pot învăţa klingoniana, pot învăţa și să-ţi pronunţe numele.

Nu puteam spune că nu are dreptate.
– Așa este, recunosc.
Prietena mea joacă darabana cu degetele pe burtă, semn clar de plictiseală. Se ridică și zâmbetul ei seamănă cu al unei pisici – misterios și îngâmfat. Un alt motiv pentru care sunt iubitoare de câini. Niciodată să nu ai încredere într-o pisică, îţi va mânca faţa după ce mori. (Nu am nicio dovadă în acest sens. Doar un instinct visceral.)
– Nu mai mergem la niciun magazin, atunci. Mă simt palidă și neatractivă.
Acum rânjesc. Am mai trecut prin asta. Imediat încep să-i cânt în strună.
– Poate că ar trebui să ne refacem machiajul și să încercăm din nou?
Întotdeauna vin cu sugestia asta de foarte mare ajutor. Tamagotchi își înalţă urechile.
Noora dă din cap cu înţelepciune.
– Minţile strălucite gândesc la fel.
Îmi mai aruncă un zâmbet și iese pe ușă îndreptându-se către baia principală a mamei, cunoscută și sub numele de Rodeo Drive[5]-ul produselor cosmetice. Este greu să nu te gândești la ce se află pe dulapul ciobit, din vinil, și să *nu* salivezi – casete strălucitoare Chanel cu farduri pentru pleoape, mască pentru somn cu caviar La Prairie, creion dermatograf Yves Saint Laurent Couture. Oh, și ce-aţi zice și de produsele coreene de îngrijire a pielii? Da, vă rog. Fiecare răsfăţ decadent este o promisiune pentru un o zi de mâine mai bună. De exemplu, lucrurile stau foarte prost acum, dar cred că această pudră bronzantă Golden Goddess va schimba totul. Ironia face ca produsele scumpe de machiaj să fie exact opusul caracterului practic al mamei. Conduce un Prius, a ajuns la nivelul următor de reciclare (uneori cred că a făcut un copil doar ca să o ajute să amestece în lada de compost) și își refolosește dresurile. Au rămas resturi de săpun? Îndesate în vârful unor dresuri vechi, vor scoate ultima picătură de spumă din ele. Când remarc această ipocrizie în faţa ei, mama rămâne total indiferentă.
– Nu contează, spune ea. Toate fac parte din mistica mea feminină.
Nu o contrazic. Noi, doamnele, suntem complexe. În esenţă, gloss-urile și dermatografele sunt plăcerile vinovate ale mamei. În același fel în care e plăcerea Noorei și a mea să ne pictăm pe faţă în timp ce mama predă la colegiul de stat local.

O găsesc pe Noora dându-și cu luciul de buze Dior și aruncând o privire printre jaluzele.

– Jones este din nou la tine în curte.

Trec peste covor și mă alătur Noorei să mă uit pe fereastră. Da, el este. Vecinul nostru de alături poartă o pălărie de soare roz turtită, un tricou alb, papuci Crocs galbeni și un sarong[6] atât de colorat, încât este de-a dreptul jignitor – adică, cine a putut crea un lucru atât de oribil? Cară două borcane cu lichid închis la culoare și le așază pe veranda noastră din spate. Probabil kombucha[7]. Minunea cu barbă este drăguț cu mama, își prepară singur ceaiul, crește albine, iar pe tricoul lui preferat scrie *Dragostea nu ține cont de culoare.* Ceea ce, desigur, este o minciună. Iubirea ține cont cu siguranță de culoare. Un exemplu: când mi-am adunat curajul să-i spun celui de care eram îndrăgostită în clasa a șaptea că îmi plăcea, mi-a răspuns: „Îmi pare rău, pur și simplu nu mi se par atractive gagicile asiatice." De atunci, viața mea amoroasă a urmat aceeași cale blestemată. Ultima mea relație s-a încheiat cu un dezastru. Numele lui era Forest și m-a înșelat când ne aflam la bal. Ne-am despărțit de comun acord. Mă frec într-o parte unde simt brusc o durere ascuțită – probabil crampe, cu siguranță nu amintirile. E cam dubios cum îi aduce el mereu lucruri mamei tale. Ca și când o pisică sălbatică ar lăsa șoareci morți la tine pe verandă.

Noora pune capacul luciului de buze și își lipește buzele să-l întindă. Nuanța aceea de roșu-intens se potrivește cu personalitatea ei. „Subtil" nu e un cuvânt care să facă parte din vocabularul ei.

Îmi încrucișez brațele.

– Acum două săptămâni i-a adus o carte cu flori presate.

Mama este profesoară de biologie, dar botanica este adevărata ei pasiune. Jones își compensează lipsurile legate de modă prin tehnicile de seducție. Trebuie să recunosc.

Noora pleacă de lângă fereastră și aruncă luciul de buze pe cuvertura mamei de la piața de vechituri. Mama este o fană al lucrurilor vechi.

– Asta este cartea pe care i-a făcut-o el? *Orhidee rare din America de Nord*?

Acum umblă printre lucrurile de pe noptiera mamei. Mereu își vâră nasul peste tot.

– Nu, spun. Asta e alta.

Nu i-am acordat niciodată prea multă atenție cărții ăleia. Din cauză că e cu orhidee rare și chestii de-astea.

Noora o deschide.
– U-hu, Scooby Doo! Ce-i asta?
Arată spre textul de pe prima pagină și începe să citească.
– Draga mea Hanako...
Îmi ia un moment să înregistrez. *Draga mea*? *Hanako*? Mă reped smulgându-i cartea din mâini.
– Apucă-tot, bombăne ea, sprijinindu-și bărbia pe umărul meu.
Scrisul de mână este îngrijit, dar înclinat, aproape estompat.

Draga mea Hanako,

Te rog să dai voie acestor cuvinte să spună ceea ce nu pot exprima eu prin viu grai:

Mi-aș dori să fiu aproape
De tine ca fusta umedă a
Unei fete din reclama pentru sare[8] *de corpul ei. Mă gândesc la tine mereu.*
— Yamabe no Akahito

Al tău,
Makoto „Mak“
2003

Noora fluieră încet.
– Presupun că Jones nu este unicul admirator nu chiar atât de secret.
Mă așez pe pat.
– Mama nu a vorbit niciodată despre acest Makoto.
Nu prea mi-e clar ce simt în legătură cu subiectul. Este ciudat să te gândești la viața părintelui tău înainte de a te fi născut. Numiți-mă narcisistă dacă vreți, dar este dreptul sacru al unui adolescent să creadă că totul a început odată cu nașterea sa. De exemplu: *Izzy este aici acum. Pământule, poți începe să te rotești*. Nu știu, poate că este un lucru specific copiilor singuri la părinți. Sau poate mama m-a iubit atât de mult, încât a făcut să pară așa.
Încă râșnesc ideea în gând când Noora îmi spune concentrată:
– Așa deci. Tu te-ai născut în 2003.
– Mda.
Înghit cu greu, holbându-mă la foaie. Gândurile noastre se îndreptă către aceeași direcție improbabilă, dar intuitiv corectă. Mama mi-a spus

că a rămas însărcinată cu mine în ultimul ei an de colegiu. Părinții mei erau în aceeași clasă, în ultimul an. Harvard, 2003. Tata era și el student, venit în vizită din Japonia. O aventură de o noapte. *Dar nu o greșeală*, a insistat ea mereu. *Nu o greșeală.*

Mă uit fix la nume. *Makoto. Mak.* Care sunt șansele ca mama să fi avut două relații separate cu doi japonezi diferiți în anul in care m-am născut eu? Mă uit la Noora.

– El ar putea fi tatăl meu.

Să o spun cu voce tare sună ciudat, greu. Tabu.

Discuția despre tata a fost întotdeauna un fel de notă de subsol. *Izzy a fost concepută în 2003 de Hanako Tanaka și un bărbat japonez necunoscut*. Nu cunoașterea originilor mele mă face să mă simt prost. Sunt o fiică a secolului douăzeci și unu; în niciun caz nu mi-ar fi rușine de libertatea sexuală a mamei. Îi respect deciziile, deși cuvântul *mamă* și cuvântul *sex* laolaltă mă fac să vreau să incendiez tot soiul de chestii.

Nu faptul că *nu știu* mă face să sufăr. Ci să merg pe stradă, să studiez oamenii și să mă întreb: „Tu ești tatăl meu? Oare știi despre mine ceva ce eu nu știu?"

Noora se uită la mine.

– Cunosc privirea asta. Îți faci speranțe.

Strâng cartea la piept. Uneori este greu să nu fiu geloasă pe prietena mea cea mai bună. Are atât de multe în comparație cu mine: doi părinți și o familie enormă. Am fost de Ziua Recunoștinței la ea acasă. Parcă eram într-un tablou de Norman Rockwell[9], cu excepția unui unchi pilit, a faptului că se vorbește farsi[10] în jur, a sosului de rodie, și a tartelor din curmale în loc de plăcintă cu mere. Ea știe exact de unde vine, cine este, ce reprezintă.

– Serios, spun în cele din urmă.

Noora se așază și mă înghiontește.

– Serios? Ar putea fi tatăl tău. Ar putea să nu fie tatăl tău. Nu trebuie să tragi nicio concluzie.

Prea târziu.

În copilărie, m-am gândit mult la tata. Uneori, îmi imaginam că era stomatolog sau astronaut – și totuși o dată, deși nu o să recunosc niciodată cu voce tare, mi-aș fi dorit să fie alb. De fapt, mi-aș fi dorit ca ambii mei părinți să fie albi. Albul era frumos. Albul era culoarea păpușilor mele, a modelelor și a familiilor pe care le vedeam la televizor. Ca și prescurtarea numelui meu, o culoare mai palidă a pielii și o formă

de ochi mai rotundă mi-ar fi făcut viaţa mult mai ușoară, iar lumea, mult mai accesibilă.

Privesc foaia.

– Harvard trebuie să aibă o evidenţă a celor care au urmat cursurile acolo, spun eu cu vocea tremurândă.

Nu am îndrăznit niciodată să-mi caut tatăl. Nici măcar nu vorbesc despre el. În primul rând, pentru că mama nu m-a încurajat cu adevărat. De fapt, refuzul ei de a vorbi despre el m-a *descurajat*. Așa că am păstrat tăcerea, fără să vreau să fac valuri în relaţia mama-fiică. Și nici acum nu vreau. Dar nici nu ar fi trebuit să trec prin toată treaba singură. Nu pentru asta există cei mai buni prieteni? Să le împărtășești problemele?

Clic. Bliţ. Noora fotografiază foaia cu telefonul.

– Îi dăm noi de capăt, promite ea.

Dumnezeule, mi-aș dori că pot avea și eu încrederea pe care o are ea, siguranţa ei de sine. Dacă aș putea avea măcar jumătate din cât are!

– Ești bine? întreabă Noora.

Buzele îmi zvâcnesc. Simt o greutate în piept. Asta ar putea fi important. Foarte important.

– Da. Doar că este mult de procesat.

Noora mă ia în braţe, ţinându-mă strâns. Ne îmbrăţișăm.

– Nu-ţi face griji, spune ea cu seriozitate. Îl vom găsi.

– Chiar crezi? spun eu și ochii îmi strălucesc de speranţă.

Zâmbetul de pisică îi revine.

– La fel cum cred că Cinnabon[11] reprezintă pieirea mea.

– Având în vedere ce desfrâuri ai făcut în trecut la acest capitol, tind să cred că ai dreptate.

Dă din cap repede și încrezător.

– Îl vom găsi.

Vedeţi? După cum am mai zis, te bagi sau mori.

Justin Timberlake (n. 1981) – cântăreţ faimos, compozitor și producător de muzică din SUA, căsătorit cu actriţa americană Jessica Biel. (n.r.)
Edward Cullen – personaj principal din seria de cărţi și filme *Amurg* (*Twilight*). Edward, care este vampir, trăiește o mare poveste de dragoste împreună cu Isabella „Bella“ Swan, personajul principal feminin al seriei. (n.r.)
Pauly D (n. 1980) – DJ și prezentator american de televiziune. Este cunoscut pentru participarea sa în reality show-ul MTV *Jersey Shore,* care l-a consacrat. (n.r.)
Serial american de comedie foarte popular, difuzat în anii 1980-1990 la televiziune în Statele Unite ale Americii. Principalele eroine sunt patru femei ajunse la vârsta pensionării, care decid să locuiască împreună, trecând prin tot felul de aventuri amuzante. Serialul s-a bucurat de un răsunător succes de public și a dobândit un statut clasic, fiind și astăzi urmărit de milioane de oameni din întreaga lume. (n.r.)
Bulevard celebru din Beverly Hills, California, SUA, faimos pentru magazinele sale de lux și pentru cumpărături. (n.r.)
Ţesătură tradiţională din Asia de Sud-Est, imprimată cu diferite modele sau în culori vii care se poartă legată în jurul corpului. (n.r.)
O băutură produsă prin fermentarea ceaiului dulce prin intermediul unei culturi de drojdie și bacterii. (n.t.)
Principalul simbol vizual al brandului american de sare Morton, fata cu rochie de un galben-strălucitor, umbrelă supradimensionată și recipientul cu sare de masă este o prezenţă iconică în magazinele alimentare americane. Tânăra este reprezentată plimbându-se prin ploaie cu o umbrelă deschisă și împrăștiind sare de masă în spatele ei dintr-un recipient cilindric. Imaginea este unul dintre cele mai cunoscute zece simboluri din Statele Unite. (n.t.)
Pictor și ilustrator american. Lucrările lui se bucură de o mare popularitate în Statele Unite, fiind considerate o oglindă a culturii americane. (n.t.)
Limba persană, vorbită în Iran și în unele teritorii din zona Golfului Persic și a Asiei Centrale. (n.r.)
Mare lanţ internaţional de produse de patiserie și panificaţie, prezent în 48 de ţări. (n.r.)

2

Școală. Amiază. Marţi. Mă târăsc pe coridoarele Liceului Mount Shasta. Au trecut optsprezece ore de când o carte despre orhidee rare și un poem șocant mi-au dat lumea peste cap.

O seară și o dimineaţă dificile. Atât de multe întrebări care-mi veneau în minte – mama m-a minţit că nu-l cunoștea pe tata? Dacă da, de ce? Oare tata știe despre mine? Atunci, de ce nu m-a dorit? Agonia e palpabilă. Am avut grijă să nu-mi fac mari speranţe, în același timp evitând-o pe mama. Ce bine că mă pricep de minune la găsit subterfugii. Sub patul meu, tronează o jumătate de sticlă de lichior de piersici și câteva romane de dragoste (un duce scăpătat plus o moștenitoare de rang social inferior egal iubire adevărată pentru totdeauna). Mama nu știe nimic din toate astea. Este esenţial să mă port normal – o fată care își vede de treabă, nimic deosebit.

Ajung la ușa bibliotecii. Înaintez ca tancul, trecând de un grup de cowboy și de două fete pe nume Harmony. Ușa dublă se trântește în spatele meu. Ah, în sfârșit, liniște. Dacă și gândurile mele ar fi la fel de ușor de oprit. Undeva în spate, Noora mă așteaptă ca pe ace. Și eu stau ca pe ghimpi. În ultima oră, un șuvoi de mesaje a inundat grupul GFA.

Noora

OMG. OMG. OMG.[12]

Noora

Vești importante. Întâlnire GFA de urgență în bibliotecă în timpul prânzului.

Glory

Mâncăm acolo în fiecare zi.

Eu

?

Noora

Să fiți acolo la timp. Nu vreți să ratați asta.

Glory

Dacă este vorba din nou despre al treilea sfârc al lui Denny Masterson...

Noora

AI VREA TU!

Hansani

Ce zici de un mic indiciu?

Eu

??

Noora

Hah! Și să stric marea dezvăluire? Fără supărare, trebuie să aștepți.

Încerc să-mi stăpânesc speranța care mi se umflă în piept ca un balon. Este foarte probabil ca veștile importante ale Noorei să nu fie despre presupusul meu tată. Pentru ea, întâlnirile de urgență sunt un scop în viață.

– *În sfâr șit.*

Noora mă agață, trăgându-mă printre rafturi. Ajungem în colțul de nord-est. Hansani, o fată zveltă din Sri Lanka, și Glory, pe jumătate filipineză, cu niște sprâncene pentru care mi-aș da viața și/sau pentru care aș comite o crimă, așteaptă deja la masa noastră obișnuită. Fetele astea. Fetele *mele*. Numai noi suntem capabile să ne uitam la una la alta și să știm exact ce simțim. Legătura noastră s-a născut în școala elementară, unde am aflat că „defectul" cel mai mare era felul în care arătam.

În cazul meu, a fost Emily Billings. M-a încolțit în autobuz trăgându-și colțurile ochilor ca să arate exagerat de înclinați. Știam că sunt diferită, dar nu știam că să fii diferit este rău până când nu mi-a arătat cineva. Desigur, am râs împreună cu ceilalți copii. La urma urmei, umorul este întotdeauna cea mai bună apărare. M-am prefăcut nu m-a afectat. La fel cum mă prefăceam că nu mă afecta când vreun copil mă întreba dacă familia mea sărbătorea bombardamentele de la Pearl Harbor în loc de Crăciun. Sau când elevii îmi cereau ajutorul la temele de la matematică. E problema lor, nu sunt bună la cifre. Totuși, de fiecare dată, simt că se strânge ceva în mine, mi se face rușine și tac.

Oricum, noi înțelegem. Știm toate ce înseamnă să primești bobârnace legate de cultura ta. Noora este întrebată de ce nu poartă hijab[13]. Oamenii se gândesc că Glory a fost adoptată când o văd alături de tatăl ei alb. Hansani trebuie să facă față accentului cum e cel al domnului Apu[14] – țara greșită, în primul rând. Și, desigur, invariabila întrebare *Serios, dar de unde ești cu adevărat?* Fetele își începuseră deja masa de prânz – pita și hummus pentru Hansani, salată de ouă pentru Glory. Deasupra mesei noastre este un semn pe care scrie *Nu mâncați aici*. Eh, regulile sunt făcute să fie încălcate. Îmi trântesc rucsacul și sticla de apă pe masă și le zâmbesc celorlalte două. Noora se aruncă pe scaunul de lângă mine. Pocnește din degete spre Glory.

– Laptopul.

Glory clipește spre Noora îngustându-și ochii.

– Spune *te rog*, zice ea, în timp ce scoate un laptop nou-nouț.

Noora o împunge cu un creion.

– Știi că te ador, chiar dacă nu ţi se potrivește numele.

Asta este adevărat. Deși nu aș spune-o niciodată cu voce tare. Glory este genul de persoană care îţi bagă pumnul în gură când cași ca să se impună drept cea mai puternică. Pe de altă parte, Noora nu se teme s-o zică. Relaţia lor poate fi cel mai bine descrisă drept una de dragoste cu năbădăi. Cele două sunt atât de asemănătoare, dar nici măcar nu-și dau seama.

Glory îi întinde laptopul.

– Mai împunge-mă tu iar cu creionul ăla că-ţi trag una de nu te vezi.

Așadar, astăzi mai degrabă năbădăi decât dragoste.

– Putem depăși momentul? intervin eu.

Noora ia laptopul și tastează.

– Da. Da, putem.

Se oprește, își încrucișează degetele și le trosnește.

– Tobele, vă rog!

Hansani îi cântă în strună, bătând cu degetele în masă.

Glory scoate o pilă și începe să dea unghiilor formă de gheare. Închid ochii. Mă pregătesc. Las să-mi explodeze balonul de speranţă din piept. „Dă Doamne să fie vorba despre el. Și dacă este vorba despre el, dă Doamne să nu fie un criminal în serie care colecţionează piei de om."

– L-am găsit! L-am găsit pe Makoto. Mak. Tatăl tău! exclamă Noora.

Deschid ochii. Clipesc. Cuvintele ei îmi intră sub piele, fac rădăcini, frunze. Flori. Atât de multe sentimente. Iar peste toate, dezamăgire. Așa că fac ce știu cel mai bine: o glumă. Schimb subiectul.

– Deci, nu este vorba despre al treilea sfârc al lui Denny?

Noora dă din mână.

– Doamne, nu. Subiectul ăla e vechi de două luni și jumătate. Acum, înainte să vă arăt ce am găsit, trebuie să vă spun ceva.

Pare nesigură, serioasă.

Îmi simt sângele pulsând în urechi. Hansani se întinde peste masă și mă ia de mână. Are un al șaselea simţ prin care poate detecta frecvenţele emoţionale. Este puterea ei de super-eroină.

Mă uit spre Glory și Hansani. Ele știu ce a descoperit Noora? Ambele clatină din cap. Este un obicei de-al nostru, să comunicăm doar din priviri. Suntem pe aceeași lungime de undă. Acum suntem toate în întuneric.

– Bine, zic eu. Trag aer adânc în piept. Spune.

„Mă pregătesc pentru ce e mai rău. Sper să fie de bine."

Noora trage teatral aer în piept.
– Sunt foarte atrasă de tatăl tău.
Hansani chicotește.
Glory își dă ochii peste cap.
Mie mi se oprește respirația.
– Bleah, zic. În plus, nici măcar nu știm dacă este tatăl meu.
– Oh, este tatăl tău.
Tata. În mintea mea m-am referit întotdeauna la el ca la tatăl meu, niciodată *Tata*. Primul este un titlu dat la naștere, cel de-al doilea câștigat în timp – după multe greutăți, nopți nedormite și festivități de absolvire la care să fie prezent. Eu nu am un *tata*. Dar aș putea avea. Această posibilitate mă face să mă întind de pe marginea scaunului.
Noora spune:
– Ești leită. Uite.
Întoarce laptopul să-l vadă tot grupul. Imaginile umplu ecranul. Glory scapă pila de unghii pe masă.
– Să fiu a naibii!
Hansani fluieră încet.
– Ține-ți gura! Faceți cunoștință cu Makotonomiya Toshihito. Cine este tatăl tău, Zoom Zoom? exclamă Noora.
Mută cursorul pentru a mări o fotografie. Este și mai ciudat de aproape. El stă în fața unei clădiri din cărămidă. Harvard, presupun. Este tânăr în această fotografie. Zâmbetul îi e plin de promisiuni și speranță prostească. Genul ăla de zâmbet de dinainte ca viața să-ți dea un pumn în față. Asemănarea este imposibil de ignorat. Straniu. Mă regăsesc în buzele lui pline, în nasul drept, chiar și în spațiile dintre dinți.
Deschid gura apoi o închid, apoi o deschid din nou.
– Noora avea dreptate. Un tată al naibii de sexy, spune Glory.
Fetele bat palma în jurul mesei. Pulsul îmi crește. Îmi reamintesc faptul că atacurile de cord sunt rare la tinerii de optsprezece ani.
– Cum l-ai...
Fac o pauză. Mă adun. Îmi adun gândurile.
– Cum l-ai găsit?
– Harvard nu avea o arhivă a studenților disponibilă online, dar aveau un formular de completat și un număr de telefon. Am sunat azi dimineață. Am vorbit cu o tipă super, Olivia. Partea amuzantă este că a crescut în Ashland.
Ashland este aproape de Mount Shasta.

– Ne-am înţeles perfect. Suntem prietene acum. Probabil că își va numi primul copil după mine.

– Uf, treci la subiect, izbucnește Glory.

În ceea ce mă privește, nu mă pot abţine să nu mă holbez la el. La Makoto. La tatăl meu. La toate asemănările dintre noi. Avem aceleași sprâncene, deși eu le-am pensat pe ale mele. Întind degetele spre ecran, apoi le retrag. Nu trebuie să mă atașez emoţional.

Noora continuă.

– Oricum, nu mi-a putut spune prea multe. Ceva despre confidenţialitate. Așa că e un fel de fundătură.

– O, Doamne, spune Glory.

Noora se încruntă la Glory.

– Așa că am căutat pe Google cuvintele: Makoto, Mak, Harvard 2003. Și iată. Floare la ureche.

Noora flutură o mână prin faţa mea.

– Ești în regulă?

Cuvintele mi se formează și mi se blochează în gât.

– Da. Nu. Poate?

– O iau drept răspuns afirmativ, pentru că mai e ceva.

„Mai e ceva? Ce altceva mai poate fi?!"

– Urmăriţi-mă.

Noora tăcu pentru o clipă. Își drese vocea. *Hm*. Îmi desprind privirea de la ecran.

– E membru al familiei imperiale.

Pauză. Zâmbetul ei devine mai larg.

– Prinţ.

O altă pauză. Zâmbește și mai larg.

– *Prinţul Moștenitor* al Japoniei, mai precis. Numele lui real este Makotonomiya Toshihito.

Secundele se aud trecând, numărate de ceasul de deasupra capului nostru. Zâmbetul Noorei se estompează. Eu pufnesc. Am sentimentul clar că stau la capătul unui tunel foarte lung și întunecat.

– Nu cred că se simte bine, șoptește Hansani îngrijorată. Poate ar trebui să chemăm asistenta medicală.

– Nu mai avem asistentă medicală. Reduceri bugetare, intervine Glory.

Simt cum încep să mă isterizez. Nu am unde să merg, pot doar să mă ridic și să mă așez. Râd ascuţit, necontrolat. Da, îmi pierd minţile.

Noora spune:

– Serios, Zoom Zoom, nu este amuzant. Ești copilul din flori al unui prinţ. Rodul vintrelor sale.

– Cuvintele *rod* și *vintre* nu ar trebui niciodată rostite împreună, remarcă Glory, cu gura plină cu salată de ouă.

Zâmbetul larg al Noorei se strânge într-o linie nefericită.

– Nu mă credeţi. Niciuna dintre voi nu mă crede. Bine. Dovada, cireașa de pe tort.

Ea minimizează fotografia și deschide un articol de ziar.

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Cel mai în vârstă moștenitor burlac din istoria Tronului Crizantemei nu are de gând să se căsătorească

23 mai 2018

> La treizeci și nouă de ani, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moștenitor Toshihito, rămâne un burlac convins și nu intenţionează să se căsătorească, relatează surse din interiorul palatului. În ciuda unei pleiade de pretendente eligibile, Prinţul Moștenitor refuză să-și pună pirostriile. Agenţia Imperială este extrem de îngrijorată, deși nu va recunoaște public acest lucru...

Articolul continuă cu speculaţii referitoare la posibilele alegeri ale Prinţului Moștenitor: o rudă regală îndepărtată, nepoata unui cleric important al Marelui Altar de la Ise, nepoata fostului prim-ministru al Japoniei sau fiica unui industriaș bogat. Imaginile cu femeile respective însoţesc articolul. Ele apar la braţul tatălui meu, exemplare perfecte, strălucind în luminile reflectoarelor pentru a-i atrage atenţia. El are o atitudine total opusă – neclintit, rigid, încruntat. Nu seamănă cu cel din poza de la Harvard. Sunt și critici la adresa femeilor în articol. Nu poartă pălăria potrivită pentru o petrecere în grădină; nu poartă mănușile potrivite pentru o cină oficială; familia nu are suficienţi bani – sau mai rău, familia are prea mulţi bani.

Fetele s-au strâns în spatele meu. Ne holbăm la ecranul laptopului.

Hansani spune:
– Este un George Clooney asiatic.
– Înainte de Amal și de gemeni[15], o corectează Glory.
Închid articolul și îmi petrec următoarele cinci minute făcând clic pe mai multe fotografii. Într-una apare în Loja Regală de la Covent Garden, alături de Prinţul Charles și Camilla, la o reprezentaţie a operei *La Traviata*. În alta, la un *brunch* cu Marele Duce de Luxemburg, la Castelul Betzdorf. În alta, navighează pe Marea Mediterană împreună cu regele Spaniei. Mai departe: la schi, în Liechtenstein, cu prinţul Hans, apoi participând la o cină oficială cu Șeicul bin Zayed al-Nahyan, în Emiratele Arabe Unite... Și, colac peste pupăză, chiar are o fotografie *reală* alături de George Clooney!
Închid laptopul și îl împing departe pe masă, deoarece am nevoie de spaţiu. Noora, Glory și Hansani zâmbesc ezitant și îmi transmit neliniștea lor.
– Tatăl meu este Prinţul Moștenitor al Japoniei.
Poate că dacă spun cu voce tare, totul o să pară mai real.
Nu.
Este greu de crezut, dar imaginile nu mint. Sunt copia lui fidelă. Rodul vintrelor lui. Da, încă nu-mi place acest termen.
– Ca să vezi ce înseamnă treaba cu visele din copilărie devenite realitate! Ești o prinţesă, spune Noora.
Prinţesă. Majoritatea fetelor visează la asta. Eu nu. Mama mi-a cumpărat cuburi de construit, cu Ruth Bader Ginsburg[16] și Hilary Clinton[17] pe ele. Am visat doar să am un tată, să știu de unde provin și să pot vorbi cu mândrie despre cine sunt.
– Dacă ești de viţă regală, atunci trebuie să fiu și eu ceva, continuă Noora. O să plătesc și eu ca să am o genealogie ca asta când ajung acasă. Ţineţi-mi pumnii să-mi iasă că sunt cincizeci la sută Targaryen[18], treizeci la sută din familia regală britanică și sută la sută sora lui Oprah[19] recent regăsită.
– Sunt destul de sigură că nu așa funcţionează, spune Hansani.
Văzând cât de urât se uită Noora la ea, ridică ambele mâini.
– Ziceam doar.
Noora o ignoră și se întoarce spre mine.
– Este cel mai tare lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Cea mai bună prietenă a mea este de neam regal!
Își pune pumnii strânși sub bărbie și îmi face cu ochiul.

– Am să-ţi ţin trena aia de-o să-ţi meargă fulgii!

Mi se învârte capul. E mai mult decât mi-aș fi putut dori vreodată. Mai mult decât aș fi putut visa vreodată. Este ceea ce am așteptat optsprezece ani. Și totuși... am un nod în gât. O senzaţie de inevitabil, neplăcută.

– Toata viaţa mea este o minciună. De ce mi-ar ascunde mama așa ceva?

Glory își trosnește degetele.

– Asta este întrebarea adevărată, draga mea.

Prescurtare folosită limbajul colocvial a expresiei „Oh my God!“ („Doamne!“) (n.r.)
Acoperământ tradițional purtat de femeile musulmane pe cap, văl. (n.r.)
Personaj episodic din serialul de desene animate The Simpsons, întruchipând un comerciant de origine indiană. (n.r.)
Referinţă la căsătoria actorului american George Clooney cu Amal Alamuddin, o celebră avocată specializată în cazuri complexe de drept internaţional. Cei doi au doi copii gemeni, născuţi în 2017. (n.r.)
Fostă judecătoare la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite ale Americii, considerată un simbol al emancipării femeilor în zilele noastre. (n.r.)
Politiciană americană proeminentă, candidată la președinția Statelor Unite ale Americii în 2016. Soția fostului președinte american Bill Clinton. Hillary Clinton este considerată un model de succes pentru femeile care intră în politică. (n.r.)
Una dintre casele regale din seria de cărţi „Urzeala tronurilor“, de George R.R. Martin, ecranizate într-un serial de mare succes cu același nume. (n.r.)
Realizatoare americană de televiziune, faimoasă pentru talk-show-ul care îi poartă numele, considerată una dintre marile personalităţi media în S.U.A. (n.r.)

3

Mesaje

17:26 PM

Eu

Pe bune, gândul de a avea discuția lămuritoare cu mama este cel mai bun laxativ posibil.

Noora

Hai că poți.

Noora

Mergi pe modelul Lege și Ordine. E timpul să plătească pentru fărădelegile ei. Tu ești procurorul curajos care o aduce în fața justiției.

Eu

Aș prefera să fiu Mariska Hargitay[20]. Este o tipă super. În plus, Ice-T[21] este partenerul ei.

Eu

Te las. A ajuns mama.

Noora

Ține minte, tu ești sabia dreptății!

Cu un oftat, îmi dau telefonul pe silenţios. Îmi îndrept umerii. Inima îmi e de neclintit. Ghemul din stomac însă rămâne acolo. Îl port cu mine în timp ce mă îndrept pe hol și în bucătărie. Mama deja trebăluiește, deschide și închide dulapurile, turnând ulei într-un wok uriaș. Prăjește ceva rapid. Încerc să-mi opresc tremuratul mâinilor. *Fii tare.* Comportă-te normal. Nu ar trebui să fie greu. Practic, așa fac eu de obicei. De la ora la șase, mă înfiinţez la fiecare zece minute ca să întreb când va fi gata cina.

Mă duc la bar și mă cocoț pe unul dintre scaune. Sub dulap, stau agățate în cârlige cănile pe care mama le colecționează. Preferatele ei au citate ciudate. O am în fața ochilor pe cea cu *Geologia e cea mai tare!* Mama îmi pune în față un tocător, un cuțit și ardei gras de mai multe culori.

– Taie, taie, spune ea.

Fac ceea ce-mi se spune și tai în fâșii un ardei gras portocaliu.

– Mama?

– Hm?

Înfășoară tofu într-un prosop. Și-a scos sacoul de la costum, dar încă poartă restul „uniformei ei de învățământ“: cămașă cu nasturi și mâneci rulate până la coate, și o fustă-creion elegantă.

– Povestește-mi din nou despre tata, donatorul de spermă.

Relația noastră era foarte simplă. Aș putea să o sintetizez într-o singură propoziție – mamă singură cu o fiică, ele două împotriva lumii. Acum, totul pare atât de complicat. Totul s-a schimbat. Dar ea nu-și dă seama încă. Ca atunci când părinții lui Glory au divorțat. Mama ei nu-l mai iubea pe tatăl ei și începuse să se întâlnească cu medicul lor stomatolog în timp ce tatăl ei pregătea cea de-a douăzecea aniversare a căsătoriei lor. Minciunile distrug tot.

Mama închide ochii. Ah, este în starea aia fără chef, după o zi lungă.

– Ți-am spus să nu mai folosești termenul ăsta.

– Îmi pare rău. Merg la o școală publică. Facem educație sexuală. Știu prea multe.

Ea scoate tofu din șervet, îl taie cubulețe și îl aruncă în wok. Sfârâie, iar sunetul este ciudat de satisfăcător, „de acasă“.

– Nu poate să aștepte? Tocmai pregătesc masa.

Strâng și mai tare cuțitul și simt cum mă cuprinde o hotărâre bruscă. Răspunsul ei nu mă face să mă simt furioasă. Deloc.

– Nu poate să aștepte. Doar spune-mi din nou.

Se oprește și se uită la mine peste umăr, cu un licăr de suspiciune în privire.

– Despre ce este vorba? Îți lipsește ceva pentru că nu ai un tată?

Of, expresia de pe fața ei e sfâșietoare! Hotărârea mea bate în retragere. Ce pot să spun? „Da. Îmi lipsește să am un tată. Chiar mai mult, îmi lipsește să am un trecut.“ Mama nu are altă familie în afară de părinții ei. Este *sansei*, a treia generație de japonezi. Bunicii ei au emigrat în anii treizeci. Nu vorbeau limba și doar sperau la o viață mai bună când s-au îmbarcat pe o navă cu destinația America. După Al Doilea Război

Mondial, și-au băgat chimonoul tradiţional sub pat, au împodobit pomi de Crăciun în decembrie și au vorbit exclusiv în engleză.

Dar unele tradiţii refuză să dispară. Se strecoară printre crăpături și se agaţă de pereţi – să-ţi scoţi pantofii înainte de a intra în casă, să aduci întotdeauna un cadou când vizitezi pe cineva pentru prima dată, să sărbătorești Anul Nou mâncând Toshikoshi soba[22] și

mochi[23]. Aura de mister a acelei vieţi fantomatice mă face să tânjesc după ea. Vreau să mă înţeleg. Vreau să pun mâinile pe pământ și să trag de rădăcini. Dar nu-i pot spune nimic mamei despre toate astea. Nu-i pot spune că atunci când oamenii mă întreabă despre povestea mea – cine sunt, de unde vin – o spun ca și când ar fi o scuză. „Nu, nu vorbesc japoneză. Nu, nu am fost niciodată în Japonia. Nu, nu-mi place sushi." Și văd întotdeauna clar privirile lor dezamăgite. Nu sunt destul de bună.

Toate astea i-ar face rău.

Așa că, în schimb, las tăcerea să vorbească.

Oftatul ei este lung și exprimă suferinţă. Se uită spre tavan. Doamne, dă-i răbdare!

– L-am întâlnit în ultimul an de facultate la o petrecere. Am făcut sex. Am aflat că sunt însărcinată cu tine după ce am absolvit. Atunci, era prea târziu să-l mai găsesc.

– Nu i-ai știut niciodată numele?

Ea nu se uită la mine.

– Exact.

– Nu știai unde locuiește?

– Nu.

– Dar prietenii lui? Te-ai gândit să apelezi la ei să-l găsești?

– Nu aveam cunoștinţe comune.

– Așa deci.

– Am încheiat subiectul ăsta acum? Ţi-ai terminat proiectul la engleză, eseul despre *Huckleberry Finn*?

Îi iau întrebarea ca pe o insultă personală.

– Bineînţeles că l-am terminat.

Adevărul: nu l-am terminat. Dar am primit de la școală o săptămână în plus. Trăiască săptămâna în plus! Ceea ce mama nu știe nu o va răni.

– Și nu, nu am încheiat subiectul ăsta.

Tofu devine crocant în wok. Mama aruncă ceapa în vas.

– Izumi.

Îmi place felul în care îmi pronunţă mama numele. Lungește *I*-ul, îndulcind *zumi* și învăluindu-l în iubire. Dar astăzi, mai detectez și un sentiment de enervare.

– Așadar, nu ţi-a spus niciodată că îl cheamă Makotonomiya Toshihito?

Îi pronunţ numele calm, dar cuvintele mele cad ca un bolovan pe podeaua noastră acoperită cu linoleum. Acesta este momentul în care

știu sigur că mama a mințit în legătură cu tot. Înghite cu greutate, rămânând cu gura căscată. Mă privește cu ochii ei întunecați. *Vinovată. Vinovată. Vinovată.*

– De unde știi acest nume? întreabă ea și vocea îi sună metalic.

Las deoparte cuțitul și ardeiul gras.

– I-am văzut numele în cartea de pe noptiera ta. Ei bine, o parte din el – Makoto. Noora și cu mine am descoperit restul.

– Mi-ați cotrobăit prin lucruri?

Are șuvițe de păr ieșite din coadă.

– Nu.

Detaliu tehnic: *Noora* i-a cotrobăit prin lucruri.

– Nu am cotrobăit. Am dat peste ea întâmplător.

Își încruntă sprâncenele. Nu mă crede. Nu asta e ideea. Ideea este că...

– M-ai mințit. Mi-ai spus că nu-i știi numele. Mi-ai spus că era un necunoscut. Și chiar este *cineva*.

Minciuna ei este demascată. Parcă se cutremură pământul. Se formează o prăpastie între noi. Îmi încrucișez brațele. Doi ardei grași rămân netăiați. La naiba cu legumele și cu cina!

Mama se întunecă la față. Se întoarce spre mine. Îi urmăresc profilul.

– Și ce dacă? Știam cine era, spune ea, amestecând tofu și ceapa cu o lingură de lemn. A fost atât de banal. O fată săracă se îndrăgostește de un prinț. Lucrurile astea nu se întâmplă în viața reală. Și dacă se întâmplă, nu au un final fericit.

– Mama?

Mișcările ei sunt mecanice. Amestecă. Asezonează. Pune în wok.

– Mama!

Îi atrag atenția. Ne holbăm una la alta. Între noi sunt multe lucruri nespuse.

– De ce m-ai mințit?

Ea ridică din umeri, spală broccoli și îl taie cu un cuțit mare.

– Viața lui era deja planificată. A mea tocmai începea. Când am aflat că eram însărcinată, i-am spus unei prietene. Eram oarecum familiarizată cu viața de la curte, dar ea mi-a spus mai multe. Ar fi existat restricții. Trebuia să-l fi văzut la Harvard. Îl însoțea întotdeauna cineva – un șambelan, un valet, o gardă imperială sau un polițist. Ne furam săruturi pe holuri și ne furișam în hoteluri. Trăia într-un glob de sticlă.

Se oprește, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie. Se întoarce din nou spre mine.

– Femeile din familia imperială sunt supravegheate în mod special. Totul se desfășoară sub lupă. Sunt analizate cauzele pe care le susţii, rochiile cu care te îmbraci și ce fel de copil porţi în pântec. Am fost martoră când tatălui tău i se dădea să aleagă de parcă ar fi fost un copil mic. Poţi avea asta sau asta, dar niciodată totul. Viaţa ta ar fi fost determinată de familia în care te nășteai – nu am vrut așa ceva pentru tine. Pentru noi.

– Și el a fost de acord?

Își pleacă privirea.

– Nu i-am spus.

Strâng pumnii. Optsprezece ani, iar tatăl meu nu știe că exist.

– Ar fi trebuit să-i spui. El... poate ar fi rămas în Statele Unite.

Zâmbetul ei cuprinde toată tristeţea lumii.

– Mi-a spus de mai multe ori dacă ar fi rămas în America, ar fi fost ca un copac fără lumina soarelui. Cum aș fi putut să-i cer așa ceva?

– Ar fi trebuit să-mi spui. Meritam să știu adevărul.

– Ai dreptate.

Oprește focul și ia wok-ul de pe aragaz. Se apleacă peste tejghea și îmi ia obrajii în palme. Degetele ei sunt reci.

– Totuși, avem o viaţă bună împreună, nu-i așa? Tot ce pot să spun este că ţi-am vrut binele.

E vorba de instinctul unei mame de a proteja, presupun. Dar bunele ei intenţii sunt eclipsate de furia mea și de trădarea ei – o combinaţie periculoasă. Izbucnesc.

– Și al tău, spun.

Ea se îndepărtează.

– Ce?

– Și binele tău.

Subliniez egoismul mamei. Nu am nicio scuză pentru comportamentul meu îngrozitor. Dar uneori, când moralul ţi-e la pământ, nu te poţi abţine să nu încerci să-i tragi și pe ceilalţi după tine. Este deprimant să fii la pământ.

– Nu ai vrut o viaţă cu tata, așa că ai ales altceva, dar eu nu am avut de ales.

Mama trage aer adânc în piept.

Am lovit-o unde o doare cel mai tare.

– Izumi...

Alunec de pe scaun.

Las garda jos față de mama. Mare greșeală. Nu aș fi crezut niciodată că ar fi putut să mă rănească. Lumea este un loc crud și neprietenos. Lucrurile sunt pe cale să devină urâte. Se întrevede o cădere emoţională.

Extrem de încet, mă îndrept spre camera mea, să-mi ling rănile în intimitate.

Mama mă lasă în pace. În timp ce eu plâng, Tamagotchi doarme. Nu este un animal tocmai potrivit pentru sprijin emoţional. Relaţia noastră este clar unilaterală. Îl hrănesc cu gustări și el îmi râgâie în faţă. Așa e viaţa.

Noora trimite un gif cu un Chihuahua care dansează în două picioare.

Noora

Mor aici. Ce a spus mama ta?

Deschid telefonul. Încă îmi analizez emoţiile, în culmea furiei. Fierb.

Se aude o bătaie în ușă.

– Zoom Zoom?

Intră mama cu un castron cu orez și ceva prăjit. Îmi pune cina pe noptieră și se așază lângă mine pe pat. Din moment ce sunt încă îmbufnată, mă uit pe fereastră. Ea mă ia de mână. Caldă și ușor aspră, atingerea ei îmi aduce alinare, în ciuda tuturor celor întâmplate.

– Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă, spune ea.

Vocea ei este calmă, liniștită, relaxată, nu mai este copleșită de minciună.

– Numele tatălui tău este Makotonomiya Toshihito. Este Prinţul Moștenitor al Japoniei. Într-o zi bună zi, va fi împărat. Oamenii se înclinau în faţa lui, dar mie nu mi-a cerut-o niciodată. Îi spuneam Mak. Și pentru o perioadă, a fost al meu.

Soarele începe să apună. Iarba înaltă din curtea noastră se leagănă.

În curând, aflu tot. Părinţii mei s-au întâlnit la o petrecere. Nu a fost dragoste la prima vedere, dar a existat o afinitate. Iar această afinitate a dus la discuţii telefonice, apoi la întâlniri, apoi la nopţi petrecute împreună. Au fost de acord să păstreze relaţia lor secretă. Mama nu voia să atragă atenţia.

– Muncisem atât de mult să ajung unde mă aflam. Nu puteam să risc totul pentru un băiat, explică ea. Iar el mi-a respectat dorinţele. Ne-am

distrat. Dar amândoi știam că nu avea să dureze. Lumile noastre erau prea diferite.

Ea râde.

– Nu știa să calce o cămașă, să spele rufe sau să pregătească un castron de supă. Bea ca o sugativă, îi plăcea berea artizanală. Și era haios. Avea un umor sec și o inteligență ascuțită. Nu-ți dădeai seama că erai ținta unei împunsături până când nu îți dădea sângele, iar el deja dispăruse.

Ochii mei se încrețesc la colțuri.

– Ai păstrat cartea pe care ți-a dat-o în toți acești ani?

Privește în jos.

– Este o ediție rară. Am uitat că e acolo poezia.

Știm amândouă că minte. Mama încă ține la tata. Secretul este al ei.

Mama se ridică în picioare și scoate o bucată de hârtie din buzunar.

– Nu am idee cum să dau de el acum, dar am avut prieteni comuni. David Meier este profesor de chimie la Universitatea din Stockholm. El și tatăl tău erau apropiați. S-ar putea să păstreze legătura.

Pune bucata de hârtie lângă mine și mă atinge de umăr, apoi pe obraz.

– Încearcă să mănânci un pic.

În timp ce se duce să închidă ușa, îi spun:

– Îmi pare rău... pentru ce am spus mai devreme.

– Și mie îmi pare rău, spune ea. Pentru ceea ce n-am spus niciodată.

Se formează o punte peste prăpastia dintre noi – șubredă, dar acceptabilă. Totul va fi în regulă.

– Încă ceva, zic. Sigur nu te deranjează dacă încerc să iau legătura cu el?

Dacă am lua legătura, am intra cu toată viteza direct în globul de sticlă. Viețile noastre s-ar schimba pentru totdeauna.

Ea ezită. Teama o apasă pe umeri. Dă din cap și-și îndreaptă spatele. Este o mișcare specifică mamei, atunci când se pregătește să se confrunte cu lucruri dificile. Am mai văzut-o înainte, ca în prima mea zi de grădiniță, când m-am agățat de picioarele ei și am plâns în timp ce ea îmi desfăcea degetele. Sau când s-a tăiat la mână pregătindu-mi un sandviș. Era sânge peste tot. A înfășurat-o într-un prosop și am mers la camera de gardă, dar nu înainte să-mi împacheteze sandvișul și niște cărți. M-a pus întotdeauna pe primul loc.

– Nu, nu mă deranjează.

Vocea ei este atât de blândă, atât de înțelegătoare, încât dintr-o dată îmi vine să izbucnesc din nou în lacrimi.

– Am realizat ceea ce am vrut, și chiar mai mult de atât. Viața noastră este mică în comparație cu a lui. Dar sunt fericită.

Ea pleacă și ridic bucata de hârtie. Pe ea este o adresă de e-mail, davidmeier@stockholm.uni. Apăs pictograma cu plicul de pe telefonul meu.

Stimate domnule Meier,

Numele meu este Izumi Tanaka. Mama mea, Hanako, a absolvit Harvard în 2003 și crede că este posibil ca dumneavoastră să fi păstrat legătura cu tatăl meu, Makotonomiya Toshihito. Sper să mă puteți pune în legătură cu el. Mai jos, am inclus un mesaj pe care i-l puteți transmite.

Mulțumesc,
Izumi

Respir adânc și încep scrisoarea către tatăl meu.

~~Dragă Prințule Moștenitor Toshihito,~~

~~Nu mă cunoști, dar eu te cunosc.~~

Uf. Prea ciudat.

Dragă Prințule Moștenitor Toshihito,

cred că sunt fiica ta...

Actriţă americană care joacă în serialul american de televiziune „Lege și ordine“, interpretând rolul căpitanului Olivia Benson, pentru care a câștigat numeroase premii și discincţii. (n.r.)
Cântăreţ, compozitor și actor american, care apare în serialul american de televiziune „Lege și ordine“, în rolul sergentului Odafin Tutuola, partenerul de investigaţii al Oliviei Benson. (n.r.)
Tăieţei de hrișcă. Acest fel de mâncare tradiţional este consumat în ajunul Anului Nou, în Japonia. (n.t.)
Prăjitură tradiţională japoneză, făcută dintr-o pastă de orez, modelată în diferite forme. Este consumată de Anul Nou în Japonia. (n.t.)

4

– Nimic? întreabă Glory, mototolind o bucată de șervețel.

Mă las pe spate în separeul acoperit cu vinil roșu și-mi frec burta super-plină. Black Bear Diner este o adevărată instituție în Mount Shasta. Este faimos pentru meniurile sale care arată ca niște ziare, pentru decorul kitsch cu tematică despre tăietori de lemne și urși negri, și pentru biscuiții mari cât o farfurie. Suntem cliente vechi. Venim. Mâncăm. Cucerim. Aici trăim cea mai bună viață.

– Nu.

Hansani zâmbește blând. Mă mângâie pe mână.

– Mai dă-i ceva timp. De-abia a trecut o săptămână.

De fapt, au trecut treisprezece zile, două ore și cinci minute de când i-am trimis e-mailul lui David Meier. Nu că le-aș număra. M-am oprit ieri din verificarea obsesivă a e-mailului la fiecare cinci minute. Acum îl verific doar o dată pe oră. E un progres.

Îmi trag mâna și îi arunc lui Hansani o privire de apreciere. Hansani are un loc special în inima mea. Are un chip fericit și relaxat și o atitudine de Iubita Americii. În plus, are dimensiunea unui ewok[24]. Adică, dacă mi-ar da voie, aș ține-o în buzunar. Uneori, opiniile noastre sunt diferite. La fel ca jumătate din elevii de la Mount Shasta, îi adoră pe cei de la *The Grateful Dead*[25]. Eu cred că muzica lor este un zdrăngănit decadent de chitară. Na, c-am zis-o. Dați-mi argumente că nu-i așa. Noora spune:

– Poate că răspunsul a ajuns în junk?

Hansani scoate încet un mormăit aprobator.

– Deja am verificat. Nimic.

Până acum, nu luasem în calcul posibilitatea ca tata să nu vrea să mă cunoască. *Au*. Gândul e dureros. Îmi pasă mult mai mult decât ar trebui. La urma urmei, nu este altceva decât un străin biologic.

Poate că dacă o spun de suficient de multe ori, o s-o și cred.

Ne este adusă nota de plată și ne căutăm prin buzunare și genți. Plătim cu bancnote mototolite și lăsăm bacșiș în monede. Îi arunc ospătăriței un zâmbet timid, ca și când mi-aș cere scuze, în timp ce plecăm. „Îmi pare rău pentru cei douăzeci la sută în mărunt.“

Ne urcăm în mașina Noorei, de pe care vopseaua se dezlipește în straturi și care poseda o crăpătură în parbriz din cauza unei pietre. Eu mă așez în față, pe locul din dreapta, și ne îndreptăm spre Lake Street, spre casa lui Glory. Mount Shasta se profilează în depărtare, o piramidă albă și singuratică. În spatele nostru este Strada Principală – un semafor, magazine, o librărie independentă și o cafenea.

– Te lăsăm mai întâi pe tine.

Noora se uită la Glory în oglinda retrovizoare.

Trecem pe lângă o familie călare pe cai.

– Și să nu te mai îmbraci niciodată cu pantalonii ăia.

Colanții lui Glory sunt un mov-purpuriu, având imprimați ochi peste tot.

– De acord, spune ea. Cât timp nu mai porți nici tu două testicule pe cap.

Noora își poartă părul ridicat și prins în două mici cocuri identice.

Mă uit în spate și-i întorc zâmbetul lui Hansani. Cele două se ceartă tot restul drumului.

Cincisprezece minute mai târziu, ajungem la casa acoperită cu șindrilă a lui Glory.

– Îh.

Glory se lasă pe spate, strângându-și geanta la piept. Știm toate despre ce este vorba. O Mazda Miata este parcată în față și pe alee coboară noul iubit al mamei ei. Stomatologul. Poartă un lanț gros de aur și folosește prea des termenul „mișto". Glory îl disprețuiește și ar prefera să-și vomite în palme decât să-i vorbească. Nu e de mirare, serios. Omul e un spărgător de căsnicii și suferă și de febră galbenă[26]. În plus, el și mama ei s-au întâlnit pe Facebook Marketplace. Deci, da.

– Va trebui să vorbesc cu el.

El deja face cu mâna.

– Te acopăr eu.

Noora își scoate telefonul și o sună pe Glory pe speaker.

Glory răspunde și iese din mașină.

– Bună, ai ceva important să-mi spui?

Ea trece pe lângă stomatolog fără să spună un cuvânt, nici măcar nu-l privește. O susțin în tăcere.

– Da. Foarte important, spune Noora.

Glory este la jumătatea aleii. Stomatologul este în mașină.

– Pantalonii ăia arată și mai rău din spate.

Glory deschide ușa din față.
– Dispari, spune ea, dar fără răutate.
Ușa se închide.
– Ești în siguranță? întreabă Noora.
– În siguranță. Pupi!
– Pupi!
Închid.
Urmează casa lui Hansani, în stil american, cu verandă.
– Ai un suflet bun și frumos, Noora, spune ea, deschizând portiera mașinii.
Noora se preface că își examinează unghiile.
– N-aș spune nimănui chestia asta, în locul tău. Voi nega. Atunci, toată lumea te va face mincinoasă. Îmi va fi rușine, tot în locul tău.
Hansani chicotește și pornește pe alee.
Plecăm. Noora zboară pe străzile de lângă Mount Shasta. Stilul ei de condus ei este ceva între *Mario Kart* și *Grand Theft Auto*[27]. În această duminică liniștită, mi-am încleștat de trei ori mâinile pe mâner. Mă bate peste genunchi.
– Nu te-am văzut atât de tăcută de când te-ai despărțit de Cel-al-cărui-nume-nu-trebuie-rostit[28].
Se referă la Forest. După ce am aflat că m-a înșelat, el mi-a spus că sunt indisponibilă din punct de vedere emoțional. I-am spus că e un gunoi în formă umană, prin care mișună șobolanii. Nu sunt supărată. Oricum, nu ar fi mers pe termen lung. Îi plac fetele care nu se machiază. Mie îmi plac băieții care nu le spun fetelor ce ar trebui să facă ele cu propriul corp.
Forest nu este, cu siguranță, motivul pentru care sunt atât de morocănoasă. Încerc să mă conving că mesajul nu a ajuns la tata. Nu este prima dată când îi găsesc scuze. Mantra mea din ultimii optsprezece ani a fost următoarea: *Dacă ar ști despre tine, te-ar iubi.* Sigur, i-aș putea spune Noorei toate aceste detalii, dar iată ce-mi iese pe gură:
– Mă concentrez să supraviețuiesc acestui drum.
Îi zâmbesc fals.
– Fără supărare.
Își strânge buzele. Își ridică degetul mijlociu în direcția mea.
– Ba e supărare. Dar aș fi mai supărată dacă nu aș ști că ești deprimată.
Pe principiul „să crape și capra vecinului“, scuip tot adevărul.
– Nu mi-a trimis niciun e-mail, Noora, strig eu, descurajată. Am făcut o greșeală imensă. Mă doare mai rău decât să nu-l cunosc niciodată pe

tata. Ar fi trebuit s-o las baltă.

O nouă regulă: nu risca niciodată. Riscurile sunt pentru cei îndrăzneţi, cei cu inima puternică. Adică, ce credeam eu? Practic, mănânc același lucru la prânz în fiecare zi. Doamne, mor! Mor!

Noora schimbă banda și sunt smucită în lateral. Deși la școală excelează, sunt convinsă că a trecut examenul de conducere la limită.

Se aude un sunet care mă anunţă că am primit un mesaj pe telefon.

Mama

Unde ești?

Eu

Cu Noora. Aproape acasă.

Am și câteva apeluri ratate de la mama. Intrăm pe strada mea și Noora încetinește mașina. *Slavă Domnului!* Sunt parcate mașini pe iarbă. *Hmm.*

– Jones probabil că are musafiri din nou, spun absentă.

Jones găzduiește o serie de evenimente, de la cine știe ce masă cu mâncare obţinută exclusiv din producţia locală de legume și fructe, până la pseudo-bacanale anuale cu Rainbow Gatherers, un grup sezonier care se adună la Mount Shasta pentru a promova pacea, libertatea, respectul și așa mai departe. Le plac dansul, muzica bongo și nudismul. Am văzut destule funduri lăsate care mi-au rănit retina. Parcăm pe aleea de pietriș din spatele Prius-ului roșu al mamei. Primesc un alt mesaj.

Mama

Nu ieși din mașină.

Prea târziu. Pietrișul îmi scrâșnește sub picioare. Portierele mașinii se trântesc. Luminile clipesc. Apoi aud. Numele meu.

– Prinţesă Izumi, aici.

Ca o idioată, mă întorc.

Un alt bliţ. Orbesc momentan. Clipesc. Mi se limpezește vederea. În faţa mea este un grup de reporteri. Majoritatea sunt asiatici. Câţiva sunt albi. Studiez una dintre legitimaţiile lor. Scrie: presa. *Gazeta Mondenă de Tokyo.*

– Oh, Doamne, exclamă Noora.

Și ea a rămas înlemnită. Cheile îi atârnă în mână, are gura căscată, iar mandibula îi este lăsată. E prima oară când o văd că rămâne fără cuvinte. Este emoţionant – dar nu am timp să savurez premiera. Sunt asediată.

– Vei pleca în Japonia?

– Cum a fost să crești fără tată?
– Ai știut toată viața cine e tatăl tău?
Un braț mă cuprinde pe după umeri.
– Izumi, spune mama.
Și Noora se trezește dintr-o dată. Brațul ei se alătură celui al mamei. Împreună, îmi forțează corpul împietrit să se întoarcă, îndrumându-mă spre verandă. Mai multe blițuri. O ploaie de întrebări nesfârșite. Numele meu, iar și iar – cu excepția faptului că mă numesc „prințesă".
Prințesa Izumi. Prințesa Izumi. Prințesa Izumi.
Ușa se trântește. Suntem înăuntru. Sunt temporar surdă, cam cum ești după ce te duci la un concert și-ți amorțesc timpanele. Sinapsele îmi aleargă în toate direcțiile. Mă lupt să formulez cuvinte, gânduri. Nu mă ajută că Tamagotchi nu se oprește din lătrat. Câinele meu puturos și somnoros... ar fi un moment bun pentru el să descopere că posedă o coloană vertebrală. Îl îndepărtez, făcându-i semne să tacă.
– Ți-am spus să nu cobori din mașină, spune mama.
Știți ce nu-mi place? Când mama îmi spune că *ți-am spus eu*. O săgetez cu privirea mea cea mai nimicitoare.
Noora se prăbușește pe un scaun aproape de fereastră.
– Ce balamuc!
Jaluzelele sunt trase, dar prin ele observ umbre. Sunt încă acolo.
Nu înjur des, dar acum pare momentul potrivit să spun:
– Ce rahat!
Cineva își drege vocea.
Oh, nu suntem singure. Mama se dă într-o parte. Un grup de japonezi stă la masa noastră din bucătărie. Toți trei sunt îmbrăcați în costume bleumarin. Știți, uniforma standard pentru politicienii de cincizeci și ceva de ani. Se ridică în picioare și fac plecăciuni adânci. Pantofii lor din piele strălucesc de lustruiți ce sunt. Și uau! Nu am observat niciodată cât de galben este linoleumul nostru sau cât de uzate sunt dulapurile – și nu în stilul ăla de lucruri cu patină veche.
Unul dintre bărbați face un pas în față. Este slab și poartă ochelari rotunzi.
– *Hajimemashite*[29], Alteța Voastră. Se înclină din nou.
Mama zâmbește neliniștită. Întinde o mână pentru a ne face cunoștință.
– Izumi, dânsul este Excelența Sa, Ambasadorul Saito, de la Ambasada Japoniei. A venit cu avionul de la Washington, DC.

Este prea târziu, dar acum îmi amintesc că am văzut o mașină neagră cu steaguri mici parcată afară. Nu i-am acordat prea multă atenţie. Notă pentru mine însămi: nu mai fiu atât de egocentrică.

– Am încercat să te sun, spune mama.

– Știi că metoda mea preferată de comunicare este în scris, răspund printre dinţi.

În scris. Adică trimiterea de mesaje în scris.

Mama pare destul de istovită. Poate și pentru că are în vizită în casa ei un demnitar străin, iar ea e în papuci de casă cu pisici și un tricou pe care scrie *Femeile la putere*. Nici eu nu sunt îmbrăcată mult mai bine. Când mergi la Black Bear Diner trebuie să porţi curele elastice și tricouri largi. Abia am reușit să-mi prind părul într-un coc de dimineaţă. Mi-am pus totuși sutien, așa că este o victorie. Bravo mie!

Noora își verifică rapid telefonul.

– Ești peste tot în presa străină.

Ambasadorul Saito spune:

– Ne cerem scuze pentru presă. Speram să ajungem aici primii, dar zborul nostru a fost întârziat.

– Cum de au aflat? Cum de au aflat adresa noastră?

Ambasadorul Saito face un pas înainte.

– O întorsătură nefericită a evenimentelor, dar nu cu totul neașteptată. Presa din Japonia este similară celei din America. Au metodele lor de a obţine informaţii. Prinţul Moștenitor regretă că această situaţie nu a putut fi tratată cu discreţie și își trimite cele mai sincere scuze că nu a putut veni el însuși. În plus, își cere scuze pentru orice stres pe care vi l-a provocat dumneavoastră sau mamei dumneavoastră. Își dorește ca circumstanţele să fi fost diferite.

Bine, atunci. Așadar, sunt micul secret rușinos.

– De asemenea, dorește ca dumneavoastră să vă alăturaţi Alteţei Sale în Japonia.

Unul dintre bărbaţii de la masă scoate un plic mare din interiorul sacoului său și i-l înmânează ambasadorului Saito. Mișcarea este foarte calmă, foarte înceată. Sunt sigură că am văzut ceva similar în filmele de spionaj când agenţii fac schimb de informaţii importante.

Ambasadorul Saito mi-l prezintă cu ambele mâini și cu o plecăciune. Mama și Noora mă privesc. Iau plicul. Este greu, alb și rece. Numele meu este scris pe exterior cu un scris elegant.

Alteţei Sale Imperiale, Prinţesa Izumi

Momentul pare prea festiv pentru umila noastră casă cu două camere. Noora și mama se uită peste umărul meu și le simt respirația în ceafă. Spațiul personal nu există când vine vorba de cea mai bună prietenă și de mama. Îmi strecor degetul sub sigiliul de ceară, o crizantemă aurită. În interior este doar un card. Scrisul este ciudat și negru, în mod clar de mână, cu cerneală neagră. O altă crizantemă aurie se află în partea de sus.

În numele Imperiului Japoniei, Alteța Sa Imperială, Prințul Moștenitor Imperial Toshihito solicită fiicei sale, Prințesa Izumi, onoarea de veni în vizită și de a locui la reședința sa personală, Palatul Tōgū[30].

Ambasadorul intervine.

– Prințul Moștenitor dorește să clarifice faptul că această invitație este una pe termen nelimitat. Este încântat să vă primească oricând ați considera că e un moment convenabil pentru dumneavoastră.

Ochii mei îi caută pe ai mamei – ai ei sunt ca niște lacuri întunecate foarte adânci. Este imposibil să-i descifrezi gândurile. Își amintește de nopțile petrecute la Harvard cu tatăl meu, acest bărbat de neclintit? Sau este îngrijorată de presa de pe peluza noastră, că vălul nostru de intimitate a fost îndepărtat? Dar nu mai există drum de întoarcere acum. Doar înainte. Tot ce spune este:

– Și școala?

Eu înghit cu greu.

Noora rânjește. Gândurile ei sunt mult mai transparente. *Du-te. Du-te. Du-te.*

– Mai e puțin până la vacanța de primăvară. Zoom Zoom ar putea merge atunci și săptămâna de după? intervine vesel. Apoi adaugă: Oricum, ultimul semestru al anului final este, practic, o pierdere de vreme.

Noora o înghiontește pe mama.

– *N-am dreptate*?

Mama oftează, frecându-și fruntea.

– Cred că nu este cel mai rău lucru din lume dacă lipsești o săptămână sau două de la școală. Este alegerea ta, draga mea. Gândește-te. Sunt sigură că ambasadorul Saito nu are nevoie de un răspuns chiar în acest moment.

Ambasadorul Saito este complet relaxat.

– Desigur. Aveţi la dispoziţie tot timpul necesar să vă gândiţi.

Toate privirile se îndreaptă din nou asupra mea. *Tot timpul necesar* devine brusc *următoarele șaizeci de secunde.*

Privesc invitaţia, îmi mușc buza inferioară și mă gândesc. Îmi permit să-mi imaginez cum ar fi să merg în Japonia, cum ar fi să am un tată.

Este, cu siguranţă o treabă riscantă.

Avantajele: un tată și o ţară căreia i-aș putea aparţine, în care să mă potrivesc, să deschid televizorul și văd pe cineva care seamănă cu mine. Ar fi atât de drăguţ să intru într-un restaurant și să nu fiu în minoritate. Dezavantajul: eșecul de a nu corespunde așteptărilor tatălui meu și nici alor mele. Deci, practic, mă prăbușesc în mine însămi ca o stea gata de implozie. Ce mare scofală!

Îmi ridic privirea. Observ expresiile diferite ale fiecăruia. Mama este precaută. Ambasadorul Saito este plin de speranţă.

Noora se încruntă și-mi șoptește:

– Dacă nu te duci, eu nu te cunosc, să-ţi fie clar!

Stai la rând! Nu am simţit niciodată că mă cunosc.

– Vrei să fii singură? întreabă mama.

Se îndreaptă deja spre ambasadorul Saito și echipa lui, gata să-i conducă spre ușă.

– Nu, spun.

Mama se oprește. Mă uit spre la ambasadorul Saito.

– Aș vrea să accept oferta tatălui meu.

Norocul e de partea celor curajoși. Așa se zice, nu?

– Excelent, murmură el, apoi turuie despre cât de entuziasmat va fi Prinţul Moștenitor să audă răspunsul meu.

Îmi bat degetele pe coapse ritmic. Noora mă îmbrăţișează de mi se taie respiraţia.

– Nu vei regreta!

Sper că nu. Probabil că e aceeași senzaţie ca atunci când când stai pe marginea unei stânci, iar în hăul de la picioarele tale se dezlănţuie apele necunoscute și furioase. Sunt nesigură, speriată și entuziasmată – în viaţă și într-un punct-limită. S-ar putea să fiu distrusă. S-ar putea să renasc.

Sfinte Sisoe! Plec în Japonia!

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Scandalul imperial al secolului

21 martie 2021

Deși apropiata nuntă a prim-ministrului Adachi ar fi trebuit să fie subiectul de pe buzele tuturor, mireasa s-a trezit în mod oficial pe locul doi. Cu câteva săptămâni în urmă, cea mai veche și totodată cea mai discretă monarhie din lume a fost zguduită de o știre șocantă: Alteța Sa Imperială, Prințul Moștenitor Toshihito, are un copil nelegitim! Iar lucrurile nu se opresc aici! Fata a crescut în America fără să aibă idee despre rădăcinile sale regale.

Agenția Imperială a păstrat o tăcere deplină asupra subiectului, dând doar un scurt comunicat de presă după ce a apărut știrea. Când au fost întrebate despre cea mai nouă membră, Prințesele gemene, Altețele lor Imperiale Akiko și Noriko (surprinse în fotografie într-o călătorie în Peru în calitatea lor oficială de Ambasadoare ale Bunăvoinței) au refuzat să comenteze. Au fost foarte reținute în relația cu presa încă de la primul nostru articol din martie, care comentează despre tulburarea de adaptare a mamei lor, Alteța Sa Imperială, Prințesa Midori. Dar toată lumea se întreabă cum se vor descurca gemenele cu această nouă apariție. Cele două nu sunt obișnuite să împartă lumina reflectoarelor.

Pe de altă parte, Alteța Sa Imperială, Prințul Yoshihito, a fost văzut la

deschiderea celei mai noi expoziții a Muzeului de Artă Mori. Acolo a ținut un toast în cinstea noii prințese și a spus că așteaptă cu nerăbdare s-o întâlnească. Cu trei luni în urmă, prințul a rupt legăturile cu familia imperială și a părăsit domeniul regal. Recent, a revenit „la vatră" după ce – din câte se pare –
Agenția Imperială i-a tăiat indemnizația – evenimentul de la Mori marchează prima lui însărcinare oficială după reîntoarcerea sa.

Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi, se află în drum spre Japonia (în imagine aici, împreună cu mama ei, la Aeroportul Internațional San Francisco). Fluturele rătăcit vine în sfârșit acasă, iar toată lumea se întreabă... cine este această nou-venită din America? Și cum se va adapta această fată dintr-un orășel din America la fastul și strălucirea familiei imperiale? Este ea pregătită pentru tratamentul regal? Numai timpul ne va spune...

Specie fictivă de mamifere bipede mici și blănoase care apar în universul filmelor Star Wars. Lumea lor de baștină este luna Endor, acoperită de păduri, unde trăiesc în colibe făcute în arbori și în adăposturi primitive. (n.t.)
Trupă americană de rock, formată în 1965 în Palo Alto, California. Este cunoscută pentru stilul său eclectic, cu elemente de rock, folk, country, jazz, bluegrass, blues, gospel și rock psihedelic. (n.t.)
Termen folosit, de obicei, în cazul bărbaţilor albi care au o preferinţă sexuală evidentă pentru femeile de origine asiatică. (n.t.)
Mario Kart și Grand Theft Auto, jocuri video celebre care implică scenarii diverse în care jucătorul participă în curse de automobile pline de aventuri. (n.r.)
Referinţă la un apelativ pe care personajele din lumea romanelor și filmelor *Harry Potter* îl folosesc pentru a face trimitere la Lordul Cap-de-Mort, principalul personaj negativ al seriei. (n.r.)
Încântat de cunoștinţă! (în limba japoneză, în original). (n.t.)
În mod tradiţional, această titulatură definește oricare dintre reședinţele oficiale ale Prinţului Moștenitor Imperial al Japoniei. (n.r.)

5

– Ţi-ai pus suficientă lenjerie intimă?

– Mama!

Simpaticul hamal care îmi încarcă bagajele într-un cărucior zâmbește. Suntem în faţa aeroportului din San Francisco.

Ieri, i-am sărutat faţa urât mirositoare a lui Tamagotchi pentru ultima oară și mi-am luat rămas bun de la Noora și de la fete. Apoi, mama și cu mine am mers cu mașina până în Regiunea Golfului, unde am rămas peste noapte.

Este ora 7 a.m. Orizontul este rozaliu și încețoșat. Avionul meu va decola peste o sută douăzeci de minute. În mai puţin de paisprezece ore voi fi în Japonia și-mi voi întâlni tatăl. Am crezut că voi fi entuziasmată, dar acum sunt doar îngrozită.

Deoarece mama mă privește insistent, șoptesc furioasă:

– Da.

– Gutiera?

Ridic rucsacul.

– În bagajul de mână.

– Și dosarul trimis de ambasadorul Saito?

Ah, dosarul! Înainte de a se întoarce la Washington, ambasadorul Saito mi-a înmânat o grămadă de hârtii.

Conţinutul lor include:

1. Un chestionar foarte personal și detaliat care acoperă totul, de la înălţime și greutate, la vise și aspiraţii. A fost puţin dureros să sar peste caseta cu Japoneză și să bifez doar caseta Engleză pentru Singura limbă vorbită. („Nu vă faceţi griji“, spusese calm ambasadorul Saito când mi-am exprimat îngrijorarea cu privire la bariera lingvistică. „Membrii familiei imperiale și personalul vorbesc fluent mai multe limbi, printre care și engleza. De asemenea, veţi avea un tutore care să vă ajute să asimilaţi toate obiceiurile japoneze, inclusiv limba.“)

2. Un Acord de confidenţialitate de douăzeci de pagini care îmi interzice să dezvălui informaţii financiare, personale, private *și* orice informaţie arhitectonică referitoare la familia imperială și la reședinţele sale – deci, practic, reguli de *Fight Club*[31].

3. Un dosar (dosarul în discuţie) cu un itinerar de zbor și istoricul familiei, incluzând: cine este urmașul cui în succesiunea actuală, diferite genealogii, profiluri personale, îndatoriri oficiale, activităţi publice, domenii, relaţii externe și rolul Agenţiei Imperiale, plus diferiţi membri ai personalului.

Am planuri mari să îl studiez în timpul zborului. Desigur, am tras de timp pe cât posibil până să mă apuc să-l citesc. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu este ca și când aș evita s-o fac pentru că aș fi intimidată în secret de genealogia verilor mei de viţă regală sau de faptul că sunt pe cale să mă alătur celei mai vechi monarhii din lume. Nici vorbă. Deloc.

Arăt spre rucsac.

– Tot aici.

O mașină de poliţie se află în apropiere. De când a apărut știrea, am avut escortă în permanenţă, toate puse la dispoziţie de guvernul Statelor Unite pentru ţara prietenă, Japonia. Fac eforturi să nu mă gândesc la cheltuieli. Și la cum cineva este plătit literalmente ca să ne urmărească pe mama și pe mine și să ne privească mâncând produse de patiserie de la *Little Italy*. Desigur, i-am cumpărat fiecărui ofiţer câte un cornuleţ. Măcar atât puteam face și eu.

Observ că hamalul stă în picioare și ne urmărește. Mă bucur că se distrează de spectacol. Ca fapt divers, mă simt încă paralizată în interior.

Mama își mușcă buza.

– Nu a spus ambasadorul Saito că ar trebui să ne întâlnim cu cineva aici?

Se plimbă cu emfază, cercetând zona. Sunt câţiva paparazzi la o distanţă de câţiva metri – corespondenţii de presă din Japonia. Fierb la foc mărunt, indignată că sunt urmărită fără încetare. Încă nu sunt sigură ce să cred despre oamenii care au senzaţia că au vreun drept asupra vieţii mele. Este oarecum deconcertant, ca atunci când mi-am cumpărat sutiene online și, două săptămâni după, toate reclamele de pe site-uri erau pentru produse care aveau legătură cu sânii. Am devenit cumva proprietate publică.

– Zoom Zoom.

– Hm?

Mă uit la mama.

– Trebuia să ne întâlnim cu cineva aici.

Desigur. Ambasadorul Saito a menţionat că mă voi întâlni cum un reprezentant al serviciului de securitate imperială la aeroport. Dar s-a referit la aeroportul de aici sau aeroportul din Tokyo? Nu sunt sigură și nu am cerut lămuriri. Mama nu apreciază genul ăsta de lipsă de atenţie la detalii, așa că spun doar atât:

– Mamă. Va fi bine. Voi fi bine.

Mă apucă de braţe.

– Aș vrea să nu trebuiască să pleci.

Spune ultimul cuvânt printre sughiţuri. Mi se pune un nod în gât.

– Atunci, nu voi pleca, spun.

Apoi mă împinge cam tare.

–Mamă! Au!

– Nu. Acum te dau eu afară din cuib.

Mă strânge într-o îmbrăţișare. Mă topesc. Știam că lucrurile se vor schimba începând cu ultimul an, dar credeam că va fi mai degrabă în sens tradiţional. Balul de absolvire. Absolvirea. Colegiul. Mă îndepărtez și-mi șterg ochii. Sigur îmi curg și mucii și folosesc mâneca în acest sens. Nici măcar nu-mi pasă că hamalul este în continuare prin zonă.

Mama mă prinde în braţe într-o nouă menghină mortală.

– Încearcă să ocolești necazurile!

Hmm. De parcă aș fi de genul care intră în bucluc.

– Mă întorc repede, o asigur. Peste două săptămâni.

– Două săptămâni, repetă ea.

Chipul mamei este ca o mască premonitorie, așa că îi zâmbesc blând. Cineva trebuie să joace rolul curajosului.

– Cred că îţi va prinde bine, spune ea în cele din urmă, forţându-se să zâmbească. O să te descurci foarte bine acolo. Sunt mandră de tine.

De ce mamele pot vedea întotdeauna în cele mai întunecate adâncimi ale sufletului? Recunosc. În viaţa mea, nu am avut niciodată rolul principal. Pur și simplu, nu am puterea necesară. Nu m-am născut cu ea. Am fost întotdeauna în rolul secundar. Scopul meu unic este de a susţine eroii, de a rămâne în fundal și, poate, într-un moment important, să-mi sacrific viaţa pentru binele suprem. Până acum, m-a ajutat. Dacă nu zbori prea sus, nu cazi de la o înălţime prea mare. Dar acum, am fost împinsă cumva în lumina reflectoarelor. Toate astea mă fac să mă zvârcolesc. Să mă simt oarecum dezechilibrată.

O altă îmbrățișare lungă. Mama și cu mine ne luăm la revedere. Ușile duble se deschid și trec de ele către ghișeul de la Japan Airlines. Nu mă întorc, dar știu că mă urmărește până când dispar din raza ei vizuală.

Ding.

Luminile de deasupra pâlpâie în cabina avionului. Aţi avut vreodată senzaţia că timpul se scurge ca melcul, dar până la coadă, nu vă vine să credeţi că se și întâmplă ce trebuia să se întâmple? Asta păţesc eu acum. Aterizând pe pista din Tokyo, mă simt ca într-un vis.

Mă uit pe geam. Prima imagine cu Japonia este cenușie și rece. Mă confrunt cu realitatea și simt fluturi în stomac. Sunt singură în celălalt capăt al lumii. Trag aer în piept. Îl dau afară. Pot s-o fac! Să călătoresc într-o ţară străină, să locuiesc într-un palat și să-l întâlnesc pe tatăl meu pentru prima dată – nicio problemă. Floare la ureche!

Cabina de clasa întâi a Boeing-ului 777 seamănă cu un iaht de lux. Sunt opt locuri și fiecare are propriul lui separeu. Fotoliile din piele maro se transformă în paturi. Un pupitru din lemn de mahon, încrustat cu auriu, are încorporate tot soiul de funcţii tehnice – controlul scaunelor, cu tot cu masaj, mufe de alimentare și mufe USB, un sistem de jocuri și chiar și o cască Bose, care anulează zgomotul de fond. Toaletele din cele două băi private au sisteme automate de tras apa și sunt dotate cu bideuri – pe care nu le folosesc, dar apreciez rafinamentul. Chiar și băile miros luxos, un amestec de cașmir și lavandă.

Scaunele sunt împărţite pe compartimente – inutile, din moment ce eu sunt unul dintre cei doi pasageri care ocupă spaţiul. În ultimele zece ore, am fost aici doar eu și un japonez la costum, scorţos, dar destul de sexi. L-am observat între mese (un prânz cu trei feluri de mâncare, care a început cu un aperitiv compus din yuba proaspete[32] și arici-de-mare proaspăt), printre reprizele de somn și când nu mă uitam excesiv la televizor. Abia dacă s-a mișcat. Nu și-a slăbit cravata și nici nu și-a ridicat picioarele, dar a mâncat. I-a fost adusă o tavă și a fost luată goală câteva clipe mai târziu. Ca un fel de vrăjitorie. O însoţitoare de bord face un anunţ în japoneză. Repetă în engleză.

– Doamnelor și domnilor, bine aţi venit pe Aeroportul Internaţional Narita. Temperatura la exterior în acest moment este de paisprezece grade Celsius, iar ora locală este 3.32 p.m. Căpitanul vă roagă să rămâneţi așezaţi pe scaunele dumneavoastră și să permiteţi debarcarea prioritară a pasagerilor din cabina de clasa întâi, din motive de securitate. Vă

mulțumim și, încă o dată, bine ați venit la Tokyo. Vă dorim să vă bucurați de șederea dumneavoastră aici.

Obrajii îmi ard. Bine că o draperie grea separă cabina de clasa întâi de restul avionului. Nimeni nu mă poate vedea. Tipul Sexy e în picioare, își închide nasturii sacoului și scrutează rapid interiorul avionului. Vorbește cu cele două însoțitoare de bord și își introduce o cască mică în ureche. Ele se înclină și stau în fața draperiilor albastre din catifea. Ușa avionului se deschide cu un vâjâit. Doi bărbați urcă la bord, ambii în costume negre, ca al Tipului Sexy. Îmi îndrept puțin spatele. Tipul Sexi este lângă mine. Făcând o plecăciune adâncă, el spune:

– Alteța Voastră, vă rog să veniți cu mine.

Mă concentrez pe pantofii lui negri și lucioși, apoi ridic ochii privind restul – costum negru, cravată neagră, apoi fața. Este mai tânăr decât credeam – poate cu câțiva ani mai mare decât mine. Și, Doamne, fir-ar să fie, de aproape arată chiar mai bine! Atât de bine, încât este aproape la limita insultei – buza inferioară cărnoasă, ochii cu un aspect ușor caucazian, nasul drept. Am luat o pauză de la relațiile de lungă durată de când m-am despărțit de Forest, dar acum îmi revizitez interdicția la adresa purtătorilor-de-penis. Gura mi se deschide și se închide. El așteaptă, cu o privire rece, atentă.

– Iar tu esti... ?

Vocea mi se pierde în mijlocul întrebării.

– Kobayashi. Akio, spune el.

Atât. Cred că este mai degrabă genul puternic și tăcut. Bine, total de acord.

Mă holbez la el, neștiind ce să fac. În mintea mea, totul e neclar. Cu siguranță este vorba de decalajul de fus orar, dar combinat cu adrenalină. Nu există niciun cuvânt pentru starea mea actuală. Este ceva de genul „sunt într-o țară nouă și sunt gata să-mi cunosc tatăl".

El se lasă de pe un picior pe altul, își drege vocea.

– Scuzați-mă, Alteța Voastră. Chiar trebuie să mergem.

Zâmbesc.

– Care ai spus că e numele tău?

– Akio, spuse el un pic nerăbdător. Ar trebui să fiu în dosarul pe care l-ați primit.

– Desigur, da, clar.

Dosarul. În meniul de filme de pe Japan Airlines erau primele două sezoane din *Downton Abbey*. Am ales drama istorică în locul istoriei

propriei mele familii. Cum îţi aşterni, aşa dormi.

– Nu am avut prea mult timp să-l studiez, îi explic lui Akio.

Ochii lui întunecaţi strălucesc.

– Da. Sunt sigur că aţi avut probleme mai presante.

Hm! Îmi înalţ gâtul şi mă uit în spate. De la locul lui, avea o vedere perfectă asupra mea. Fără îndoială că m-a văzut uitându-mă la *Downton Abbey*. Atunci, aşa să fie.

– Poate că aţi dori să studiaţi dosarul acum, sugerează el, nivelul de nerăbdare crescându-i la zece.

Ceilalţi bărbaţi în costum nu sunt la fel de ostili, dar sunt la fel de serioşi. Nu primesc niciun ajutor de acolo.

– Da. Hm. Aş vrea, spun.

Faţa mea este stacojie şi nu în sensul acela sexy din romanele mele de dragoste, ci în sensul rău, de agitaţie. Am îndesat dosarul mai devreme în spaţiul de sub televizor. Privirea lui Akio rămâne aţintită asupra mea în timp ce îl scot, cu mişcări lipsite de eleganţă. De asemenea, pielea scoate un sunet nefericit, de scârţâit. Practic, pot auzi cum îi bubuie inima de nemulţumire.

Deschid dosarul. Fotografia lui este pe pagina a cincea, urmată de informaţiile lui de contact şi de o listă de calificări. *Ofiţerul de Gardă Imperială Akio Kobayashi vă va întâmpina la San Francisco şi vă va însoţi personal.* Are douăzeci de ani. Este de doi ani în Garda Imperială, are cel mai mare număr de dani[33] la diferite stiluri de arte marţiale, acreditări de expert la tras cu arma şi aşa mai departe. Toate mă fac să cred că ar putea ucide un om cu mâinile goale. Ce îngrozitor! Spun:

– Îmi pare rău că nu te-am recunoscut.

Stau în picioare şi îmi iau bagajul de mână.

– Ştii cum sunt fetele, străini, toate astea…

Ridică două degete şi unul dintre bărbaţii în costum intră în acţiune, luându-mi de bagajul de mână.

– Nu are nicio importanţă.

Ar fi trebuit să citesc dosarul. Nici nu-mi pot imagina ce crede despre mine acum. De fapt, pot. Probabil că şi-a petrecut întreaga călătorie cu avionul scriind în minte recenzii proaste despre mine. „Cu nasul pe sus. Nu m-a recunoscut în avion. Credea că nu o vede nimeni când s-a mirosit sub braţ. De două ori. Până acum, nu m-a impresionat. Aşa ar trebui să fie o prinţesă? Nu sunt plătit suficient pentru aşa ceva“.

– Presa știe că ajungeţi astăzi, spune Akio în timp ce el și ceilalţi bărbaţi în costume mă escortează la coborârea din avion.

Vorbește puţin, dar pasul său este mare. Un pas al lui e cât doi ai mei. Deja mă doare într-o parte din cauza încercării de a ţine ritmul. Ar trebui să fac mai multă mișcare. Dar, vai, îmi plac dulciurile mai mult decât îmi place să alerg.

– Încă nu au informaţii exacte despre zbor, dar sunt sigur că vor afla în curând. Tabloidele au cumpărat bilete de avion pentru a avea acces în zona principală a aeroportului. Am aranjat tranzitul prin zona angajaţilor.

Ni se alătură mai mulţi bărbaţi în costume. Sentimentul dominant al plimbării noastre: mai puţină trăncăneală și mai multă grabă. Văd aeroportul – destul de obișnuit în comparaţie cu altele. Podelele albe curate și lucioase. Semne și scări rulante luminate în fundal de neoane colorate. Unele diferenţe, totuși, cum ar fi un hotel care face reclamă la capsule de dormit și dușuri.

– Și bagajul meu? întreb în timp ce sunt direcţionată printr-o ușă metalică.

– Va ajunge separat la palat. Ar trebui să fie acolo înaintea dumneavoastră, mă informează Akio fără să-și schimbe ritmul pașilor.

Holul este din beton, gol și fără ferestre. Deasupra, pâlpâie lumini fluorescente. Ne urmăm drumul, trecând prin uși cu semne sau numere. Totul este în japoneză. În cele din urmă, holul se lărgește – am ajuns în centrul aeroportului, cred. Miroase a sos de soia și curry și se ramifică precum niște artere.

Îmi apar broboane de transpiraţie pe frunte. Nu am băut șampanie în timpul zborului, dar am băut trei cappuccino – mai ales pentru că erau însoţite de niște batoane de ciocolată super-delicioase. O însoţitoare de bord a observat și mi-a adus o duzină, așa că o iubesc. Problema este că incursiunea în raiul cofeinei se întoarce acum împotriva mea.

Mai pe șleau: trebuie să fac pipi.

– Ăă, Akio, spun încet.

Fie nu mă aude, fie preferă să mă ignore. Aleg ultima variantă. Cineva în poziţia lui are probabil un auz mai bun decât media.

– Akio, repet mai tare.

El continuă să meargă. Este timpul pentru măsuri drastice. Vezica mea este pe punctul de a exploda. Nu-l pot întâlni pe tatăl meu stresându-mă

că am nevoie la toaletă. Nu dă bine. Mă opresc. Toată lumea se oprește. Toate privirile sunt aţintite asupra mea.

– Trebuie să folosesc toaleta, explic, apoi adaug: te rog.

Asta ca să respect manierele și așa mai departe.

Akio este în faţa mea.

– Mă scuzaţi?

Se preface că a înţeles greșit, dar expresia de pe faţa lui spune: „Nu-mi vine să cred că ceri să mergi la toaletă. Ce fel de demon ești, serios?!"

– Este vreo toaletă în apropiere?

Îl privesc rapid, așteptându-mă să scoată flăcări pe urechi.

Se uită fix la mine încă un moment tensionat. Chiar detest că este mai înalt decât mine cu vreo treizeci de centimetri.

– O toaletă. Aveţi nevoie de o toaletă?

Ridic din umeri, ridic mâinile.

– Prea mult cappuccino în avion.

– Nu există un plan pentru asta.

Vocea lui este puţin încordată.

– Să folosesc toaleta?

Încuviinţează.

– Bine.

Mă mut de pe un picior pe altul.

Mă cercetează pentru o clipă. Apoi strigă ceva în japoneză. Un bărbat în costum își verifică telefonul și arată spre o ușă, după care jumătate din bărbaţii în costume trec pe acolo. Se aud zgomote de vase, vocile devin mai puternice. După ton și inflexiuni, pot spune că cineva nu este deloc fericit. Odată ce lucrurile se calmează, un bărbat în costum ţine ușa deschisă.

Akio întinde un braţ.

– Toaletă.

– Mulţumesc.

Este o bucătărie. Personalul, un chelner și un portar stau într-un colţ. Un murmur străbate grupul când mă văd. Aerul este greu, încărcat de mirosul fierbinte de grăsime al wok-urilor și al miso[34]-ului. La câţiva metri distanţă, un bărbat în costum ţine o ușă de baie deschisă.

Flutur din degete, cerându-mi scuze personalului. Îmi răspund o duzină de zâmbete îngăduitoare.

Când apar, bucătarul-șef are un fel de dezacord cu unul dintre bărbaţii în costum. După multe discuţii, inclusiv după ce îi cere permisiunea lui

Akio, bucătarul ridică un cuţit și apoi îl mișcă șuierând. Se apropie de mine și se înclină, prezentând o ridiche tăiată în formă de crizantemă.

– Un cadou, explică Akio rigid.

Iau leguma și zâmbesc larg. Apa îmi picură de pe mâini.

– Nu erau prosoape. Îmi pare rău.

Akio spune ceva în japoneză și o mulţime de batiste sunt fluturate în faţa mea. Chiar și Akio scoate din buzunar un pătrat alb. El este cel mai aproape, dar îl ignor. El e dușmanul, da?

Batista pe care o ţine portarul este curată și îndoită ca și când ar fi fost împăturită cu dragoste. O iau și îmi șterg mâinile, reușind totuși să ţin ridichea.

– Mulţumesc, le spun bucătarului și portarului. Apoi, fac semn către personal. Arigatō.

Ambii se înclină și răspund:

– Dōitashimashite[35].

– Îmi cer scuze dacă s-a întârziat pregătirea prânzului cuiva. Poţi să traduci asta? îl întreb pe Akio.

Akio pufnește.

– Ar trebui să plecăm.

Adaug „încăpăţânat“ pe lista de calificative a lui Akio. Aș putea lăsa lucrurile așa, dar îmi place să mă port frumos cu oamenii. Îmi încrucișez braţele și mă uit la el. Nu-mi place să mă laud, dar am câștigat o grămadă de concursuri de privit fix.

O secundă.

Două secunde.

Trei secunde.

Șiiii... Câștig. Akio își duce mâinile la spate, își drege vocea și vorbește în japoneză. Nu am cum să verific dacă traducerea lui este exactă, deși Akio mi se pare cinstit. Știţi, genul „aș muri pentru principiile mele“. Paranteză: ceea ce a dus la prăbușirea multor oameni importanţi.

Când Akio termină de vorbit, pe feţele membrilor personalului din bucătărie apar zâmbete aprobatoare. Dă-l încolo de palat și pe tatăl meu. Aș putea să locuiesc aici.

Akio mă conduce înapoi în holul de beton și, de data aceasta, sunt fericită să-l urmez. N-o să-mi strice el buna dispoziţie – pașii și vezica mea sunt ușoare. Lumina zilei pătrunde prin niște uși duble și doi bărbaţi în costum le deschid. Aerul curat, mirosind a ploaie și pământ umed inundă holul.

Luminile clipesc. Sunt orbită pentru moment. O mare de oameni mă așteaptă afară, scandându-mi numele. Unii sunt reprezentanţi ai presei, cu legitimaţii oficiale și aparate de fotografiat cu teleobiective. Agenţi de pază în albastru îi reţin pe fanii monarhiei. N-ar fi mai zgomotos nici dacă m-ar apuca cineva de rever și mi-ar striga în urechi.

Îmi apăs o mână pe inima care-mi bate cu putere.

Un Rolls-Royce elegant și negru, cu motorul pornit, este parcat lângă bordură. Pe capotă, flutură un steag – alb, cu o bordură roșie și o crizantemă aurie.

Rămân cu gura căscată. Îngheţ. Tata este în mașina aia. Doar de cealaltă parte a sticlei. Afișez cel mai frumos zâmbet al meu.

Ochii de culoarea trufelor ai lui Akio licăresc spre mine.

– Mulţimea era mai mică atunci când am aterizat.

Aleg să-l ignor. Portiera mașinii se deschide și apare un alt bărbat în costum. Mi se face pielea de găină, dar nu este tata. Acest bărbat mai în vârstă poartă o pălărie neagră, rotundă și o cravată albastru închis. Fălcile lui îmi amintesc de un ogar basset[36] trist. Un alt bărbat în costum deschide o umbrelă neagră și o ţine deasupra bărbatului. El merge înainte și se înclină, strigând peste agitaţie.

– Yōkoso[37], Alteţa Voastră. Sunt domnul Fuchigami, Șambelanul Palatului de Est. În numele tatălui dumneavoastră, Alteţa Sa Imperială, Prinţul Moștenitor Imperial, și al Imperiului Japoniei, vă urez bun venit acasă.

Ploaia își face cărare pe nailon și se scurge de pe spiţele umbrelei.

Se aude zgomotul aparatelor de fotografiat. Eu clipesc, încercând să privesc în interiorul Rolls-Royce-ului.

– Tata nu este aici?

Dezamăgire majoră.

Mi se strigă numele, dar mă concentrez pe domnul Fuchigami. Se fac mai multe fotografii. Luminile clipesc și-mi rămân întipărite pe retină. Mă întreb dacă mi-au surprins dezamăgirea. Poate că titlul va fi: *Tatăl joacă un renghi prinţesei.*

Zâmbetul domnului Fuchigami este compătimitor.

– Prinţul Moștenitor vă așteaptă la palat. Ne-am gândit că ar fi cel mai bine ca reuniunea dumneavoastră să fie privată.

Are sens. Cred. Totuși, mi se strânge stomacul ca un ghem.

– Vă rog, spune el, făcând semn cu braţul și indicând o linie pe care se așteaptă să o urmez.

Prezenţa lui Akio lângă mine este mai întunecată decât norii de pe cer în timp ce aruncă o privire spre mulţime. Ofițerul de Gardă imperială se poate retrage acum. Fără îndoială, se va bucura că mă dă în primire. Probabil abia așteaptă să fie liber și să facă ceva relaxant, cum ar fi să întoarcă ceasurile sau să sperie copiii în curtea unei școli sau – putem doar spera – să dispară de-a binelea.

Arunc o privire spre stânga, apoi spre dreapta. Portiera mașinii este încă deschisă. Ploaia picură în interior. Domnul Fuchigami așteaptă. Tata așteaptă. Japonia așteaptă. Îmi fac curaj și văd partea plină a paharului. Tata nu este aici, dar Tokyo este. Îmi doresc ca și nervii mei să fie precum betonul de sub picioare, duri și impenetrabili. Sunt curajoasă. Sunt magnifică. Pot face orice. (Atâta timp cât lumea se poartă frumos cu mine, cât timp pot dormi zece ore pe noapte și dacă pot lua un mic dejun consistent, bogat în proteine, desigur.)

Pe locuri.

Fiţi gata.

Start!

Roman celebru al scriitorului american Chuck Palahniuk, publicat în 1996 ecranizat trei ani mai târziu, în 1999, într-un film de mare succes, cu același nume. Atât în roman, cât și în film, este tratată, printre altele, și tema unui club clandestin de lupte, membrii săi fiind obligați să respecte o serie de reguli foarte stricte. (n.r.)

Fâșii obţinute din caimacul laptelui de soia, specialitate a gastronomiei japoneze considerată o delicatesă. (n.r.)

Grad de calificare acordat maeștrilor în artele marţiale asiatice. (n.r.)

Condiment tradițional japonez, obținut prin fermentarea boabelor de soia, la care se adaugă sare și alte ingrediente specifice. (n.r.)

„Pentru puţin“, „cu plăcere“, în japoneză, în original. (n.r.)

Rasă de câine de vânătoare cu picioarele scurte și urechi lungi. (n.r.)

„Bine aţi venit!“, în japoneză, în original. (n.r.)

6

Mă așez pe o banchetă din piele fină ca mănușa, de culoarea coniacului. Domnul Fuchigami stă vizavi de mine, cu pălăria rotundă în poală. Părul lui este presărat cu fire argintii și pieptănat pe spate. Portierele mașinii se trântesc. Sunt norocoasă că Akio urcă în faţă. Stă drept ca un par. Îmi vin în minte cuvinte precum *băţ* și *fund*. Pe ceafă îi alunecă picături de ploaie. Le tamponează cu o batistă împăturită cu grijă. Îl cam urăsc. Îl urăsc și mai mult pentru că este atât de atrăgător.

Conduce un șofer cu o jachetă cu nasturi de alamă și mănuși albe.

– Cine este în cealaltă mașină? întreb când observ un al doilea Rolls-Royce care ne urmărește.

Este cam înghesuială în mașină, iar geamurile se aburesc.

– Nimeni.

Domnul Fuchigami își scoate mănușile negre din piele.

– Este goală, în cazul în care se defectează mașina.

Lemnul din interior strălucește. Motorul toarce.

– S-a stricat vreodată mașina asta?

Faţa domnului Fuchigami este inexpresivă.

– Nu, este foarte nouă.

– Are sens.

Deși nu chiar.

Poliţia pe motociclete albe ne flanchează. Acum mergem cu viteză pe o autostradă. Mașinile se opresc pe marginea drumului și ne lasă să trecem.

– Itinerarul dumneavoastră pentru această seară și restul sejurului.

Domnul Fuchigami îmi pune un teanc de hârtii în poală, pe un ton serios.

Itinerarul Alteţei Sale Imperiale, Prinţesa Izumi
22/03/2021
<>
3.32 p.m. – Sosirea la Aeroportul Internaţional Narita

3.45 p.m. – Plecarea de la Aeroportul Internaţional Narita, turul orașului Tokyo și al domeniului imperial în coloana oficială.

Îmi verific telefonul. 16.01 p.m. Cu șaisprezece minute în urma programului. Nu este tocmai vina mea. Chiar m-am născut mai târziu – cu trei săptămâni peste termen și cu greutatea de 4,5 kilograme, aproximativ de mărimea unui bichon maltez[38] adult. Mama era atât de mare încât toată lumea credea că are gemeni, ceea ce a făcut-o pe asistentă să glumească spunând că mi-am devorat geamănul în uter. Zâmbesc la acest gând. Domnul Fuchigami mă urmărește cu atenţie, cu buzele zvâcnindu-i. Îmi îndrept din nou atenţia asupra programului.

17.01 – Schimbarea hainelor pentru cină
17.22 – Întâlnirea privată cu Prinţul Moștenitor
20.00 – Recepţia de bun venit și cina

– Programul va trebui să fie corectat. Înţeleg că a fost o oprire neprevăzută în aeroport, continuă domnul Fuchigami.

Își îndreptă privirea spre ridichea pe care o așezasem pe banchetă lângă mine. Îmi este un fel de prieten. Am botezat-o Tamagotchi 2.0.

Răsfoiesc paginile și îmi mușc buzele. Ei bine, ar putea fi o provocare. Să-mi respect programul școlar devine un mic miracol. Cele două săptămâni aici sunt pline de activităţi. Lecţii private de istorie, limbă și artă japoneză. Tururi la altare, temple și morminte. O vizită la ferma de animale imperiale și la rezervaţia de raţe sălbatice. Mese festive. Ieșiri cu tata – un joc de baseball, deschiderea unei expoziţii de artă publică. Este chiar și...

– O nuntă?

Domnul Fuchigami încuviinţează din cap.

– Prim-ministrul se va căsători peste zece zile.

Se aude cum înghit în sec.

– Nu mi-am adus nimic de îmbrăcat pentru o nuntă.

Garderoba mea este formată din colanţi și hanorace – cred că pot trece drept sora șleampătă a lui Lululemon[39] – toate perfect acceptabile la Mount Shasta. Dar, mă rog, la Mount Shasta și aruncarea toporului sau alte legende urbane sunt tot perfect acceptabile.

– Aveţi la dispoziţie o garderobă. Familia imperială folosește serviciile unui grup select de designeri pentru crearea hainelor potrivite.

Pot citi mesajul din spatele acestei afirmaţii, din tonul său, din zâmbetul său enigmatic. *Acum reprezentaţi familia imperială.*

– Desigur, răspund.

Am o bănuială că s-ar putea să fiu complet depășită de situație. Nu contează.

– Verișoarele dumneavoastră primare, Prințesele gemene Akiko și Noriko, călătoresc mult, adaugă el, pe un ton mai cald. Akiko s-a întors din Scoția săptămâna trecută. Intenționează să studieze engleza și transportul în Evul Mediu la o universitate de acolo anul viitor. A purtat acasă o rochie fermecătoare și un blazer.

Oh, sunt convinsă.

– Oh, spun.

Îmi evaluez ținuta în minte: colanți și un tricou decolorat cu Mount Shasta High.

– Îmi pare rău, nu am știut...

Mă opresc. Pentru toate fetele care își cer scuze prea mult. Vă înțeleg.

– Da. Trebuie să fiți conștientă că presa vă urmărește întotdeauna. Dar nu are nicio importanță, spune domnul Fuchigami. Am format o mică echipă pentru a vă ajuta, începând cu domnul Kobayashi. El va fi garda dumneavoastră de corp. Familia lui se află în serviciul Casei Imperiale de zeci de ani. Cunoaște foarte multe lucruri. Vă puteți baza pe el pentru discreție.

Ah, cuțitul se răsucește și mai adânc în rană. Dușmanul meu de moarte îmi va fi cel mai apropiat confident? *Niciodată.*

– Vă rog să vă asigurați că îi adăugați datele de contact în telefon, spune domnul Fuchigami.

Fii sigur de asta. Voi scrie la numele lui „Odrasla Satanei“ și voi adăuga un emoji cu coarne de diavol și unul cu un morman dublu de rahat.

Deschid gura să-l întreb pe domnul Fuchigami despre restul programului, dar îmi pierd cuvintele și respirația. Acum deschid gura dintr-un alt motiv. Surpriză. Uimire. Venerație. *Admirație.*

Suntem pe creasta unui deal. Razele de soare se furișează printre nori, iar linia zimțată a zgârie-norilor ajunge foarte sus. Mă atrage ca un miraj. Mă sprijin de geam, îl șterg de abur cu palma și îmi ridic uimită bărbia. Picăturile de ploaie alunecă pe geam, întretăindu-mi imaginea reflectată.

– Tokyo, spune domnul Fuchigami plin de mândrie. Înainte era cunoscut sub denumirea de Edo, a fost distrus aproape în întregime de Marele Cutremur din regiunea Kantō din 1923, apoi iar, în 1944, de bombardamentele nocturne. Zeci de mii de oameni au fost uciși.

Șambelanul tace.

– Kishikaisei.

– Ce înseamnă?

Tresar. Am intrat în oraș acum. Zgârie-norii nu mai sunt forme zimţate pe cer, ci giganţi cenușii amenințători. Orice suprafaţă posibilă este acoperită cu reclame – neon și plastic sau bannere pictate – toate menite să atragă atenția. Și este foarte zgomotos. Este un amalgam de melodii pop, claxoane de mașini, sunete de reclame și trenuri care trec peste șine. Nimic nu este discret.

– Traducerea aproximativă este „trezește-te din moarte și întoarce-te la viaţă". În ciuda situaţiilor disperate, Tokyo și-a revenit. Este casa a peste treizeci și cinci de milioane de oameni.

Face o pauză.

– Și, în plus, a celei mai vechi monarhii din lume.

Sunt de zece ori mai uimită. Îmi lipesc nasul de geam. Văd parcuri înverzite, clădiri rezidenţiale îngrijite, magazine de lux, galerii și restaurante. Lângă fiecare construcţie modernă, elegantă, există o clădire din lemn cu un acoperiș din ţigle albastre și felinare strălucitoare. Totul este atât de intens. Casele se sprijină una de cealaltă ca niște oameni beţi.

Domnul Fuchigami povestește istoria orașului Tokyo. Un oraș construit și reconstruit, născut și renăscut. Îmi imaginez cum ar arăta dacă l-ai tăia ca pe o felie de tort, disecându-i straturile. Aproape că le vizualizez. Cenușa din incendiile din Edo cu vestigii de armuri de samurai, instrumente de caligrafie și ceramică ciobită pentru servit ceaiul. Oseminte datând din timpul prăbușirii shogunatului. Praf de la Marele Cutremur și mai multe rămășiţe în urma bombardamentelor din Al Doilea Război Mondial.

Totuși, orașul prosperă. Este viu și își ramifică pretutindeni venele fosforescente. Copii îmbrăcaţi în fuste în carouri și cu mici cravate roșii se strecoară printre oamenii de afaceri în costume sobre. Două femei în chimonouri purpurii, cu umbrele de soare asortate, intră într-o ceainărie. Toţi oamenii arată ca mine. Desigur, sunt și variaţiuni, forme diferite ale ochilor și feţelor, dar atâta păr închis la culoare nu am văzut în viaţa mea. Am o revelaţie: nu sunt o raritate pe aici. Nu sunt diferită. Ce privilegiu este *să te amesteci* în mulţime.

Dar în același timp mi se pare halucinant, ca și când aș privi prin gaura cheii. Nu pot să asimilez tot. Mașina nu a încetinit nici măcar o dată.

Atunci îmi dau seama.

– Nu ne oprim la niciun semafor.

Domnul Fuchigami bate darabana cu degetele pe bancheta din piele.

– Da. Semafoarele sunt programate să treacă de la roșu la albastru pentru coloana oficială imperială. Este extrem de important să fie respectat programul.

O altă ironie. Nu-mi pasă. Corpul meu fredonează. Vrea să se piardă prin Tokyo și să dispară în măruntaiele orașului. Aici ar fi trebuit să mă nasc, aici ar fi trebuit să *trăiesc*. Aici, cuvinte precum *acceptare* și *toleranţă* nu ar fi făcut parte din vocabularul meu timpuriu. Aș fi fost o prezenţă obișnuită, o faţă oarecare din mulţime. Desigur, în afară de Rolls-Royce și de semnalele luminoase ale escortei de la poliţie.

Mă las pe spate, copleșită și încântată, ascult sunetul blând al ploii pe capota metalică a mașinii. Sunt năucită în mod oficial.

Trecem peste un curs de apă.

– Unul dintre numeroasele șanţuri care înconjoară domeniile imperiale, explică domnul Fuchigami.

Aici trăiesc bunicii mei, împăratul și împărăteasa – în mijlocul orașului Tokyo, într-o pădure privată de unu virgulă patru milioane de metri pătraţi.

Interiorul mașinii se întunecă în momentul în care intrăm într-un tunel. Ne îndepărtăm de domeniile imperiale.

– Tatăl meu nu locuiește acolo?

Trec printr-un moment de panică. Îmi aduc aminte că am văzut un film despre un copil de neam regesc, nedorit, care a fost sechestrat în provincie, ascuns.

– Prinţul Moștenitor locuiește în Palatul Tōgū de pe Domeniul Akasaka, la est de Palatul Imperial. De asemenea, acolo se află și restul familiei – unchii, mătușile și verii dumneavoastră. Gemenele, prinţesele Akiko și Noriko, sunt cam de vârsta dumneavoastră. Și prinţul Yoshihito. S-a mutat, dar s-a întors acasă de curând. Veţi avea mereu companie.

Zâmbește, de parcă mi-ar face un cadou.

Mă cuprinde neliniștea când se termină tunelul. Trecem de o poartă strălucitoare, alb cu auriu. Paznicii în uniforme de un albastru deschis stau în poziţia de drepţi. O peluză vastă, bine îngrijită, se întinde până la o fântână grandioasă și încadrează o clădire impunătoare de marmură.

– Palatul Akasaka are ca model atât Palatul Versailles, cât și Palatul Buckingham, spune domnul Fuchigami.

Înţeleg, înţeleg. Locul are aerul ăla tipic de „Atunci să mănânce cozonac!“[40].

– Palatul nu este locuit, dar este folosit pentru vizitele demnitarilor.

O luăm pe după un colţ. Alte ziduri. Încă înconjurăm domeniul Akasaka. Stejarii noduroși străjuiesc străzile, iar zidurile au devenit un simplu gard de bambus acoperit de vegetaţie. Toate par destul de inofensive, dar camere de securitate sunt montate discret la fiecare câţiva metri, iar gărzile imperiale patrulează perimetrul.

Coloana încetinește.

În faţă, gărzile imperiale în uniforme albastre imaculate și purtând chipiuri cu embleme strălucitoare stau în poziţie de drepţi. Tresele aurii de pe uniformele lor îmi atrag atenţia. Se deschide o poartă neagră din fier. Poliţiștii pe motociclete se împrăștie, blocând strada și intrarea în timp ce noi pătrundem în interior.

– A, iată, am ajuns. Acesta este Palatul Tōgū, anunţă domnul Fuchigami pe un ton liniștit și prietenos. Bine aţi venit acasă!

Timpul se oprește, iar creierul meu creează instantanee ale fiecărui moment. Fără îndoială, aceste detalii vor rămâne în hipotalamusul meu, locul în care sunt stocate amintirile de neșters. Ca atunci când aveam un streptococ în gât și nu puteam mânca decât banane. Voi asocia pentru totdeauna fructul cu durerea și boala. Dar acum este opusul. *Acum* este doar frumuseţe și strălucire.

Un instantaneu: mergem pe un drum pietruit, flancat de arţari și azalee purpurii care se întind la poalele lor. Oriunde te-ai uita, se întinde un parc imens, cu pâlcuri de arbori ai pagodelor, mesteceni argintii, pini negri și cedri. Aerul miroase a argilă și a iarbă proaspăt tăiată.

Alt instantaneu: cum cobor din mașină îmi și întind gâtul. Ploaia se oprește pentru o clipă. Chiar dacă soarele se ascunde după nori, clădirea parcă emană propria lumină. Este radioasă. *Strălucitoare*. Casa perfectă pentru cineva despre care se credea odinioară că era un zeu urmaș al soarelui. Palatul Tōgū este o minune modernă. Structura vastă, cu două etaje și optsprezece dormitoare, se potrivește perfect în mediul său natural. Acoperișul de un bronz ruginiu care a căpătat o patină ca de jad oglindește copacii.

Următorul instantaneu: merg pe jos până la intrare, trecând pe lângă un șir de membri ai personalului. Se prezintă unul câte unul. Mai mulţi șambelani. Un doctor. Trei bucătari-șefi (deoarece trei sunt mai buni decât unul), care sunt specializaţi în gastronomie japoneză, gastronomie

occidentală și panificație și deserturi. Aghiotanți. Menajere. Valetul tatălui meu. Doamna mea de onoare, Mariko. Ea se înclină.

Îmi mușc buza de jos cu dinții.

– Doamna mea de onoare? îl întreb pe domnul Fuchigami.

– Însoțitoarea personală, spune el, purtând din nou pălăria rotundă. Vă va ajuta cu sarcinile zilnice și vă va îndruma în ceea ce privește limba, cultura și eticheta. Tatăl dumneavoastră a ales-o personal. S-a gândit că vă veți bucura de compania cuiva de aceeași vârstă cu dumneavoastră. Mariko va absolvi în curând Universitatea Gakushūin[41]. Tatăl ei este poet laureat al premiului Shoji Abe, iar mama ei a fost doamnă de onoare a prințesei Asako. Vorbește engleza excelent și este expertă în bunele maniere de la curte.

Majordomii țin ușile de sticlă deschise. Mă îndrept spre hol și îmi schimb pantofii cu papuci de casă. Podelele sunt lustruite bec, iar candelabrele sunt cromate. Mergem repede și nu văd decât frânturi din restul casei: paravane de mătase în spatele unor cortine de plexiglas pe hol. Mobila din sufragerie dispusă în unghiuri perfecte de nouăzeci de grade. Paleta de culori calde și relaxante, în tonuri de lemn și bejuri cu accente rozalii. Paravane de hârtie aproape transparente pe șine de lemn care delimitează spațiile. Nu este aglomerat. Este aerisit.

În apartamentul meu, există un perete de sticlă transparentă și sub el, un iaz. Este ca și când am fi suspendați, plutind peste o întindere de un albastru profund. Lebedele alunecă pe apă și crapii koi[42] țâșnesc pe sub apă. În depărtare, îl spionez pe Akio. Cu părul ciufulit artistic din pricina ploii, vorbește cu ceilalți membri al personalului de securitate. Fără îndoială, le dă indicații. Îmi fac în minte o listă a preferințelor lui Akio:

Ce îi place

- *Să facă pe șeful cu oamenii din jur*
- *Programele*
- *Costumele Tom Ford*
- *Căștile pentru urechi*
- *Să se împăuneze și să facă și mai mult pe șeful cu oamenii din jur*

Ce nu-i place

- *Să întârzie cineva*
- *O abordare joie de vivre[43] a vieții*
- *Prințesele care fac pipi, care se uită la Downton Abbey sau care acceptă ridichi de la bucătari*

Că veni vorba, încă mai am ridichea. Am ţinut-o în mână în timpul prezentării personalului și cât timp am făcut turul palatului. Acum stă pe o ladă acoperită cu foiţă de aur, lângă un iris într-o vază cu striaţii. Floarea asta mă face să o studiez.

Aranjamentul este perfect încadrat pe tapiseria de mătase din spatele lui. Petalele mov sunt simple, dar elegante. Așezarea în acest loc pare intenţionată, aproape ceremonială. Nu pot decât să observ, deoarece simt că mi se încurcă circuitele.

Mariko își mișcă buzele.

– Marea întrebare este ce rochie veţi purta?

Ea a expus toate variantele pe patul cu baldachin: o rochie roz din mătase imprimată cu un motiv floral sau una galbenă, cu mâneci și perle.

– Prinţesa Akiko a purtat ieri roz la ceaiul oficial de dimineaţă pentru persoane importante, spune Mariko.

Este mică, are trăsături subţiri și aspre, cu sprâncenele ca două crestături și o bărbie ascuţită.

– Nu am vrea să pară că o copiem. Dar galbenul este atât de palid. Mă tem că ar putea avea consecinţe nedorite din perspectiva tenului.

Mariko îmi apropie rochia de obraz. Eticheta este din mătase și scrie pe ea Oscar de la Renta.

Eu: Meh, etichetele de designer nu mă impresionează.

Tot eu: Abia aștept să-i fac o fotografie pe furiș ca să i-o trimit Noorei. Deja știu care va fi reacţia ei. Afurisito, minţi.

– Ce credeţi, Izumi-sama[44]? întreabă Mariko.

– Oh, ăă.

Pretind că nu sunt ofensată și iau în considerare variantele. Mâneci? *Câh*. Roz deschis? Dublu *câh*. Niciuna dintre opţiuni nu mă atrage.

– Galbenul și rozul nu prea sunt culorile mele preferate. Ceva mai întunecat? Poate negru?

Preferabil cu unu la sută bumbac și un milion la sută spandex. Nu mă înţelegeţi greșit, îmi iubesc corpul. Doar că îl iubesc cel mai mult în negru. M-ar ajuta și la mica mea problemă cu pătatul. Mănânc dezordonat. Chiar și în acest moment, am o mică pată pe hanorac – ciocolată, cel mai probabil, din portofoliul brandurilor Snickers. Dacă aș fi cu GFA, nu aș avea nicio problemă să o ling.

Mariko aruncă o privire spre dressingul încastrat în perete, având în mijloc o consolă din marmură. Rochiile atârnă pe umerașe. Este un adevărat masacru în nuanţe pastelate.

– Nimic negru, spune ea, apoi oftează. Va trebui să alegeţi galben.

Dă din cap ca și când încerca să se calmeze.

– Tenul deschis la culoare este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

În mai puţin de zece minute, sunt îmbrăcată în rochia galben pal, care se mi se potrivește destul de bine și sunt încercată de un mic acces de vanitate. Sunt aprinse niște lumini puternice. Mariko se plânge că nu am breton.

– Ce să facem cu ăsta? întreabă Mariko, ridicându-mi părul și studiind firele groase în oglindă.

– Îmi place desfăcut, îi spun, crezând că dorea să știe părerea mea sinceră.

Buzele lui Mariko se subţiază. Îmi trage părul pe spate și strânge claia într-un coc. Mă doare scalpul până când termină de coafat. Îi place să fie dură, am înţeles. Pentru a echilibra rochia de bombonică, mi se aplică un pic de culoare pe buze și pe obraji.

Mormăie ceva despre culoarea ojei mele – roz excentric – că e prea strălucitoare, dar nu este timp să-mi facă manichiura. Îmi pune cercei din perle Mikimoto[45] în urechi și un colier asortat în jurul gâtului.

– Cadouri de bun venit din partea împărătesei. Regretă că nu poate fi aici pentru a-și saluta personal cea mai nouă nepoată.

Mariko prinde închizătoarea.

În oglindă, văd o altă persoană. Sunt eu, și totuși nu. Un avatar regal. Nu știu sigur ce să cred sau cum să mă simt în acest sens.

Se aud bătăi la ușa apartamentului. Mariko îl lasă pe domnul Fuchigami să intre. Este aici să mă însoţească la tata.

– Gata? întreabă el, cu o privire evaluativă, apoi aprobatoare.

Vreau să spun da, dar galaxii întregi de cuvinte îmi mor pe limbă. Sunt la câteva minute distanţă de întâlnirea cu tata, pe care am așteptat să-l cunosc întreaga viaţa. Simt o dorinţă teribilă de a striga într-o pungă de hârtie. Dar îmi păstrez calmul, cel puţin în exterior. În interior, sunt cuprinsă de nesiguranţă. Vreau ca tata să mă placă. Vreau să-mi placă de tata. *E prea mult să cer de la univers?*

Tot ce pot face este să încuviinţez din cap. Toate drumurile duc într-acolo. Gata cu plimbatul pe străzi întrebându-mă dacă vreun străin ar putea fi rudă cu mine. Răspunsurile la întrebările mele se află la câţiva pași distanţă. Cine este tata? Mă vrea aici? Este doar o mișcare politică? Îmi îndrept umerii și, cu pași siguri, îl urmez pe domnul Fuchigami pe ușă, într-o nouă viaţă.

Rasă de câini de talie relativ mică, având blana cârlionţată și lungă, cu un aspect decorativ. (n.r.)
Companie americană specializată în producţia și comercializarea echipamentelor sportive, mai ales a celor destinate practicilor de yoga. (n.r.)
O expresie greșit atribuită reginei Marie Antoinette a Franţei, din secolul al XVIII-lea. Conform acestei legende urbane, regina ar fi rostit în momentul în care i s-ar fi comunicat că poporul suferă de foame și nu are pâine: „Dacă n-au pâine, atunci să mănânce cozonac!“ Zicala este și azi folosită în situaţiile în care se discută ironic despre luxul și viaţa lipsită de griji a elitelor. (n.r.)
Gakushūin, instituţie japoneză de învăţământ înfiinţată iniţial la Kyoto, în secolul al XIX-lea, ulterior mutată la Tokyo. Până în 1947, a fost destinată educării copiilor nobilimii japoneze. În prezent, este accesibilă publicului larg și este considerată o școală de elită, oferind cursuri de la nivelul de grădiniţă, până la cel universitar. Marea majoritate a membrilor familiei imperiale japoneze au studiat în această prestigioasă instituţie în ultimul secol. (n.r.)
Specii de crap aclimatizate în Japonia, des întâlnite în heleșteiele decorative din grădinile japoneze tradiţionale și moderne. (n.r.)
„Joie de vivre“, expresie în franceză care înseamnă „bucuria de a trăi“ și presupune o abordare lipsită de griji a vieţii. (n.r.)
Particulă de politeţe specifică limbajului elevat în Japonia, care se folosește în în cazul persoanelor cu un rang important sau cu o poziţie superioară ierarhic decât cea a interlocutorului. (n.r.)
Mikimoto Pearls, cea mai prestigioasă companie de bijuterii realizate din perle de cultură din Japonia. Compania a fost înfiinţată la sfârșitul secolului al XIX-lea și se bucură și în prezent de un renume mondial. (n.r.)

7

Pereţii din biroul tatălui meu sunt din cedru, foarte lăcuiţi, lucioși ca oglinda, fiecare fibră a lemnului fiind evidenţiată. Momentan, sunt singură. Domnul Fuchigami m-a lăsat aici și a închis ușile. Înţeleg. Prinţul Moștenitor nu așteaptă pe nimeni. Este în regulă; am timp să trag cu ochiul.

Ca și camera mea de aici, aceasta este la fel de puţin mobilată. Știu de ce. Una sunt banii, alta e *luxul*. Sunt destul de sigură că am pășit în straturile cele mai profunde ale celui din urmă. Fiecărui articol de pe raft i se oferă un spaţiu generos faţă de celelalte. Luminile încorporate, raze personale de soare, pun în valoare obiectele – o vază de porţelan din China, de un albastru cobalt, o cutie spaniolă de tutun, din argint, un tip de sabie cu un dragon auriu înfășurat în jurul mânerului. Fiecare articol este vechi, rar. *Nepreţuit*. Aici, familiile nu sunt măsurate prin însemnul dolarului, ci prin piese istorice și origini. Și a mea care este? Toată viaţa mea pare brusc ieftină.

Sunt și fotografii. Înrămate simplu, între două bucăţi de sticlă sunt poze ale tatălui meu, toate alb-negru. Într-una este un tânăr băiat, având în spate un paravan shoji[46], cu degetele așezate pe clapele pianului. În alta, este mai mare, elegant și foarte milităros, într-o uniformă cu nasturi de alamă. Apoi, instantanee. El îmbrăţișând un koala în faţa unui eucalipt. Bând bere cu fratele său la un pub. Mai este o fotografie cu împărăteasa și împăratul în ziua nunţii lor, purtând însemnele imperiale, în chimonou și hakama[47].Ușile glisante se deschid, îmi îndrept spatele și-mi netezesc rochia. Inima îmi bate cu putere. *El* apare în cadrul ușii, afișând o figură impunătoare, purtând o cămașă albă, cu nasturi din sidef și pantaloni negri.

Își înclină capul și le vorbește în japoneză bărbaţilor din spatele lui. Ușile se închid. Suntem singuri. Putem

(a) să ne îmbrăţișăm;
(b) să ne strângem mâinile; sau
(c) să ne zâmbim sincer.

Dar apoi, alegem

(d) niciuna dintre cele de mai sus – ne uităm stingheri unul la altul.

Afară norii cenușii au dispărut și soarele apune. Lumina este diferită aici – nuanţe de portocaliu și auriu stins, culori care credeam că pot fi obţinute doar din paleta unui artist. În cameră, jocul de umbre scoate în evidenţă trăsăturile dure ale feţei tatălui meu. El este rezervat. Eu sunt debusolată.

– Semeni cu mama ta, izbucnește în cele din urmă.

A sunat ca o lovitură de bici. Îi interpretez corect tonul? A fost *acuzator*? Îmi încleștez și-mi descleștez mâinile. Cele mai grave temeri ale mele ar putea deveni realitate. Nu mă vrea. A fost o greșeală. Îmi vine să renunţ la toate astea.

– Am crezut că semăn foarte mult cu tine când ţi-am văzut, în cele din urmă, pozele.

– Semeni. Din cauza nasului. Familia imperială este cunoscută pentru mica ridicătură a nasului.

Îmi duc mâna la nas și urmăresc fina denivelare de-a lungul osului.

– De asemenea, semeni cu împărăteasa, mama mea.

Tonul lui devine mai cald.

– Bărbie de elf și ochi mari. Era o mare frumuseţe la vremea ei. Este bine că nu semeni prea mult cu mine. Mama ta mi-a spus odată că de multe ori arăt de parcă tocmai am mâncat struguri acri.

Râd. Ar trebui să mă abţin pentru moment, cred.

Își mișcă maxilarul.

– Nu am luat niciodată în seamă frivolităţile ei.

Devin sobră.

Intervine o tăcere incomodă. Ce mi-am imaginat? Că o să ne aruncăm unul în braţele celuilalt? Că ADN-ul nostru comun ar acţiona precum magneţii care se atrag? Nu este tatăl care se întoarce din război. Eu nu sunt un copil care așteaptă cu nerăbdare sosirea lui. Nu există amintiri care să ne consolideze relaţia. Nu m-a învelit noaptea, nu m-a ţinut în braţe în timp ce aveam febră și nu m-a încurajat în timp ce jucam softball. Toate acele momente ratate se acumulează între noi. Nu vreau să-l învinovăţesc pentru absenţa lui, dar într-un fel o fac. Totul este atât de nedrept.

– Eu... începe să vorbească, dar se întrerupe brusc.

Nu găsește nimic de spus. Nici eu. Timpul trece. Suntem doi străini. De ce am crezut că ar putea fi diferit?

Zâmbește, nesigur.

– Am văzut tauri în Spania și nu m-am simțit la fel de înspăimântat ca în acest moment. Îmi tremură mâinile.

Îmi arată. Degetele groase îi tremură ușor.

Ușurată, reușesc să zâmbesc.

– Nu am fugit niciodată cu taurii, dar l-am lipit pe Tommy Steven cu fundul de scaun în clasa a doua după ce mi-a furat creioanele. Mi-a fost atât de frică să nu fiu prinsă, încât am mărturisit imediat.

Ochii lui strălucesc de mândrie.

– Ai un puternic simț al dreptății.

Mi se înmoaie genunchii și răspund cu un zâmbet larg.

– Poate că ar trebui să o luăm de la capăt.

El întinde o mână.

– Mă bucur că ești aici. De-abia aștept să te cunosc.

Îmi așez mâna într-a lui. Strângerea îi este fermă și liniștitoare, dar nu familiară. Ștergem (d) și alegem (c), o strângere de mână.

Nu este mult, dar este un început, mă ajută să-mi amintesc de ce mă aflu aici. Să-l cunosc pe tata. Să înțeleg cine sunt, forma feței mele, originile felului meu încăpățânat de a fi.

– Grădinile sunt frumoase în această perioadă a anului, spune el în timp ce dăm drumul mâinilor.

Mă înveselesc.

– Da?

– Ai vrea să le vezi?

Mă gândesc un moment. Aerul curat este benefic.

– Ar fi minunat. După tine.

Simt aerul răcoros și umed învăluindu-mi obraji. Pietrișul de dimensiunea unui bob de mazăre îmi scrâșnete sub picioare. Tatăl meu merge alături de mine, cu capul plecat, cu umerii relaxați – portretul unui prinț, revizitat. Mi se face pielea de găină.

– Ți-e frig, spune el.

Privește într-o direcție și, la un semn discret, apare un însoțitor regal. Un truc pe care aș vrea să îl învăț.

Tata vorbește în japoneză, iar însoțitorul se înclină și dispare. Silueta neagră a unor umeri largi se zărește printre copaci – serviciul de

securitate. Îl spionez pe Akio. Este ceva cu care va trebui să mă obișnuiesc. Chiar și atunci când ești singur, nu ești niciodată *realmente* singur. Însoțitorul reapare și este uluitor cât de repede se mișcă. Are broboane de transpirație pe frunte, dar respiră regulat. Se înclină și îi oferă tatălui meu o pelerină de cașmir, de culoarea fildeșului. Tata o ia și-mi acoperă umerii.

– E mai bine acum?

– Mult mai bine. Mulțumesc.

Îmi strâng șalul în jurul meu. Nu am mai purtat niciodată un material atât de fin, dar m-aș putea obișnui.

– Continuăm?

Face semn înainte.

Ne cufundăm într-o tăcere prietenoasă. Între noi, murmurul vântului și al traficului din Tokyo. Tata îmi vorbește despre speciile de copaci. Mesteacănul alb este efigia lui personală. Cărarea se deschide, se lărgește și înconjoară un iaz. Ne oprim lângă un pin negru sculptural. Peste apă, domnul Fuchigami și câțiva șambelani stau în picioare, făcând tot posibilul să ne supravegheze fără să ne privească.

Zâmbetul tatălui meu este trist.

– Domnul Fuchigami este probabil supărat că am ieșit din casă. Nu era în program.

Îmi strâng șalul în jurul meu.

– Pare a fi o problemă recurentă. Am crezut că lui Akio îi va exploda capul când am spus că am nevoie la toaletă la aeroport.

Soarele coboară și mai aproape de linia orizontului. Însoțitorii aprind felinare de piatră. Grădina se cufundă într-o strălucire difuză, gălbuie.

Tata mormăie.

– Ah, domnul Kobayashi. L-am ales personal. Am crezut că te vei simți mai confortabil dacă e cineva mai tânăr.

Încuviințez din cap, nedorind să par nerecunoscătoare.

Bum. Tresar. Focuri de artificii strălucesc pe cerul nopții ca zahărul pudră. Nuanțe de roz strălucitor, purpuriu închis, albastru electric. În depărtare, luminile din Tokyo mă ademenesc.

Tata se mută de pe un picior pe altul, lăsându-și capul pe spate să privească cerul.

– Sunt frumoase, mă minunez eu.

Scânteile se reflectă în ochii lui întunecați.

– Sunt pentru tine. Tokyo își întâmpină noua prințesă.

Pentru *mine*? Înghit cu greu și fac tot posibilul să nu mi se urce la cap.

Un însoţitor se apropie purtând o tavă de argint, încărcată cu băuturi în pahare grele de cristal. Tata ridică paharul fără picior, plin cu lichid de culoarea chihlimbarului. Eu iau cupa care are un lichid cu bule. Sorb și zâmbesc. Este cidru spumant. Delicios.

El își arcuiește o sprânceană imperială spre mine (joc de cuvinte intenţionat). Îi explic.

– Cidrul spumant. Orice are zahăr îmi merge la inimă.

Al doilea lucru sunt îmbrăţișările. Cât mai multe îmbrăţișări.

El soarbe din lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Nu cred că asta era pe lista ta de preferinţe.

Adevărat. Dar am enumerat diversele deserturi pe care le-aș considera preferinţe serioase. Se uită fix la lichidul din pahar, încruntat.

– Un bărbat nu ar trebui să citească despre ce îi place copilului său de pe o hârtie.

Pare melancolic, puţin dezamăgit. Mă întreb dacă este supărat pe mama.

– Mi-ar plăcea mai degrabă să-ţi aud răspunsurile decât să le citesc. Care sunt hobby-urile tale?

Oare serialul *Real Housewives*[48] ar putea fi luat în considerare?

– Sunt câteva, dar nimic nu mi-a atras atenţia încă în mod special. Îmi place să fac produse de panificaţie. Sunt un brutar excelent.

Mori de plăcere dacă încerci crema mea de unt și glazura de smântână dulce!

– Verișoarele tale, Akiko și Noriko cresc viermi de mătase, spune el, amintind de gemene.

În biografiile regale, sunt mai întâi amintite hobby-urile femeilor.

– Lui Sachiko îi place alpinismul. Agenţia Imperială nu este prea entuziasmată – o prinţesă în pantaloni de drumeţie. Foarte avangardist.

Zâmbește peste marginea paharului, de parcă am împărtăși o glumă privată.

– Notele tale. Cum sunt?

Sub medie în cel mai bun caz. Dar tata este Prinţ Moștenitor, așa că înfloresc puţin adevărul.

– Foarte bune.

Atât de bune, încât am reușit să intru la două colegii comunitare și o școală publică. Sorb din cidru ca să nu fie nevoie să dezvolt subiectul.

– Păstrezi curăţenia în camera ta?

Învârte lichidul din pahar.

Camera mea ți-ar putea provoca vise pline de anxietate despre cum te sufoci sub mormane de gunoi.

– Sunt destul de ordonată, cred.

Toate întrebările lui mă conduc la o singură concluzie: sunt remarcabil de neremarcabilă.

Pieptul i se umflă de mândrie.

– Semeni cu mine. Când eram mic, eram foarte organizat.

Mă analizează pentru o clipă. Îmi dau seama că și eu sunt dornică să aflu despre el. Întrebările nu-mi dau pace. Cum era în copilărie? A intrat în necazuri? *Te rog, să fi intrat în necazuri.* Dar, înainte de a-l putea întreba, el mi se adresează aproape cu ranchiună:

– Și mama ta? Ce mai face?

Învârt paharul de spumant în mână.

– E bine. Tot singură.

Îl privesc cu ochii strălucind. Nicio reacție. Presupun că planul meu de a reedita clasicul *Parent Trap*[49] nu va funcționa. Recunosc. Mi-a trecut prin cap să-mi readuc părinții împreună, să-i fac să se îndrăgostească nebunește din nou și apoi să se căsătorească. O fată are dreptul să viseze.

– Mai are colecția de căni?

– Da, spun cu căldură. Preferata ei este cea pe care scrie *Nici Bigfoot nu crede în tine.*

– Dar pe cea pe care scria *Sunt foarte atașată de plante* o mai are?

– Nu. Am spart-o eu când aveam șapte ani.

Îmi amintesc în detaliu. Mama mi-a făcut ciocolată caldă. Cana mi-a ars mâna și am scăpat-o pe jos. A plâns și apoi și-a zis că e proastă.

– Era un cadou de la mine.

El se relaxează.

– Râdea ca o hienă.

Mă opresc, înțelegând brusc reacția ei. Cana o lega de o altă viață. De tata.

– Este profesoară?

– Da. Mama este foarte autocritică din cauza asta. Știi citatul acela, „Cei care nu pot face un lucru, îl predau“?

– Nu îl știu, spune el. Dar îl înțeleg.

– Studenții ei o iubesc, toată facultatea e înnebunită după ea. A făcut atât de multe lucruri grozave, zâmbesc.

– Și te-a făcut pe tine.

Tata așteaptă să mă prind. Înţeleg greu, dar când îmi dau seama, căldura mă cuprinde din vârful degetelor de la picioare până în vârful urechilor. Își îndreaptă paharul spre al meu.

–Să bem pentru asta!

– Și-a dorit mereu să predea.

Vocea lui are o blândeţe aparte, un semn de apreciere și respect. Expresia lui devine melancolică.

– Tu ești... ai avut o copilărie fericită?

Răspund automat.

– Da. Cea mai bună.

Mă lansez în poveștile mele preferate din copilărie, când m-am îmbrăcat în pirat timp de aproape un an în școala primară. Mama m-a susţinut total, înnegrindu-mi dinţii în fiecare dimineaţă și folosind lămâie în diverse combinaţii, să nu fac scorbut. Ce vremuri! Îi povestesc tatălui meu despre prietenele mele – cum are Noora calităţi de șefă absolută, cât de drăguţ-agresivă este Hansani, cât de nemiloasă poate fi Glory.

Omit să-i spun că locuiesc într-un oraș în care steagurile confederate sunt într-un veșnic duel cu cele în culorile curcubeului[50]. Și despre cutia cu mesaje netrimise de Ziua Tatălui de lângă teancul meu de romane romantice. Trage aer în piept cu putere.

– Viaţa ta ar fi fost foarte diferită dacă ai fi crescut aici.

– Cum așa?

– Ei bine, pentru început, ţi s-ar fi dat două nume foarte specifice. Primul este un nume oficial care se termină în -nomiya. Înseamnă *membru al familiei imperiale*.

Desigur. Numele lui. Makotonomiya.

– Al doilea e un nume personal. Experţii ar fi elaborat o listă de opţiuni. Eu aș fi ales unul, apoi i-aș fi trimis alegerea mea împăratului. Spre aprobare, desigur.

– Desigur.

– Împăratul ar fi scris numele tău ales pe washi[51] și l-ar fi pus într-o cutie de chiparos lăcuit, cu emblema crizantemei aurite. Cutia ar fi fost trimisă la palat, apoi la spital și așezată pe pernă, chiar lângă capul tău, spune el cu o voce joasă și caldă. După ritualul de numire, ai fi fost scăldată într-o cădiţă din lemn de cedru.

– Sună drăguţ.

Amestecă lichidul din pahar.

– Ţi-ar fi fost aleasă o efigie florală.

Respiraţia mea iese în nori mici. Focurile de artificii s-au terminat. Lângă iaz, apar licurici care dansează deasupra apei în cercuri concentrice. E frig. Chiar și așa, încă nu sunt pregătită să intru.

– Ce ai fi ales?

Fac ochii mari cât cepele. Îmi deschid sufletul. Îmi doresc atât de tare să funcţioneze. Vreau ca viaţa mea să fie diferită. Mai bună. Mai întreagă. O viaţă de supererou.

– *Eu* am ales irisul violet.

Vaza din camera mea – un singur iris. S-a gândit la mine. Îi pasă de mine. Mă ustură ochii. Clipesc să nu-mi dea lacrimile. Dacă mă întreabă, voi spune că este din cauza brizei.

– Înseamnă puritate și înţelepciune.

Sunt cuprinsă de emoţie. Întrucât nu mă pricep să o ascund, spun:

– Mama a zis că nu ţi-a spus pentru că știa că nu voiai să părăsești Japonia. Ai fi fost ca un copac fără soare.

„Iar ea nu își dorea o viaţă regală“, gândesc eu. Impasul lor a dus la despărţire. A fost singura soluţie. Înţeleg, dar este greu de acceptat.

Încuviinţează din cap.

– Am o datorie faţă de Japonia.

Îmi trag nasul.

– Înţeleg. Am văzut toate filmele cu Spider-Man.

Mulţumită lui Glory. Este înnebunită după Marvel.

– Putere, responsabilitate și toate chestiile astea.

Vântul îi ciufulește părul. Înghite restul de băutură.

– Nu intenţionam să locuiesc permanent în America. Asta nu a fost niciodată o opţiune.

Dau din cap și înghit cu greu. Dacă nu mă opresc asupra lor, cuvintele lui nu mă vor afect atât de mult. Se joacă cu paharul gol, ţinând degetele mari pe marginea lui.

– Dar dacă aș fi știut că am o fiică, aș fi găsit o soluţie.

Mă studiază, așteptând până îmi ridic privirea pentru a o întâlni pe ai lui.

– Aș fi înotat peste oceane. Aș fi escaladat munţii. Aș fi traversat deșerturile. Aș fi găsit o cale.

Ghemul de durere din stomac mi se calmează. Speranţa îmi plutește în piept. Asta e ceva. Este mai mult decât un punct de pornire.

E un *început*.

Paravane glisante, specifice locuinţelor tradiţionale japoneze, alcătuite dintr-o structură ușoară de bambus sau lemn de conifere, pe care sunt întinse bucăţi de material textil sau hârtie. (n.r.)

Veșmânt tradiţional japonez, purtat cel mai adesea de bărbaţi la ocazii speciale. (n.r.)

The Real Housewives reprezintă un concept american de serial de tipul reality TV, difuzat pe canalul Bravo. (n.t.)

Comedie romantică americană din 1998, în care două gemene identice își propun să îi împace pe părinții lor divorțați. (n.r.)

Steagurile confederate sunt simboluri ale supremastismului rasial alb, iar steagurile în culorile curcubeului sunt simboluri ale comunității LGBT. (n.t.)

Hârtie tradițională japoneză. (n.t.)

8

O mică adunare, au zis ei. O cină festivă în onoarea dumneavoastră. Doar familia. Nu mare lucru. A, oare am menţionat și întâlnirea cu presa? Sau piesa interpretată la clopote? Scurtul concert al orchestrei imperiale? Nu? Ne pare rău, e greșeala noastră.

Seara liniștită începe cu un eveniment nu într-atât de liniștit. Cu alte cuvinte, o zgomotoasă recepţie de bun venit. Este un șoc pentru sistemul meu după plimbarea liniștită alături de tata. Un reporter de la clubul imperial de presă mă privește fix. Pe legitimaţia lui scrie Shigesada Inada, Japan Gazette. Până acum, întrebările sale sunt mici înţepături ascunse în puf.

– Care este culoarea dumneavoastră preferata?

Niciun reprezentant al presei nu are carneţele sau dispozitive de înregistrare. E ciudat. De asemenea, toţi sunt bărbaţi.

Roșu, ca sângele dușmanilor mei, cred. Adevărul: sunt puţin confuză. Mă ajunge oboseala în urma zborului intercontinental.

– Albastru, răspund senină.

Domnul Fuchigami stă aproape de mine. Erată: *planează*. Este mai nervos decât Tamagotchi într-o cameră plină de aspiratoare. Când răspund într-un fel pe care îl aprobă, se aude cum scoate din gât un sunet de plăcere. Până acum, am acumulat cinci sunete de mulţumire. Reporterul se înclină și îmi mulţumește curtenitor înainte de a pleca. Vizavi, și tata este intervievat. Akio este, de asemenea, prezent spre marginea sălii, nemișcat ca un tablou gotic.

– Mai e mult? mă întorc spre domnul Fuchigami când rămânem singuri. Sunt atât de obosită încât pot simţi mirosul culorilor. Sau poate este de vină cocaina.

Când îi văd ochii ieșiţi din orbite, îi spun:

– E o glumă! Glumesc!

Eu sunt singura care râde. La Mount Shasta, ar fi fost foarte tare. Noora a râs odată atât de tare la una dintre glumele mele, încât i-a ieșit laptele pe nas. Poveste complet adevărată.

– Clopoţelul pentru cină ar trebui să sune în curând, mă asigură el. De obicei, familia se retrage la un pahar înainte de culcare în salon, dar nu

trebuie să stați până atunci.

Observ o cutie cloazonată, cu un fundal cu solzi de pește în colț. Este elegantă și înaltă și se potrivește mult mai bine decât mine cu decorul. Suntem într-o sală de recepție cu un covor de culoarea țelinei, pus peste parchetul lăcuit, cu pereții de aceeași culoare cu lemnul. Elegantă și spațioasă, face parte din palatul Tōgū, dar separată de o serie de paravane shoji glisante. Presa, cântăreții din clopote și orchestra nu au voie să treacă de acest punct.

Camera mea este la trei minute de mers pe jos. Dacă mă gândesc prea mult la pat, voi adormi. O schimbare de subiect este binevenită.

– Reprezentanții presei au fost atât de amabili.

Domnul Fuchigami pare surprins.

– Bineînțeles că au fost. Sunt membri ai Clubului Imperial de Presă, selectați personal de Agenția Imperială.

Simt cum mi se încălzesc și mi se înroșesc obrajii. Am fost aruncată în mijlocul unui labirint, iar indiciile pentru a găsi ieșirea se află într-un vârtej de protocoale regale, tradiții și reguli despre care nu am nicio idee. Înghit un nod uriaș de stres. Îmi voi da seama ce să fac mai târziu. Amânarea m-a ajutat în trecut. Misiunea mea: să supraviețuiesc peste noapte. Senzația e la fel de rea pe cât pare.

Clopoțelul anunță ora cinei. Grupul se desparte și mulțimea de reporteri și cântăreți din clopote se evaporă pe o ușă.

– Pe aici.

Domnul Fuchigami mă conduce în sufrageria oficială. Masa lungă este acoperită cu o față de masă apretată și argintărie strălucitoare. Un valet cu mănuși albe îmi trage un scaun. Mi se strânge inima când văd unde sunt așezată.

– Nu lângă tata?

Mă uit spre domnul Fuchigami.

Dă din cap o singură dată.

– Nu. Poziționarea la masă a fost atent gândită. V-am așezat lângă familia dumneavoastră extinsă. În acest fel, veți avea un interval optim și egal pentru a petrece timp cu fiecare membru.

Face o pauză și își alege următoarele cuvinte cu atenție.

– În calitate de fiică a Prințului Moștenitor, este crucial să tratați pe toată lumea cu atenție. Nu trebuie să existe niciun favorit. Acum...

Face semn cu mâinile.

– Vă rog, continuați.

Se lasă tăcerea. Toată lumea stă în spatele scaunelor și toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Este clar că familia mea așteaptă ceva. Tata zâmbește. Lângă el stau gemenele, fără îndoială, Akiko și Noriko, nestematele din brățara imperială. Înțeleg de ce. Sunt izbitor de frumoase, cu fețe și buze ovale de culoarea fundelor de la pantofii de balet. Atât de asemănătoare și de perfecte încât este un pic înfiorător, de parcă ar fi coborât direct din tapiseriile de mătase.

Tatăl lor este fratele tatălui meu și al doilea în ordinea de succesiune. Stă la capătul mesei. Soția lui este lângă el și, deși este îmbrăcată impecabil, fața ei este încordată, palidă și rezervată.

– Scuze, îi șoptesc domnului Fuchigami.

Sunt atât de confuză.

– Ce se întâmplă?

– Așteaptă prezentarea dumneavoastră.

Domnul Fuchigami o spune ca și când asta ar explica tot. Văzând că nu încep direct, el continuă.

– Spuneți ceva despre dumneavoastră.

Apoi, face o reverență și pleacă. *Pleacă.*

Mă holbez la vârful pantofilor. Pardoseala este acoperită cu mochetă și are un model cu cercuri. Stau în mijlocul unuia dintre ele. Am fost pusă în centru, la propriu și la figurat.

– Ăă, hm. Bună!

Mă uit în sus. Simt că-mi ia foc întregul corp. Fac un semn cu degetul mic, apoi îmi dau seama că nu am văzut pe nimeni să facă acest gest de când am sosit. Îmi las brațul jos.

– Konnichiwa[52]. Eu sunt Izumi. Dar probabil că toți știți deja asta. Locuiesc în Mount Shasta, California, dar presupun că locuiesc și aici acum.

Mă trag de ureche și caut cu ardoare un balcon de la care să mă arunc.

– Ce altceva...? Am un câine pe nume Tamagotchi.

Gemenele își îngustează ochii la unison și-și vorbesc în șoaptă, acoperindu-și gura cu mâna.

Nimeni nu spune vreodată ceva bun punându-și mâna la gură.

Simt că începe să mi se dezlege limba.

– Este un câine foarte bun. Într-un fel. Odată, am încercat să-l înfăș și să-l pun pe o pajiște cu flori, ca la o ședință de fotografie cu un nou-născut. Aproape că m-a mușcat de față. Deși cred că asta nu este neapărat ceva grozav...

Pierd șirul. Cei mai apropiați de mine sunt doi băieți și o fată de vârsta mea. Zâmbesc de parcă s-ar forța. *Încheie. Încheie acum.*

– Oricum. Izumi. Mount Shasta. Încântată de cunoștință.

Fac o reverență. Nu pare deloc bine. Mă prăbușesc pe scaun, încercând să devin cât mai mică posibil.

Se face o pauză. Toată lumea continuă să stea în picioare până când tata se așază. Apoi se reia conversația. Pur și simplu, băltesc în propria mea jenă. Singura consolare este că Akio nu este prezent. Fără îndoială, este undeva pe domeniu, stând la pândă.

– Ei bine, ai făcut tot posibilul, spune băiatul de lângă mine.

E cam de vârsta mea.

– Yoshi.

Îmi întinde o mână. Îmi șterg discret mâna de rochie înainte să i-o dau, mulțumită de gestul familiar.

– Văr de-al doilea, nume oficial Yoshihito, al șaptelea în linia de succesiune. Fiul lui Asako și al lui Yasuhito.

Dă din cap către părinții lui. Stau în diagonală față de noi – un bărbat mic, cu o figură amabilă, lângă o femeie care poartă un colier cu diamante care trebuie să fi costat cât răscumpărarea unui rege. Zâmbetele lor sunt calde, chiar dacă puțin reticente. Am înțeles. Nu sunt singura care încearcă să înțeleagă întreaga situație a copilului nelegitim al Prințului Moștenitor.

– Te rog, spune-ne Mătușa și Unchiul, îmi sugerează Asako, înclinând capul.

Yasuhito este în asentimentul soției sale cu o înclinare prietenoasă a capului. Apreciez un bărbat care își susține femeia.

– Acum știu la ce te gândești.

Yoshi își desface șervetul și îl așază în poală. O șuviță de păr îi cade în ochi. Una peste alta, arată ca o vedetă J-pop care a căzut printr-o trapă de niciunde în mijlocul familiei imperiale.

– Ai avea dreptate. În trecut, verii îndepărtați se căsătoreau. Dar, în zilele noastre, ar fi o idee nepopulară.

Se bosumflă.

– Ghinion, zic eu categoric.

Îi imit mișcarea cu șervetul. Un alt valet cu mănuși albe, care ține o carafă argintie, îmi umple paharul cu apă.

El lasă deoparte figura îmbufnată și zâmbește.

– Oh. O să te descurci. Îmi placi.

Și mie îmi place de el, într-un fel pur platonic, la modul acela de „fără sărutări între veri“. Nu cred că trebuie să clarific asta. Îmi amintește puțin de Noora. Amândoi au aceeași abordare de profitat la maximum de tot ce are viața de oferit.

– O faci să se simtă prost.

Fata din fața mea îl urmărește pe Yoshi. Are o față mică ovală, iar părul ei închis la culoare este prins pe jumătate. Un diamant îi sclipește pe mâna stângă în timp ce ia o înghițitură de apă.

– Nu-l asculta pe fratele meu. Eu sunt Sachiko.

Se prezintă pe ea, apoi pe bărbatul care stă lângă ea.

– Logodnicul meu, Ryu.

– Mă bucur să te cunosc, spune el, dând din cap.

– Nu-ți face griji, Sa-chan[53], spune Yoshi.

Se întoarce spre mine.

– Am decis să te iau sub piciorul meu.

Îmi ia cinci secunde pentru a-i decoda mesajul.

– Sunt destul de sigură că vrei să spui *aripă*.

– *Aripa*?

Trag aer în piept, bucuroasă să explic. În sfârșit, ceva ce știu.

– Expresia este „te iau sub aripa mea“.

El se strâmbă.

– De ce aș spune asta? Nu am aripi.

– Termenul nu se referă la oameni, Doamne, șuieră tipul de lângă mine.

Seamănă cu Yoshi. Trebuie să fie fratele lui. Dar părul lui este mai scurt, spatele mai drept și pare tensionat. Îndreaptă argintăria și își împăturește iar șervetul într-un triunghi simetric.

– Este vorba despre observarea păsărilor care își adăpostesc puii sub aripi. Evident.

– Fratele meu.

Yoshi îmi confirmă presupunerea.

– A petrecut patru ani în Scoția studiind ornitologia și lingvistica. Dacă ai vreodată probleme cu somnul, întreabă-l despre teza lui referitoare la creșterea în captivitate a cocoșului de mesteacăn.

Sachiko râde. Fratele său nu este prea încântat. Ostilitatea lor este familiară într-un mod confortabil – mă face să mă simt de parcă m-aș fi îmbrăcat cu un hanorac vechi. Totuși, dă ursuz din cap.

– Masahito, spune el.

– Ți se par acceptabile camerele? întreabă unchiul Yasuhito.

Gura i se mișcă pe sub mustață.

– Mai mult decât acceptabile, zic eu.

O însoțitoare îmi oferă cu cleștele un prosop fierbinte. Uitându-mă spre Yoshi, observ că l-a desfăcut pe al lui și își șterge mâinile. Îl aruncă într-un castron de argint pe care un alt valet îl ține în spatele lui. Iau prosopul de la ea.

Mătușa Asako spune:

– Palatul a fost recent renovat.

– Oh, da, este ca un vis al lui Nate Berkus[54].

Mă întorc, așezând prosopul folosit în vasul de argint. Șoptesc o mulțumire, dar valetul nu înțelege. Privirea lui este blocată într-un loc de pe perete.

Unchiul Yasuhito își încrețește fruntea. L-am încurcat pe bietul om.

– Nate Berkus?

Zâmbetul meu este luminos.

– Este un designer faimos din Statele Unite. Cel mai bun prieten al lui Oprah.

Ochii mătușii Asako strălucesc.

– Ah, da, este ca Shoji Matsuri. Proiectează case pentru pisici.

Își înghiontește soțul.

–Îți amintești, a proiectat ceva pentru mine. Vrei să-ți dau datele lui de contact?

Vocea ei devine o șoaptă.

–Este foarte discret.

Nu sunt prea sigură ce vrea să spună, dar unele lucruri mai bine rămân un mister.

– Nu, mulțumesc. Îmi plac mai mult câinii.

Yoshi îmi atrage atenția.

– Are o pisică originală Warhol în acea casă, zise dându-și ochii peste cap. Ironia sorții.

Conversația lâncezește. Un bol cu supă aproape limpede este așezat în fața mea. Legume perlate plutesc în jurul unei frunze aurii acoperite cu... caviar? Degetele mele se mișcă nervoase peste tacâmuri și numeroasele instrumente. Furculițele, cuțitele și lingurile râd de mine. „Bună, Zoom Zoom. Nu știi cum să ne folosești pe niciuna dintre noi, nu-i așa?“ Sunt ca un pește pe uscat – sau mai bine zis, ca o fată departe de Mount Shasta. Am nervii întinși la maxim și mi se strânge stomacul. Membrii

familiei mele îmi observă ezitarea și mă mișc, simțindu-mă prea mult ca o furnică sub lupă.

Sub masă, mă lovește un genunchi. Yoshi ridică deliberat lingura de lângă toate cuțitele.

– Picior, spune el.

Rânjesc și îi promit în minte lui Yoshi primul meu născut. De ce nu mănânc deja? *Intră în stomac.* Îmi scufund lingura în supă și, peste masă, Sachiko îmi face cu ochiul. Am contact vizual cu tata. Privirea lui precautǎ parcă întreabă: „Totul e în regulă?“ Răspund dând din cap, versiunea mea de prințesă a degetului mare ridicat în sus. Toate bune. Un fior de ușurare pare să străbată atmosfera.

Si continuă.

Este ca și când mi s-ar servi ecuații matematice, dar verii mei de-al doilea intră pe rând în rolul de discreți profesori plini de răbdare. Cu fiecare fel de mâncare nou, ei îmi indică fiecare tacâm și cum trebuie folosit. Cina trece într-o diafană ceață a gastronomiei franțuzești de mare rafinament – spume, jeleuri și pudre. Între al doilea și al treilea fel, conversația face referire la împărat și împărăteasă care vizitează prefectura Okinawa.

– Nu îi vedeți prea des? îi întreb pe verii mei.

Masahito își inspectează paharul de cristal și șterge o pată cu șervețelul.

– Datoria principală a Majestăților Lor Imperiale este de a servi poporul.

– Da, sunt mamă și tată pentru toată Japonia, spune Yoshi, iar apoi șoptește: Împăratul nu este un zeu, dar nici om. Noi trăim pe pământ, dar el trăiește deasupra norilor.

Se servește desertul – fructe în formă de iris. Este special, doar pentru mine. Un alt gest de bun venit. Îl savurez. Dar acest moment este trecător, îmi dau seama speriată. Am reușit doar datorită verilor mei.

După cină, sunt servite băuturi în salon. Acesta este indiciul meu; Moș Ene îmi dă târcoale. Somnul dulce este la doar câteva momente distanță. Ne ridicăm de la masă și îi urez tatălui meu noapte bună. Mătușile, unchii și verii mă privesc plecând. Nu pot să nu simt greutatea privirilor apăsându-mi spatele, povara îndoielilor lor. Își pun aceeași întrebare pe care mi-o pun și eu: mă voi ridica oare la înălțimea așteptărilor imperiale?

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Japonia evaluează noua membră al familiei imperiale

23 martie 2021

Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi (în imagine) a sosit ieri după-amiază la Aeroportul Internațional Narita, purtând o ținută relaxată, colanți și hanorac. Bloggerul imperial Junko Inogashira a fost la fața locului. „Ținuta nu corespundea protocolului. Cel mai rău este că prințesa nu s-a adresat mulțimii și nici nu i-a făcut cu mâna. Mulți au așteptat ore întregi și s-au simțit jigniți când ea a plecat imediat. Am auzit de la un angajat al aeroportului că prințesa a fost, de asemenea, nepoliticoasă cu ofițerul din garda imperială desemnat să se ocupe de siguranța ei când s-au oprit să folosească o toaletă."

Oare noul titlu i se urcă prințesei la cap? Îngrijitorul Chie Inaro nu crede acest lucru. S-a întâlnit cu prințesa în timpul pauzei menționate mai sus. Într-un interviu exclusiv pentru Gazeta Mondenă de Tokyo, Inaro a avut de spus doar lucruri minunate despre prințesă. „O fată foarte, foarte frumoasă - întruchiparea grației. Mi-a folosit batista pentru a se șterge pe mâini", s-a lăudat el, arătând pânza albă pătrată, acum într-o casetă de sticlă. „Aș vrea să o păstrez. Dar fiul meu vrea s-o scoată la licitație, spune

că vom face o avere.‟ O avere într-adevăr. La momentul publicării articolului, suma licitată pentru batistă era de 2.000.000 yeni. Inaro intenționează să pună banii deoparte pentru pensionare.

După plecarea de la aeroport, prințesa este ținută sub supraveghere strictă pe domeniile imperiale. Agenția Imperială a refuzat să comenteze despre cum decurg lucrurile în ceea ce o privește pe tânără deocamdată. Însă nu putem să nu ne întrebăm de ce stă ascunsă prințesa...

Salut japonez nu foarte formal. (n.r.)
Particulă de familiaritate în limba japoneză prin care interlocutorii își exprimă statutul de prietenie sau de camaraderie. (n.r.)
Celebru designer american de interior, faimos și pentru prezența sa în cadrul emisiunilor lui Oprah, în care oferea sfaturi despre amenajările interioare. (n.r.)

9

După șaptezeci și două de ore în Japonia, nu sunt mai aproape de a atinge înălțimea așteptărilor imperiale. De fapt, ascensiunea mea este în mod clar ținută în frâu.

De pe scaunul meu, mă uit la Mariko. Mariko se uită fix la mine, cu ochii ei de culoarea mierii, reci și iscoditori.

– Concentrați-vă, Alteța Voastră.

Vocea ei îmi spune că fac orice altceva, mai puțin asta. Expresia ei implică, de asemenea, că sunt echivalentul uman al unui plasture găsit în salata cuiva. Sunt prezenți și alții: domnul Fuchigami zâmbește binevoitor, iar un majordom, extrem de eficient și politicos, stă drept ca un par. Ploaia lovește ferestrele.

În fața mea este un aranjament de tacâmuri și farfurii. Respir adânc, simțind elasticul din talie oprindu-mi respirația. În această dimineață, Mariko s-a luptat să mă bage într-un ansamblu compus dintr-un pulovăr și o fustă plisată.

Arunc o privire spre masă. Pe ea, sunt aranjate numeroase pahare de cristal, argintărie strălucitoare și farfurii de porțelan gravate cu o crizantemă aurită. Mâna mea planează peste a doua furculiță din stânga. Domnul Fuchigami trage aer printre dinți. Este îmbrăcat într-un costum auster, iar părul brăzdat cu fire argintii este pieptănat perfect, cu cărare.

Mâna mea își schimbă direcția. Mariko se încruntă.

Dacă am fi în *Downton Abbey*, Mariko ar fi Mary – ciudată, puțin rece și exasperant de serioasă. Ea este eminența cenușie din spatele lecțiilor mele de etichetă de trei ore în fiecare seară. Exersăm reverența și diferite moduri de a mulțumi. Avem accesorii pentru rochii și mănuși. Ținând cont de atitudinea ei glacială, trag concluzia că nu mă place. Detalii importante: în calitate de membru al familiei imperiale, nu am dreptul să votez, să am bani la mine sau să am conturi de socializare.

Mariko vorbește.

– Nu vă vom putea însoți la nuntă.

Premierul Adachi se va căsători peste mai puțin de o săptămână. Voi participa la prima mea îndatorire oficială.

– Da, este de acord domnul Fuchigami.

Cei doi sunt în cârdășie.

–Veţi sta lângă tatăl dumneavoastră. Trebuie să știţi aceste lucruri.

– Nu vă veţi putea adresa altor membri ai familiei pentru sprijin, adaugă Mariko.

Probabil că m-a spionat în prima seară la cina de familie, când Yoshi m-a luat „sub picior“. În ciuda sângelui meu regal, nimic nu este moștenit. Am nevoie de o mână de ajutor. Mă întind după farfuria cu biscuiţi senbei din mijlocul mesei. Sunt făcuţi din orez și încă sunt calzi, proaspăt luaţi de pe grătar.

– Gata cu biscuiţii.

Farfuria este luată de pe masă. Rămân cu gura căscată în timp ce Mariko o ţine ostatică.

– Acum, care este furculiţa pentru pește?

Ea dă din cap spre masă.

Mă holbez iar la aranjament. La furculiţele foarte, foarte mici, medii și mari. Încep prin a elimina posibilităţile. Instrumentul extrem de mic este o furculiţă pentru stridii. Următoarea ca mărime este furculiţa pentru salată. Înseamnă că rămân cea medie și cea mare. Șansele mele sunt de cincizeci–cincizeci. Nu-i rău. Dar, într-un moment de claritate orbitoare, îmi vine răspunsul.

– Aceasta.

O ridic cu mândrie.

Mariko își arcuiește sprâncenele.

– Sunteţi sigură?

– Sunt sigură?

O spun ca pe o întrebare.

– Aveţi dreptate.

Nu pare încântată, dar așază farfuria cu senbei pe masă.

Domnul Fuchigami își drege vocea, făcând un pas în faţă.

– Poate că ar trebui să exersăm japoneza dumneavoastră. Ogenki desu ka? intră el direct în subiect.

Mariko își încrucișează braţele, evident pregătită să se bucure de spectacol. Majordomul începe să strângă obiectele din aranjament.

De la bunele maniere la o a doua limbă. Îmi scutur coada. Pe lângă un curs rapid despre cultură și bune maniere, trebuie să învăţ și japoneza, începând cu scrierile hiragana și katakana și memorând expresii uzuale, cum ar fi: „Genki desu“. *Sunt bine.* Un răspuns perfect la întrebarea sa, „Ce faceţi“? Sincer, este o amestecătură de conjugări ale verbelor și de

perfecţionare a *d*-ului palatal. Japoneza este ierarhică. Există diferite niveluri de formalitate, toate depinzând de vorbitor și de relaţia lui cu persoana respectivă.

Domnul Fuchigami dă din cap aprobator.

– Ojōzu desu.

Dă din cap spre masă unde, alături de senbei mai este un platou cu fructe uscate și diverse sortimente de nuci.

– Nanika meshiagarimasu ka?

Îmi las capul într-o parte, gândindu-mă bine.

– Ano...

Aceasta este o expresie de umplutură în japoneză, echivalentul lui *hm*. Un cuvânt genial. îl folosesc des.

Domnului Fuchigami îi este milă de mine.

– Nani ka meshiagari masu ka? Vreţi să mâncaţi ceva?

Mă prind.

– Hai. Ringo ga suki desu. Oppai tabetai!

Traducere: „Îmi plac merele. Vreau să mănânc multe." Numai că... Domnul Fuchigami se face stacojiu la faţă și nu mă poate privi în ochi. Mariko se îneacă. Majordomul scapă un pahar de cristal. Nu se sparge, dar cade peste aranjament, ciobind porţelanul nepreţuit.

– Ce? întreb alarmată.

Domnul Fuchigami nici măcar nu se poate uita la mine.

Mariko se scarpină în sprânceană.

– Aţi pronunţat greșit cuvântul *multe*.

– *Multe*? Este *oppai*, nu-i așa?

Îl mai spun de câteva ori să mă obișnuiesc.

– Oppai, oppai, oppai.

Mariko face ochii mari.

– Opriţi-vă. Nu-l mai pronunţaţi.

– Alteţa Voastră, spune domnul Fuchigami rar, cu precauţie, încet. Pronunţia corectă este *ippai*. Cuvântul pe care l-aţi spus se referă la...

Nu poate pronunţa. Privirea i se îndreaptă spre Mariko.

Nici Mariko nu poate pronunţa, dar mâna ei se ridică în dreptul sânilor.

– Oh.

Fac ochii mari. Tocmai am repetat „ţâţe, ţâţe, ţâţe" în faţa șambelanului imperial și doamnei mele de onoare.

– Oh!

Am un nod în stomac.

– Scuze, murmur.

Majordomul a dispărut.

Domnul Fuchigami își verifică ceasul.

– Am nevoie… Am o întâlnire.

Mă uit la ceasul antic de pe perete. Animalele zodiacale marchează orele în loc de cifre. Mai aveam încă o oră, până la prânzul cu tata.

– Îmi pare rău, strig din nou în timp ce domnul Fuchigami se înclină grăbit și pleacă.

Contactul vizual este exclus.

– Am încheiat, spune brusc Mariko, apoi pornește după el.

Rămasă singură, mă îndepărtez de masă. Mă plimb din sala de mese în sufragerie, surprinzându-mi reflexia într-o oglindă neagră cu auriu. Încă arăt destul de bine – machiajul nu mi s-a stricat și fiecare șuviță de păr este încă la locul ei. Dar nu așa este mereu? Drăguță pe dinafară, distrusă pe dinăuntru?

Pașii mă duc la intrare. După ce îmi pun pantofii, ies pe ușă și mă așez pe scara de beton. Îmi îmbrățișez picioarele. Sunt tristă, foarte nesigură. Aerul este răcoros și plouă, dar eu rămân uscată, protejată de streașina verandei. O mișcare îmi atrage atenția – Akio. Este la fel de frumos ca întotdeauna. Vântul îi ciufulește ușor părul umed. Poartă un fel de haină închisă la culoare. Una peste alta, este numai bun să apară pe coperta revistei *Vogue*. Mă rog. Atât de enervant.

Mă privește, coborându-și sprâncenele într-un gest dezaprobator. Ieri am dormit prea mult și au trebuit reprogramate un tur al rezervațiilor de rațe sălbatice și o petrecere la pescuit. Mai târziu, mi s-a adus un ceas în camera mea… la cererea lui Akio. Îmi încrucișez brațele și mă uit la el încruntată. El se încruntă mai tare drept răspuns. Sunt destul de sigură că le comandă forțelor întunecate să se năpustească asupra mea. Și eu simt la fel, amice. Și eu simt la fel.

Mă îndepărtez de el și-mi scot pe ascuns telefonul din sutien. Cedez nevoii mele patologice de a-mi împărtăși umilința și-i trimit un SMS Noorei.

Eu

Azi am pronunțat aiurea un cuvânt și i-am spus din greșeală șambelanului meu că vreau să mănânc țâțe.

Îi aștept răspunsul răsucind telefonul în mână și mă întreb ce a mai făcut GFA. Aș vrea să le pot urmări pe rețelele de socializare, dar conturile lor sunt private, iar domnul Fuchigami m-a pus să mi le șterg pe ale mele. Protocolul regal. Este, de asemenea, interzis consumul de materiale media pe domeniul imperial. Fără tabloide. Fără ziare. Fără televizor.

În cele din urmă, numele Noorei îmi apare pe telefon.

Noora

Eh. I se poate întâmpla oricui.

Eu

Nu sunt sigură că pot face asta.

Noora

Nu sunt deloc de acord.

Noora

Îți amintești când ți-a spus Glory că nu poți mânca o plăcintă întreagă de la Black Bear și eu am pus pariu că poți și chiar ai putut?

Eu

Ceea ce vrei să spui este... ?

Noora

Ce vreau să spun: cred în tine.

Eu

Siiigur, pentru că a fi prințesă este același lucru cu a mânca plăcintă.

Noora

Nu este. Dar tu tot ești minunată. Bărbații îți cad la picioare. Femeile vor să fie în locul tău. Păsările se prăbușesc din cer încremenite de splendoarea ta.

Noora

A ajutat?

Eu
Puțin.

Noora
Bine.

Noora mă încurajează. Nu m-a îndrumat niciodată greșit. Bine, s-a întâmplat odată când m-a convins să-mi rad sprâncenele și să le desenez cu creionul. Îmi bâzâie telefonul.

Noora
De asemenea, încă aștept poza cu bodyguardul.

Glory
Și eu

Hansani
Da, te rog.

Le-a adăugat și pe fete în conversație. Foarte discret, mă uit la Akio peste umăr. Privește în depărtare, cu mâinile împreunate în față. Ridic telefonul, fac poza, apoi o trimit. El își întoarce capul.

– Nani o shite imasu ka? Tocmai mi-ai făcut poză?

Mă ridic, aranjându-mi fusta.

– Nu. Desigur că nu.

Vocea mea este gravă, având o doză consistentă de dispreț.

Ecranul se luminează. Mă uit la el.

Noora
OMG. Sărută-te cu el urgent.

Hansani
Și eu aș explora direcția asta.

Glory
Pun pariu că miroase grozav, dar un parfum destul de rar, ca și când ar fi făcut din lacrimi de panteră. #sexparfumpantera

Le pun pe toate pe mut. Akio mormăie. Bărbatul ăsta e un adevărat poet.

Se îndepărtează. Nu prea repede. Amintindu-mi de ceasul de pe noptieră, îmi fierbe sângele. Merg lângă el. Se preface că inspectează domeniul, de parcă nu mă poate vedea.

– Akio?

– Alteța Voastră.

Atât de rigid. Atât de formal.

– Mă întrebam și eu așa, cum poți deveni membru în garda imperială?

Se încruntă, de parcă acesta ar fi cel mai rău moment pe care l-a trăit vreodată. Pot doar să sper că da.

– Prefer *ofiţer de protecţie personală*. Cred că domnul Fuchigami v-a pus la dispoziţie lista calificărilor mele.

– Așa este, dar erau, în principal, acreditări de poliţie.

Lovesc cimentul cu vârful pantofului meu delicat bleumarin cu toc.

– Există vreo școală de ofiţeri imperiali – scuze, de protecţie personală – pe care trebuie să o urmezi?

Fac ochii mari și îmi acopăr gura cu palma.

– Ai omorât vreodată pe cineva? Și dacă da, ţi-a plăcut? Pun pariu că ai făcut-o – și pun pariu că ţi-a plăcut.

Întotdeauna genul ăsta de bărbat puternic și tăcut ascunde ceva.

– Spune-mi, ai o cameră încuiată unde nimeni nu are voie să intre?

– Nu fiţi ridicolă.

Își ţine mâinile încrucișate în faţă. Spatele lui este perfect drept.

– Este un subsol. Temperatura este mai potrivită acolo. Știţi, pentru cadavre.

Ochii mei se îngustează până devin niște fante.

– E înfricoșător, pentru că nu-mi dau seama dacă glumești sau nu.

Trage aer adânc în piept, pierzându-și răbdarea.

– Cred că ar trebui să stabilim ierarhia de comandă. Sunt eu, cum ar veni, șeful tău?

Te rog spune da. Te rog spune da.

Îi zvâcnesc mușchii maxilarului. Este posibil să-i fi crăpat un dinte. Dacă da, cunosc un stomatolog imperial excelent. Domnul Fuchigami a programat ieri un examen fizic și stomatologic complet. Încă port un plasture de la analizele de sânge. ADN-ul nu minte. Sunt fiica Prinţului.

– Siguranţa și protecţia dumneavoastră sunt primordiale, spune el.

– Însemnând...

Acum am toată atenţia lui.

– Din punct de vedere tehnic, eu sunt șeful dumneavoastră.

Oh, ce arogant!

Îmi strâng buzele. Nu-mi pasă deloc.

– Ţi-a spus cineva vreodată că farmecul nu este principala ta calitate?

Răbdarea lui a luat sfârșit.

– Nu farmecul ţine în viaţă familia imperială.

Touché.

– Cred că am început pe picior greșit.

Am întârziat. Tu mi-ai trimis un ceas în cameră. Să o luăm de la zero.

– Care e filmul tău preferat?

– De ce vreţi să ştiţi?

Privirea lui este tăioasă, suspicioasă. Ploaia începe din nou. Picături mari cad pe asfalt.

– Cred doar că ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Îmi spui ceva despre tine și eu își spun ceva despre mine. Știi, așa îţi faci prieteni. Înseamnă să *creezi o legătură*.

Apoi, odată ce-ţi voi afla toate secretele și vulnerabilităţile, le voi folosi pentru a te distruge. Glumesc. Oarecum.

Buzele îi zvâcnesc. Inspectează din nou domeniul. Se lasă tăcerea până când, în cele din urmă spune iritat:

– Îmi place *Die Hard*[55]. Clipesc de două ori.

– *Die Hard*? Cu ticălosul de Bruce Willis?

L-aș fi văzut mai mult fan al *American Psycho*[56]. Știţi, costume, cărţi de vizită, o predilecţie pentru ordine și ascunderea corpurilor în dulapuri. Oftează.

– Părinţii munceau mult. Era la televizor când eram mic.

Mi se strânge stomacul de simpatie. Dă din cap.

– Am terminat, Alteţa Voastră?

Akio face semn către intrare. Se aude o voce prin cască și îi apar riduri în jurul gurii.

– Este totul în regulă?

– O mică agitaţie la poartă, pufnește el.

– Agitaţie?

– Reporteri care speră să vă vadă.

Vocea din cască se aude mai tare.

– Sunteţi gata să intraţi? Este nevoie de mine la poartă.

Ridic din umeri. Pare inutil, deoarece nici măcar nu pot vedea poarta din palat, dar spun:

– Sigur.

Este ușor de acceptat când am doar o singură opţiune. În plus, se pare că el este șeful.

Mă atinge cu două degete pe cot, conducându-mă în interior. Apare o mică scânteie. Și ce dacă arată ca și când The Rock[57] și Daniel Dae Kim[58] au avut un copil și l-au crescut în sălbăticia japoneză? Sunt sigură că această atracţie este unilaterală. Am avut parte de prea multe îndrăgosteli neîmpărtășite pentru a-mi pierde timpul cu alta. Mă hotărăsc să-mi concentrez toată energia pe ura la adresa lui. Bine că îmi ușurează munca.

– Hei, îi spun lui Akio. Mi-a venit o idee.

– O ocupaţie periculoasă, murmură el.

Aleg să ignor comentariul lui. Este o vorbă în Mount Shasta: să nu te joci cu focul.

– Am un nume de cod? Sunt destul de sigură că am un nume de cod. Aș vrea să-l aleg.

Își ia degetele de pe cotul meu. Păcat.

– Da, spune el. De fapt, aveţi un nume de cod.

– Știam eu!

Mă învârt veselă.

– Care este? Șarpele cu clopoţei, sau Fulgerul, sau poate Pegas?

– Vă spuneam iniţial Fluture.

Huh.

– Este drăguţ, cred.

Un pic moale, dar merge.

– Apoi, tabloidele v-au dat pseudonimul „Fluturele rătăcit“, așa că a trebuit să-l schimbăm.

Mă revigorez.

– Eu l-am sugerat, mă ademenește el.

– Ce ai sugerat?

Îmi ridic privirea spre Akio cu steluţe în ochi. Posibilităţile sunt nesfârșite – Rază de soare, Floarea lunii, Floare de cireș. Gândurile mele gonesc sălbatic. Poate că mă place. Poate că nu este atât de rău pe cât pare. Poate că l-am judecat greșit și acesta este doar un început dificil pentru o prietenie care se va transforma într-o iubire care va dura ani. Povestea noastră de dragoste va inspira cântece folk în jurul focului de tabără.

Este pentru prima dată când îl văd pe Akio zâmbind. Este pe jumătate malefic, pe jumătate satisfăcut, de parcă tocmai ar fi câștigat un pariu cu el însuși.

– Ridiche.

Serie americană de filme de acţiune, în care rolul principal este interpretat de actorul american Bruce Willis. Seria s-a bucurat de un mare succes internaţional. (n.r.)

Film american de groază. (n.r.)

Porecla lui Dwayne Johnson, actor american de filme de acţiune, fost luptător de wrestling. (n.r.)

Actor american de origine coreeană, celebru pentru rolurile sale în seriale americane de succes, precum Lost. (n.r.)

10

Iau prânzul cu tata, doar noi doi, la palat. Conversaţia cu Akio mă bântuie ca o miasmă, dar una peste alta, atmosfera este plăcută. Degajată. Aranjamentul este informal, ohashi[59] fiind singurele tacâmuri. Mă calmez și mă relaxez puţin. A fost pregătit un fel de mâncare special – ayu, un pește asemănător păstrăvului, prins în râul Nagara din zona Gifu. Se servește întreg peste un pat de orez, cândva o monedă de schimb, iar acum o cereală sacră.

– Foarte proaspăt, ne informează bucătarul-șef cu un zâmbet mândru. Prins în această dimineaţă.

– Este considerat o delicatesă, spune tata în timp ce bucătarul pleacă.

Încă nu l-am gustat. Îl urmăresc pe tata, observând cum mâncă peștele.

Își aduce vasul aproape de faţă, apoi folosește ohashi pentru a apuca micul pește dulce și pentru a lua o mușcătură, începând cu capul. Clipesc. Oh, bine. Așa se face. Îmi iau ohashi și îi imit mișcările.

Dinţii mi se înfig în pește. Mă aștept să-mi vină să vomit, dar nu se întâmplă. Pielea este crocantă și sărată, dar dezvăluie un interior mai moale, dulce, cu gust de pepene verde. Glandele mele salivare sunt suprasolicitate. Și astfel, mă îndrăgostesc. Dacă ayu este în meniu, vreau doi.

Aprofundăm.

Tata îmi explică cum sunt prinși peștii, pictând un tablou din cuvinte. Pânza are fundalul mov și albastru, precum căderea nopţii. Un singur foc de artificii se ridică deasupra râului. Semnalizează începutul pescuitului de seară. În acel moment, turnurile Castelului Gifu se reliefează în noapte. Pescarii poartă veșminte de culoarea ierbii, tunici indigo și șepci ascuţite. În coșurile de bambus special făcute, cară cormorani în lesă, păsări cu pene întunecate, cu ciocul încovoiat. Pornesc pe apă în bărci lungi de lemn, cu torţe aprinse la prova. Păsările se scufundă sub apă, prind și ţin peștele într-un buzunar special al gâtului. Un laţ împiedică pasărea să înghită peștele.

Tata spune:

– Relația dintre cormoran și om este foarte importantă. Pentru îngrijitorii lor, păsările fac parte din familie. În sălbăticie, cormoranii trăiesc șapte până la opt ani, dar alături de pescari, pot trăi mult mai mult. Recordul este de treizeci de ani.

Castronul meu este gol. Am stomacul plin. Sufletul meu tânjește să fie noapte și să se afle pe malul râului Nagara. Îmi șterg gura cu șervetul.

– Mi-ar plăcea să văd asta cândva.

– Sezonul de vârf este vara. Îl voi cere domnului Fuchigami să programeze...

Se oprește. Amândoi ne dăm seama în același timp. Nu voi fi aici. Peste două săptămâni, voi fi plecată.

După prânz, ne plimbăm. Soarele strălucește și îmi încălzește capul. Părul negru este cel mai rău. Pietrișul de sub picioare este încă umed și gazonul este punctat de mici bălţi. Japonia este imprevizibilă. Adică, poate avea orice temperatură.

Tata spune:

– Doamna ta de onoare se descurcă? Lecţiile merg bine?

Și-a scos sacoul de la costum și cravata, și și-a suflecat mânecile. Este mai relaxat în aer liber. Îmi amintesc faptul că iubește munţii, drumeţiile și altele de genul ăsta. Acesta este locul unde se simte fericit.

– Da, spun.

Mariko se descurcă. Adevărata întrebare este: oare *eu* mă descurc? Mă gândesc la treaba asta, lingând o urmă de Nutella de pe degetul mare – ultima bucăţică din noua mea obsesie. Ieri după prânz, bucătarul a servit dorayaki[60] – un fel de Nutella între două clătite. Bum. Îţi taie răsuflarea. După ce mâncat-o am simţit cum mă înalţ într-o altă sferă. De atunci, bucătarul-șef m-a aprovizionat constant și îl iubesc atât de mult pentru asta.

– Așa ai fost educat? Vreau să spun... ai avut îndrumători care au venit la palat să-ţi ţină lecţii de etichetă, precum cele pe care le primesc eu?

– Nu. Am urmat școala Gakushūin. Colegii mei de clasă – toţi cinci – au fost aleși personal.

Mă întreb cum trebuie să fi fost asta, să știi că toţi cei de aceeași vârstă cu tine au fost selectaţi să-ţi fie în preajmă. El așteaptă un moment, apoi spune:

– M-am uitat peste programul tău. Domnul Fuchigami te ţine destul de ocupată. Sper că nu este prea riguros.

Lumina dispare sub copacii arcuiţi, lăsându-ne în umbră. Capul meu încălzit răsuflă uşurat.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru oportunitatea de a învăţa.

Uneori, când vorbesc cu tata, nu sunt eu însămi. Nu am acelaşi ton pe care l-aş folosi cu mama. Dacă aş fi cu ea, ne-am amuza copios. Sau cel puţin eu. Ştiu că şi ei îi place, totuşi. În secret, este o perversă. Trebuie să fii când locuieşti alături de Jones.

Aleea se lărgeşte şi pietrişul se întinde într-un cerc. Ajungem la o poieniţă. O clădire sclipeşte în soare, fiind acoperită cu sticlă pe toate părţile.

– Presupun că împărtăşeşti dragostea mamei tale pentru plante. Am crezut că ţi-ar plăcea să vezi sera.

Da. Da. Da! La zâmbetul meu, el întinde mâna.

– Tu prima.

Nu a fost nevoie să-mi spună de două ori. Uşa este grea şi se deschide cu un scârţâit. Mama are sere în campus, dar toate sunt pe stâlpi şi acoperite cu folie. Aceasta este frumoasă, o operă de artă şi potrivită pentru... Ei bine, potrivită pentru un prinţ, cred. Ventilatoarele se întorc leneş, mişcând aerul cald. Simt că mi se formează două pete roz în obraji. Sunt trei rânduri de mese lungi, din lemn.

Miroase a pământ reavăn, ca mama când vine acasă de la serviciu cu pământ sub unghii. Mi-e dor de ea. Ne-am trimis mesaje şi am vorbit la telefon, dar nu este acelaşi lucru. Te obişnuieşti să vezi anumiţi oameni în fiecare zi.

Mă duc între două rânduri, observând nişte ghivece mici, cu plante cu frunzele late. Pe tulpinile lor strâmbe atârnă flori delicate roşii, albe şi roz.

– Orhidee, spun, înghiţind cu greu. Preferatele mamei.

Tata zăboveşte lângă uşă. Ridică o sprânceană.

– Da?

Îl studiez. Este o doar coincidenţă ciudată sau le creşte pentru mama? Expresia feţei lui spune că nu vrea să dea detalii.

– Spune-mi mai multe despre şcoala ta, zic.

Dar vă daţi seama că în momentul în care o să am ocazia, o să-i scriu mamei. Ceva de genul: „Apropo, tata, fostul tău iubit, Prinţul Moştenitor, are o seră plină de orhidee. Nu sunt florile tale preferate? M-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii."

El profită de ocazie și se lansează pe tema studiilor sale. Aerul din seră se umple de toate lucrurile nerostite; nu-mi poate povesti despre timpul petrecut cu mama, iar eu nu-i pot spune ce simt cu adevărat. Cum nu sunt sigură că sunt potrivită să fiu prințesă. Nu sunt sigură că locul meu este aici. Lucrurile dure vor trebui să aștepte o altă ocazie.

În cele din urmă, căldura din seră mă copleșește. Ne așezăm pe două scaune de grădină, din lemn, la marginea peluzei. Vântul rece îmi suflă peste obraji și este răcoritor. Mamei chiar i-ar plăcea. Este stilul ei, fără îndoială. Aș vrea să o spun cu voce tare, dar mă opresc. Ea este secretul lui – mama mea, fosta lui iubită. Oare o simte și el? Nu-mi place să nu pot vorbi despre ea, tratând-o ca pe o blasfemie. Nu-mi pasă dacă mă face să par o fraieră, dar ăsta e adevărul: îmi iubesc mama. Este una dintre persoanele mele preferate.

– Ești tăcută, spune el.

– Mă gândeam la mama...

Mă opresc înainte să pot continua. Tata se lasă pe spate și oftează.

– Da.

– Nu te... adică, este în regulă dacă nu vrei să vorbești despre ea.

Dar hai să vorbim despre ea. Despre cât de mult ai iubit-o și cât de mult o mai iubești. Să vorbim despre cât de minunată și de fericită este, dar și tristă uneori. Să vorbim despre aceeași strălucire pe care o aveți amândoi în priviri atunci când e amintit celălalt.

Se uită fix la seră și se gândește o vreme.

– Adevărul este că am iubit facultatea, America *și* pe mama ta. Este dureros pentru mine să-mi amintesc de acea perioadă din viața mea De la începutul relației noastre, știam că nu poate dura. Totul a fost ca un vis frumos. Dar, ca toate visele, trebuia să se încheie. Și așa îl tratez acum, ca pe un fel de fantezie.

Îmi împreunez mâinile pentru a le împiedica să se agite. O aud în vocea lui. Nici măcar nu poate întrevedea posibilitatea unei relații cu mama. Visul *s-a încheiat*. Dar eu ce sunt, atunci?

– Totuși, sunt aici.

Dovada palpabilă că el și mama au fost împreună.

Îmi zâmbește.

– Ești. Și ești un dar. Este greu să reconciliezi cele două evenimente, tu aici și acum, și eu atunci. Sper că asta are sens.

– Da.

Într-un mod ciudat.

Bate în mânerul scaunului.
– Ai răbdare cu mine?
– Dacă promiţi să faci acelaşi lucru cu mine, îi spun încet.
Suntem cam în acelaşi punct amândoi.
– Desigur, spune el.
Îşi îndreptă din nou atenţia asupra serei.
– Aşadar, ce ai în program pentru mâine?
– Ăă, cred că domnul Fuchigami a spus ceva despre sericicul-tură...?
Profilul meu regal este puţin cam subţire. Un hobby este necesar. Domnul Fuchigami a prezentat ihtiologia, concentrându-se pe crap. O cauză pierdută. Am spus cu glasul pierit că îmi place să coc produse de patiserie – prea banal. Mâine, încercăm sericicultura. Adevărul: Nu sunt sută la sută sigură ce este sericicultura. Voi sugera creşterea şoimilor drept pasul următor. Agenţia Imperială are angajat un îngrijitor de şoimi, şi toată lumea ştie că aventurile extraordinare încep cu păsările de pradă.
– Baftă, deşi nu cred că ai nevoie. Domnul Fuchigami mi-a spus că te-ai descurcat splendid cu banchetul simulat în această dimineaţă. Toţi ochii vor fi îndreptaţi asupra ta la nuntă, nu asupra miresei.
Zâmbeşte din nou cu mândrie. Practic, radiază. Nu vreau să-i tai elanul.
– Da, îi răspund zâmbind.
Apoi, stăm împreună, el şi cu mine, în sera care poate a fost – sau nu – construită pentru mama.

Denumirea japoneză pentru beţişoarele de mâncat. (n.t.).
Produs tradiţional japonez de cofetărie, având o textură uşor pufoasă şi însiropată, iar în interior umplutură de cremă. (n.r.)

11

Sericicultura ar trebui să fie însoţită de multiple avertismente.

Avertismentul numărul unu: evenimentul presupune confruntarea cu prinţesele gemene ultra-perfecte cu care nu te poţi abţine să te compari.

Avertismentul numărul doi: vor exista fotografi. Evenimentul va fi documentat și pus la dispoziţia presei (cu alte cuvinte: nu o da în bară).

Avertismentul numărul trei: viermi. Viermi. VIERMI. Nimeni nu a menţionat că sericicultura este producţia de mătase prin creșterea viermilor de mătase.

Stau în faţa unei mese. Akiko și Noriko stau vizavi de mine, cu privirile lor de șoim. Este o adevărată formă de artă să te uiţi de sus la cineva care are aceeași înălţime ca tine.

Între noi se află o bucată de hârtie de pergament plină de frunze și de corpurile zvârcolitoare a aproximativ o mie de viermi de mătase. Suntem înconjurate de angajaţi imperiali: doamnele de onoare (ale mele și ale gemenelor), șambelanii, fotografii și un gardian sau doi. Plus Akio.

Am decis să ne ignorăm, comunicând exclusiv prin ceilalţi.

Fulgeră lumina unui bliţ.

Fotografia numărul patru.

Japonia este ursuză în această dimineaţă. Un taifun a măturat totul în cale prin zonele de lângă Tokyo noaptea trecută. Rafalele vijelioase și ploaia ameninţau mugurii de pe ramurile cireșilor și m-au făcut să mă tot perpelesc de pe o parte pe alta. Acum, aerul din cameră este apăsător ca o încruntare. De asemenea, miroase a acru, ca un tatami umed.

Noriko – sau Akiko? – îi șoptește ceva la ureche surorii ei gemene. Amândouă au aceiași pometi înalţi, niște zâmbete și chiar danturi irezistibile. Feţele perfecte le sunt încadrate de bretoane. Buzele le freamătă de râs. Doamne, chiar și râsul lor este drăguţ, amintind de sunetul clopoţeilor din templu.

– Verișoară, spune una dintre ele, cu o voce suficient de scăzută încât să o aud doar eu.

Un alt aparat de fotografiat clipește. Afișez un zâmbet forţat. Mariko privește... cu îngrijorare? O ușoară enervare? Greu de spus. Dar o văd, iar ea parcă vede prin mine.

– Tocmai comentam cât de frumoasă este rochia ta, toarce cealaltă.
Mă uit în jos.
Îmi netezesc fusta rochiei roz deschis. Simt cum mă țin mânecile trei-sferturi.
– Oh. Mulțumesc...
– Da, aprobă și cealaltă geamănă, toată plină de dispreț și înfumurare. Te face să pari atât de slabă.
Îmi înfig unghiile în palme. Aș vrea să le dau un pumn în nas. Cât de greu este să scoți sânge de pe in? Un milion de înjurături îmi umplu gura.
Crescătorul imperial de viermi de mătase și asistenții lui intră în cameră. Sunt îmbrăcați din cap până în picioare în kaki, ca niște zoologi exotici, cărând niște coșuri umplute până la refuz cu frunze de dud.
Unul dintre fotografii imperiali îi șoptește ceva domnului Fuchigami. Șambelanul zâmbește.
– O idee excelentă. Le vom face o fotografie celor trei prințese împreună.
Akiko și Noriko pășesc în jurul mesei la unison și mă fac să sar de la locul meu. Le voi numi o dată pentru totdeauna Gemenele Strălucitoare[61].
Un vierme de mătase îndrăzneț părăsește siguranța așternutului din frunze de dud și a pergamentului. Se îndreaptă spre unghia mea roz. Micuțul de culoarea cretei este ușor păros și grăsan – corpul lui rotund îmi amintește de ce simte stomacul meu de fiecare dată când e Ziua Recunoștinței. Uitați de GFA și de Black Bear Diner, fraierii ăștia trăiesc cu adevărat cele mai bune vieți, hăpăind ca sparții la frunze dud în timp ce sunt încălziți de lumină.
Un alt bliț. Gemenele Strălucitoare pozează sfios pentru cameră, dar eu am fost prinsă cu fața în jos.
– Alteța Voastră, spune domnul Fuchigami.
Îmi ridic bărbia.
Gemenele Strălucitoare se apropie de mine.
– Te-am admirat la cina de familie, zice una dintre ele.
– Aș vrea să pot mânca și eu ca tine, spune cealaltă.
Uau! Au pornit tirul. Totuși, afișez un zâmbet dulce pentru cameră. *Bliț*. Mă întorc ușor spre stânga. Geamăna asta are o mică aluniță sub ochi, un semn de frumusețe.
– Pun pariu că te-aș putea face.
O spun suficient de tare cât să audă amândouă.
În cele din urmă, una dintre ele spune în spatele meu.

– Oh, Aki-chan, verișoara noastră este amuzantă.

Mă concentrez din nou asupra viermilor de mătase. Cel care ieșise din rând a dispărut.

– Probabil că ai învățat-o de la tatăl tău, spune Akiko.

Nu am învăţat-o de la tata. Nu aș fi avut cum s-o învăț de la tata. Tocmai ne-am cunoscut. Gemenele Strălucitoare îmi aduc aminte că sunt rușinea Prinţului Moștenitor. Sunt aici să mă „cureţe". Mi se zbate un ochi. Care este problema lor? Oare este vorba despre cine e în centrul atenției? Nu suportă să împartă celebritatea? La calc pe degetele acoperite cu mătase? Oricum ar fi, acum sunt sigură că această zi se va sfârși cu o fată la închisoare. Acea fată sunt eu.

Sunt golite coșurile de frunze de dud. Aparatele foto se dezlănţuie. Acesta este momentul pe care l-au așteptat – vom așeza frunzele deasupra viermilor de mătase, îi vom hrăni și vom participa la un ritual antic, vechi de șase mii de ani. Această poză va fi dovada că sunt a cincea roată la o căruţă care funcţionează perfect. Este minunat și ușor terifiant să faci parte din ceva mai mare decât tine. Această instituţie, acest titlu mă depășesc. Mi se încordează genunchii. Mă simt mică, nu mă ridic la înălţimea sarcinii.

Simt că îmi gâdilă ceva braţul. Privesc în jos. Este viermele de mătase Ziua Recunoștinţei. Își arcuiește spatele și îl ridică precum un ogar, adulmecând după mirosul de frunze de dud. Nu le găsește, așa că își reia ritmul constant pe braţul meu. Raţional, știu că nu mă poate răni. Din punct de vedere emoţional, simt că este o declaraţie de război. Vreau să dispară de pe mine. *Acum*.

Îmi scutur braţul. Ziua Recunoștinţei refuză să se clintească. La naiba cu picioarele alea lipicioase adaptate de-a lungul deceniilor pentru a se urca în copaci. În acest moment, urăsc evoluţia mai mult decât orice.

Gemenele așază ramuri de dud peste viermii de mătase, într-un mod foarte natural. Sunt mult prea calme. Devin suspicioasă, dar nu am timp să analizez dacă ele sunt de vină (100% sunt). Ziua Recunoștinţei îmi intră pe sub mânecă. Oh, Dumnezeule! Dacă îmi intră sub rochie, mor. *Mor!*

Îmi aduc aminte de tabăra de vară din clasa a șasea. O albină mi-a intrat pe sub tricou. Panicată, m-am dezbrăcat, doar că nu purtam maieu sau sutien. Am sfârșit prin a mă expune în faţa tuturor celor din sala de mese din Camp Sweeney. Acum, sunt aproape într-o situaţie similară.

Ridic mâna, gata să arunc viermele rar de mătase Koishimaru[62]. În ceea ce mă privește, ori eu, ori el. Nu-mi pasă dacă coconul pe care îl țeși este folosit pentru a restaura artefacte antice neprețuite sau dacă ești considerat o comoară națională. Sayonara, vierme de mătase! Cineva intervine între mine și Akiko. O mână îmi atinge brațul, prinzând mica viețuitoare. Îmi ridic privirea. Este Mariko, venită în ajutor. Cu buzele strânse, deschide mâna și aruncă viermele de mătase peste frunzele de dud. Ziua Recunoștinței a dispărut printre ceilalți. Mariko se retrage din nou în fundal.

Domnul Fuchigami dă din mâini și spune ceva în japoneză. Fotografii imperiali lasă jos aparatele. Ies din camera viermilor de mătase. Sunt sută la sută sigură că am dat-o în bară. Domnul Fuchigami îmi confirmă acest lucru când spune:

– Nu vă faceți griji, Alteță. Dacă nu sunt bune cadrele, vom edita fotografiile.

Am distrus ocazia atent pusă la punct de a face poze.

Gemenele Strălucitoare sunt arogante. Acum înțeleg dinamica puterii dintre noi. Eu sunt în partea de jos. Timpul se scurge. La fel simt că mi se scurge și mie sângele din cap, îmi ajunge în degetele de la picioare, apoi îmi iese din corp. Iată că vin. Lacrimi, fierbinți și lipicioase mi se adună în ochi. De parcă situația nu era suficient de gravă, plâng chiar în fața Gemenelor Strălucitoare.

În această după-amiază, stau în sufragerie și o urmăresc pe Mariko mișcându-se precum o pisică în timp ce sortează o grămadă de mănuși. Primesc un mesaj. La alerta telefonului, Mariko mă fixează cu o privire subtilă. Are ceva cu telefonul meu și cu atașamentul meu patologic față de el. Ochii încă îmi sunt puțin umflați. Am plâns puțin în timpul călătoriei cu mașina înapoi la palat. Mariko și domnul Fuchigami au purtat o conversație în japoneză. Uau. Au vorbit despre disconfort. Acum, Mariko mă evită. Mă las până mă întind aproape de tot, cu picioarele atârnând peste marginea canapelei.

Număr necunoscut
Ești gata să ieși din lumina reflectoarelor celeste?

Eu
Cine este?

Număr necunoscut
Nu-ți recunoști verișorul de-al doilea preferat?

Număr necunoscut
Sunt devastat. Insultat. Profund rănit.

În ciuda dispoziţiei mele mohorâte, zâmbesc. Yoshi.

Eu
Cum ai făcut rost de numărul ăsta?

Yoshi
Google este prietenul tău.

Eu
Serios?

Yoshi
Nu. L-am cerut. Nimeni nu m-a întrebat de ce. Uimitor ce poți obține de la oameni când ești membru al familiei regale.

Yoshi
Dar un avertisment: chiar poți găsi orice pe internet zilele astea. Dacă găsesc un video potrivit pe YouTube aș putea să-mi fac și-o vasectomie.

Eu
Chiar ai face asta?

Yoshi
Bineînțeles că nu. Să privez lumea de sperma mea superioară? Puțin probabil.

Yoshi
Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Eu

Care era întrebarea ta, mai exact?

Yoshi
Ești gata să ieși din lumina reflectoarelor celeste?

Eu
Nu știu ce înseamnă asta.

Yoshi
Tokyo, dragă. Vorbesc despre o noapte în oraș.

Privirea mea se îndreaptă spre Mariko. A dispărut și a adus mai multe mănuși. Dumnezeule!

Eu
Nu pot. Probez mănuși.

Yoshi
Ce-o mai fi și asta ca activitate? Nu contează. Nu spun că acum. Nu se întâmplă nimic bun până la 09:00 p.m., la urma urmei.

Eu
Nu cred că este o idee bună.

Yoshi
Nu sunt de acord. Este probabil cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

Mă uit pe fereastră și mă gândesc la cuvintele lui. Copacii sunt legănaţi de briză. Pare să fie o seară plăcută în privinţa vremii, dar este imposibil să pot scăpa de aici. Domeniul este înţesat cu cel puţin o duzină de gardieni imperiali, inclusiv Akio, și același număr de camere. Dar sunt blocată și neliniștită și încă puţin tristă.

Îmi strâng buzele. Toate evenimentele din afara palatului sunt sancţionate. Deși nimeni nu a spus-o de-a dreptul, este clar că nu am voie să plec singură. Prinţesele trebuie să stea în niște turnuri bine păzite.

Eu
Să zicem că aș vrea. Cum aș putea scăpa de toată paza?

Yoshi
Las-o pe mine. Haide. Să încălcăm regulile și inimile. Să avem o noapte după care să ne trezim cu un tigru lângă noi.

Yoshi
Te bagi sau nu?

Îmi aduc aminte drumul de la aeroport la Tokyo, a fost ca și cum aș fi privit prin gaura cheii. Yoshi îmi oferă o modalitate de a descuia ușa și de a o deschide larg. Nu asta voiam și eu, orașul la picioarele mele? Noora și cu mine am fi făcut-o. Dacă ar fi aici, nu am ezita să ne strecurăm în noapte, tentate de aventură, așa că e o chestie care îmi e specifică. În numele tuturor celor mai bune relaţii de prietenie de pretutindeni, sunt practic obligată să spun da. În plus, am nevoie de o faţă prietenoasă. Tastez răspunsul, iar pieptul îmi tresaltă de nerăbdare.

Eu
Mă bag.

În original, în engleză „The Shining Twins”. Aluzie la filmul de groază *The Shining* (*Strălucirea*, 1980), în regia lui Stanley Kubrick, în care apar recurent două fetițe gemene. (n.r.)
Specie de viermi de mătase folosiţi pe domeniile imperiale japoneze pentru producerea unui tip de mătase extrem de fină și rezistentă. Mătasea rezultată prin procesarea acestui tip de fibre este apreciată pentru calitatea sa deosebită. (n.r.)

12

Soarele apune. E aproape opt și jumătate. Îi spun însoțitoarei mele că sunt obosită, casc zgomotos și mă întind. Deși nu sunt o actriță prea bună, Mariko mă crede. Este mai ușor să te strecori afară decât credeam; Yoshi îmi dă instrucţiuni detaliate cu privire la ce să nu port: fără pulovere cu nasturi, fără tocuri. Mă îmbrac cu o pereche de blugi și un tricou pe care scrie *Revolte, Nu Diete* – marca Izzy. Este plăcut să le port din nou.

De asemenea, îmi dă instrucţiuni detaliate pentru a ieși de pe domeniu. Aleea duce la un mic zid de piatră. Îl sar și asta e. Am părăsit domeniul imperial și mă aflu pe un trotuar, lângă autostradă.

Este noapte. Mașinile trec pe lângă mine. La o sută de metri distanţă, patrulează un soldat din garda imperială. Mi se oprește inima în piept când mă observă, apoi pornește din nou când nu-și dă seama cine sunt. Pentru el nu sunt nimeni, doar unul dintre numeroșii pietoni care trec pe stradă. Oricum, de ce ar fi suspicios? Cred că oamenii au încredere că prinţesele sunt cuminţi. Mare greșeală. Traversez pe partea cealaltă, păstrându-mi pasul dezinvolt și capul aplecat. Mă opresc lângă semnul cu 40 într-un cerc roșu, unde mi-a spus Yoshi să ne întâlnim.

Imediat, o mașină se oprește în faţa mea. Este o rablă. Motorul face zgomot și iese fum pe geam când se deschide. Yoshi scoate capul pe geamul din partea dreaptă.

– Urcă, spune el, zâmbind larg. Poartă ochelari de soare, o jachetă de mătase multicoloră cu un tigru holografic, iar părul îl are coafat în formă de țepi. Este fascinant.

– Îmi place ţinuta ta, spun, urcându-mă pe bancheta din spate.

– Te rog, spune Yoshi. Ăsta-s eu.

Un bărbat slab îmbrăcat într-o jachetă de catifea stă pe scaunul șoferului, cu o ţigară între dinţi.

La radio cântă jazz. Mașina se smucește și intră în trafic.

– El e Taka, spune Yoshi.

Uitându-se în oglindă, bărbatul își ridică bărbia spre mine.

– Este șofer Uber în timpul zilei, ceramist în timpul nopţii.

Vărul meu se apleacă peste scaun, își acoperă gura cu mâna și se strâmbă.

– Nu-i cere să-ţi arate vreo lucrare de-a lui. Sunt îngrozitoare.

Spune toate astea suficient de tare pentru ca Taka să-l audă. Taka mormăie și-și îndreaptă un deget spre propriul cap lucios.

– Nu am chelie. Este alegerea mea. Bine?

Egoul masculin. Atât de sensibil. Yoshi chicotește.

– Ești un nenorocit ciudat, Taka.

Taka zâmbește. Cei doi dinţi din faţă îi sunt aurii. I se potrivesc.

– Hm, de cât timp sunteţi prieteni? întreb eu, verificându-mi centura.

Și eu care credeam că Noora conduce prost. Imaginile orașului se succed cu rapiditate: Ritz Carlton și pensiunile, magazinele cu chimonouri și buticuri care vând poșete din piele. Luminile de neon se reflectă în ochelarii de soare ai lui Yoshi.

– Ne-am cunoscut aseară, iar când vede ce faţă fac, spune: nu-ţi face griji, ești pe cele mai bune mâini. În plus, suntem deja în oraș. Odată ce ai pornit pe drumul ăsta, nu mai poţi da înapoi.

Sigur. Probabil că ar trebui să-i spun cuiva unde sunt, pentru orice eventualitate. GFA are o politică strictă să nu judece. Trimit un mesaj-text către grup.

Eu

Sunt în oraș cu vărul meu într-un Uber ciudat. Dacă mor, vă rog să vă asiguraţi că pe piatra mea funerară va scrie: „Ucisă de un urs“ (sau ceva la fel de glorios).

Ele îmi răspund cu un emoticon de încurajare. Am rezolvat-o. Acum, pot să mă relaxez și să mă simt bine. Noaptea este senină, orașul este luminos și, în cel mai scurt timp, ne oprim în fața unui restaurant. Taka face o parcare laterală într-un loc aproape prea mic pentru mașina lui, dar cumva se strecoară acolo. Yoshi îmi deschide portiera și îmi oferă mâna. Îl iau de mână și mă învârte într-o piruetă. Taka își aprinde o altă ţigară.

Încă mă simt ameţită în timp ce îi urmez pe cei doi bărbaţi la un restaurant de peste drum. Nu ai ce vedea din faţă – o faţadă de cărămidă, două becuri care luminează un semn simplu, alb, cu caractere kanji[63], felinare roșii atârnate sub streașină și meniurile cu preţuri. Printr-o fereastră mare se vede bucătăria. Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă indigo și un hachimaki[64] în jurul capului transpirând peste oale aburinde și un grătar aprins. Yoshi ajunge primul la niște uși duble. Intrăm. Lampioanele roșii continuă în interior și acoperă încăperea într-o ceaţă caldă și purpurie. Se aude o melodie de hip-hop în surdină, iar vocile se acoperă unele pe altele în clinchete de sticle. Localul este plin, iar clienţii ne observă. Prezenţa noastră regală radiază în exterior, creează agitaţie, apoi totul se oprește. Ne recunosc. Eu înghit în sec și dau să mă întorc, dar Yoshi mă oprește.

– Izakaya[65] sunt cele mai democratice locuri pe care le vei găsi în Tokyo.

Ca și când ar vrut să-și susţină punctul de vedere, mulţimea își reia discuţiile, băutul și mâncatul zgomotos. Nu le pasă.

Ne așezăm pe niște scaune la bar, eu între Yoshi și Taka. Mai departe este un grup de funcţionari. În stânga noastră este un grup de fete cu părul roz strălucitor. Au fuste în carouri și poartă tricouri la fel – albe, cu faţa unui bărbat imprimată pe ele. Are trăsături delicate, un fel de elf, cu o bărbie ascuţită și același păr roz strălucitor ca și fetele.

Iau un meniu. Este în japoneză. Plănuiesc să indic ce vreau, să spun *hai*[66] și să sper că am nimerit bine. Yoshi mi-l smulge din mână.

– Nu ai nevoie de ăsta.

Îl aruncă într-o parte, apoi comandă pentru noi, începând cu niște curaj lichid. O sticlă de culoare indigo este așezată în faţa noastră.

– Prima regulă când bei sake[67].

Yoshi ridică recipientul și una dintre ceștile ceramice din set.

– Nu-ţi torni niciodată singur.

Toarnă un păhărel pentru Taka și unul pentru mine. Eu fac același lucru și torn unul pentru Yoshi. Ducem ceștile aproape de nas și mirosim. Se simt notele dulcege în timp ce ridicăm paharele.

– Kanpai![68]

Apoi sorbim. Băutura îmi alunecă rece pe gât, dar îmi încălzește stomacul. Încă niște înghiţituri și mi se încălzesc și membrele. Ni se servesc scoici și sashimi[69] din pește japonez. Bem mai mult sake. Când vin yakitori[70], sticla noastră este goală și obrajii mei sunt fierbinţi. Grupul de funcţionari se agită, iar cravatele le sunt desfăcute. Yoshi le face cu ochiul fetelor cu părul roz, iar ele încep să chicotească. Doamne, să ai o asemenea putere asupra sexului opus!

Gyoza este următorul fel. Găluștele de porc prăjite în ulei iute îmi ard gura, dar le sting cu puţin din sake și-mi revin cât de cât, tocmai la timp, căci un grup de funcţionari ne trimite un rând de shōchū[71], cu conţinut mai ridicat de amidon decât sake, totuși delicios. Ne ridicăm paharele în cinstea lor, pentru bar, pentru noapte, pentru Tokyo. Stomacul meu mai are puţin și explodează când bucătarul ne aduce *ageashi* – tofu prăjit. În cele din urmă, Taka mai comandă intestine fermentate de calamar. Nu le încerc, dar râd în timp ce el le înghite cu zgomot. Yoshi plătește consumaţia.

– Ce facem acum? întreb.

Nu vreau să se termine seara. Mă simt mai ușoară. *Liberă.* Mă dor obrajii de atâta râs. Posibilităţile sunt nelimitate. Taka sugerează să mergem la o școală locală. Un membru al unui cult montan, adept al unul amestec de budism și șintoism[72] va merge pe cărbuni fierbinţi. Sunt interesată. Yoshi dă pe gât restul băuturii și Taka se freacă pe burtă.

– Nu. Am o idee mai bună.

Vărul meu îmi aruncă un zâmbet care nu este deloc liniștitor.

Îl urmăm pe Yoshi împleticindu-ne, la un bar de karaoke din apropiere. Grupul de funcţionari ni se alătură, împreună cu fetele cu părul roz pe care Yoshi le ia de mijloc.

Unul dintre funcţionari merge alături de mine. Are gulerul desfăcut. Este tânăr și drăguţ, cu o șuviţă de păr negru care îi vine în ochi. Vrea să-și exerseze engleza.

– Sūpā, spune el, arătând peste stradă.

– Supermarket, răspund.

– Supăhrmahket, spune el rar.

– Ohime[73], spune el, arătând spre mine.

– Izumi, spun.
Clatină din cap.
– Nu. Ohime.
– Prinţesă, spune Taka din spatele meu.
– Prinţesă, spune funcţionarul.
Sentimentul ameninţător de mai devreme îmi revine, dar Yoshi pare să creadă că totul este în regulă. Nimeni nu a încercat să scoată vreun aparat de fotografiat să facă poze. Merg înainte, lăsând alcoolul să-mi îndepărteze inhibiţiile și îndoielile.
Barul de karaoke este și mai zgomotos decât izakaya. Pereţii sunt din sticlă și parcă am aterizat într-un film futurist cu vampiri. Urcăm o scară îngustă până la niște separeuri private și ne așezăm pe scaune de vinil. Sosesc băuturile – sake cu kiwi zdrobit, martini cu fulgi de ciocolată și sticle de bere.
Yoshi îmi spune cum a trăit o vreme departe de domeniul imperial. Cum a fost. Apoi, mă întreabă care e culoarea mea preferată, zodia, unde mă tund, grupa de sânge.
– B pozitiv[74], spun, care este și motto-ul vieţii mele.
Fetele cu părul roz cântă. Piesa este de Hideto Matsumoto, bărbatul de pe tricourile lor. Un rocker care a devenit un simbol al rebeliunii și care s-a sinucis la treizeci și trei de ani – este un adevărat cult, explică Yoshi. Cincizeci de mii de oameni au participat la înmormântarea lui.
– Nu suntem deloc compatibili. Eu am A.
Se preface supărat.
– Și nu vorbești deloc japoneză? întreabă el, rupând eticheta de pe sticla de bere.
Înghit, simţind gustul de ciocolată din martini.
– Nu chiar. Învăţ acum.
Vechile temeri îmi stau în gât. Este o senzaţie ciudată să te amesteci în acest bar, dar în același timp să fii un intrus. Mă recunosc în feţele lor – în ochii lor întunecaţi, în păr, în culoarea pielii – dar nu în manierele și obiceiurile lor. Am crezut că Japonia va fi diferită. Am crezut că mă voi strecura în ţară neobservată. Deși unele lucruri sunt familiare, sunt altele pe care nu le voi înţelege niciodată. În seara asta am ieșit în orașul Tokyo, dar el nu este casa mea.
Îi fac lui Yoshi un scurt rezumat al istoriei familiei mele. Cum m-am rătăcit chiar înainte de a mă naște. Se uită fix la gâtul sticlei de bere.
– Chestii grele. Înţeleg.

Mă privește în ochi.

– Cred că tu și cu mine ne asemănăm în multe privințe. Nu-mi pot imagina negocierea familiei, dar îmi pot imagina perfect circumstanțele de negociere. Nu m-am simțit niciodată în largul meu ca prinț.

Și eu la fel, cred. Dau din cap, pentru că nu mai este nimic de spus. Yoshi înțelege cum este să faci parte din ceva, dar să nu îi aparții pe deplin. Nu pot să nu mă întreb dacă va fi și soarta mea aici. Alerg după o fantasmă? Sunt condamnată să rătăcesc?

Taka ia microfonul. Începe să cânte ceva lent și puțin melancolic, ca un cântec de leagăn. Funcționarii își dau jos sacourile și dansează lent cu super-fanele lui Hideto. Cad confetti din tavan.

– Mi-e dor de apartamentul meu din oraș, spune Yoshi.

Îi zâmbesc ușor. Știu bine acest sentiment, să-ți dorești ceva diferit, un loc care să fie al tău.

– Mi-ar fi plăcut să-l văd.

El ridică din umeri.

– Nu era mare lucru, dar era al meu. Veneam și plecam când voiam. Niciun șambelan în jur, să se uite peste umărul meu, să-mi organizeze fiecare eveniment. Dar tu?

– Ce e cu mine?

Yoshi spune:

– Mi-e dor de apartamentul meu de rahat. Ție de ce ți-e dor?

Alcoolul te face mereu mai sincer.

– Mount Shasta, izbucnesc și-mi dau seama că este adevărat.

Mi-e dor de casa mea, de prietenele mele, de mama și de câinele meu împuțit – confortul oferit de lucrurile familiare. Nu știi cu adevărat ce ai până nu dispare. Îi descriu totul lui Yoshi – viața liniștită a unui oraș mic, cum se mișcă totul cu încetinitorul.

– Atunci, du-te acasă, spune Yoshi, curățând eticheta de pe sticla de bere. Pare un loc destul de frumos.

– Nu e așa ușor.

Îmi simt gâtul uscat, așa că beau ceva.

– Nu știu. Nu mă lua în seamă.

Privesc în jos. Distrug momentul.

Yoshi râde.

– Suntem o pereche tristă, nu-i așa?

– Foarte tristă.

Mă holbez la masa plină de pahare goale.

– Nu-ţi face griji. Am mai trecut prin asta , spune el. Știu exact ce să facem ca să ne simţim mai bine.

– Ce ar trebui să facem? întreb.

– Să cântăm, spune Yoshi și mă bate pe spate. Să cântăm.

Apoi ocupă un loc la aparatul de karaoke și îmi face semn să mă alătur. Analizăm opţiunile. Mă înveselesc când găsesc ceva ce recunosc, ceva ce știu pe de rost. În cazul în care cineva s-ar întreba dacă pot face rap pe întreaga melodie a lui Warren G, Regulators, răspunsul este da.

Da, pot.

Multe confetti cad din tavan și mi se lipesc în păr. Eu și Yoshi ne înecăm durerea, iar conversaţia noastră anterioară se dizolvă în noapte. Cânt rap, iar apoi îmi dau toată silinţa să cânt o baladă a lui Hideto Matsumoto. Timpul se transformă într-o nebuloasă. Nu există ceasuri în barul de karaoke. Taka dansează lent cu una dintre fetele cu păr roz. Yoshi moţăie. Funcţionarii cântă o baladă a lui Bruce Springsteen și îmi dedică interpretarea. Nu știu de ce. Am încercat să le spun că era din New Jersey, dar au insistat. Cine sunt eu să-i contrazic? Stau în picioare și mă clatin.

– Baia, îi spun lui Yoshi când deschide ochii.

– E jos la stânga.

Se trezește.

– Vrei să vin cu tine?

Clatin din cap și plec. Folosesc peretele să mă sprijin. Uau, sunt beată! Încet, mă îndrept spre baie. Văd înceţoșat. Minunea minunilor, o și găsesc. O încăpere cu lumină difuză și cabine cromate. Ajunsă înapoi în hol, nu-mi amintesc din ce direcţie am venit. Stânga sau dreapta? Șansele sunt egale. Mă îndrept spre stânga, intrând pe o ușă neagră.

Zgomotul muzicii se stinge. Imediat, îmi dau seama că am făcut o greșeală. Ușa se trântește cu putere, înainte să o pot opri. Sunt afară. Aleea este îngustă, câteva tomberoane și lăzi stau stivuite lângă un perete. Mi se întoarce stomacul pe dos din cauza mirosului. Acum știu unde se duc resturile de pește. Încerc ușa. Bineînţeles, este încuiată. În regulă, va trebui să ocolesc atunci, să merg spre partea din faţă a barului de karaoke. Nicio problemă. Totul este bine. Numai că... este un gard din plasă în jurul meu. Există și o poartă suficient de largă pentru a goli tomberoanele, dar are un lacăt. Privesc spre cer pentru un răspuns. Are

și el un lacăt acolo sus. Mă aflu într-un fel de cușcă cu gunoaie. Super. Sunt prizonieră.

Am telefonul în buzunarul din spate. Îl scot și încerc să-l sun pe Yoshi. Nu răspunde. Mai stau un minut sau două. Apoi încerc din nou. Și din nou. Și din nou.

– Hai, răspunde.

Mă mut de pe un picior pe altul. Mi se face pielea de găină. O bucată de confetti îmi cade de pe păr pe trotuar. Tot nu răspunde.

Ușa se deschide. În niciun caz nu putea fi atât de rapid.

Am dreptate. Nu este el. Este tânărul funcţionar cu care am exersat engleza. Și el trebuie să se fi rătăcit. Barul de karaoke ar trebui să facă ceva în acest sens, cum ar fi să plaseze un paznic la ușă sau un acvariu plin de rechini sau un urs în lesă care să arate că pericolul este în această direcţie.

Funcţionarul se leagănă înainte și înapoi. Râgâie și-și desface fermoarul. Îmi întorc capul în timp ce el se clatină lângă unul dintre tomberoane și se ușurează. Încheie cu o scuturare și face un pas în spate clătinându-se, aproape dând peste mine. Fac puţin zgomot și se întoarce.

– Sain[75], spune el. Ridic mâinile.

– Nu știu ce înseamnă.

Se apropie.

– Sain.

Râde. Se aude ecoul. Sunt foarte conștientă că sunt singură cu un străin care este mai mare și mai puternic decât mine. Aud în minte un semnal de avertizare. *Pericol. Pericol. Pericol.* Mi se accelerează respiraţia. Acum mă înghesuie. Îi simt mirosul berii în respiraţie, îi văd mâncarea între dinţi.

– Uau!

Mă dau în spate. Mă lovesc de un tomberon. Sunt încolţită.

– Îmi cam încalci spaţiul personal, prietene.

Îmi ridic braţele. El se apleacă. Eu mă smiorcăi, închid ochii și mă pregătesc.

Aud ușa deschizându-se. Se aude un zgomot de mișcare, un sunet de pași. Căldura corpului funcţionarului a dispărut. Deschid un ochi, apoi pe celălalt. Simt o gheară în piept.

Este Akio. Poartă un hanorac gri simplu, blugi și teniși. Este în mod evident furios și-l ţine pe funcţionar de gât, lipit de peretele de cărămidă.

Una e să citești despre abilitățile lui Akio pe hârtie și alta este să le vezi în practică.

Mă furnică pielea. Bine, nu ar trebui să găsesc acest lucru atractiv. Moment nepotrivit.

Akio spune ceva în japoneză. Nu înţeleg niciun cuvânt, dar una peste alta, este ameninţător.

Faţa funcţionarului se transformă în roșu și violet, și puţin albăstrui. Mâinile îi zvâcnesc în lateral.

– Sain, spune el sufocându-se.

Funcţionarul ridică o mână și desface palma. Din ea cad o bucată de hârtie și un pix. Nu trebuie să vorbesc fluent ca să înţeleg – voia autograful meu. Un autograf, atât. Dar cineva ar trebui să aibă o conversaţie cu el despre limite.

Gura lui Akio este strânsă ca o linie albă. Îi dă drumul, iar funcţionarul se prăbușește la pământ, ţinându-se de gât. Garda mea de corp se lasă pe vine și îi vorbește blând, iar funcţionarul își scoate portofelul din pantaloni. Akio îl deschide, scoate buletinul și face o fotografie a actului de identitate, apoi i-l dă înapoi.

Akio se ridică în picioare. Ni se întâlnesc privirile.

– Nu cred că va fi nicio problemă. Dar îi știu numele și adresa.

Sunt încă în stare de șoc.

– Ce faci aici? Cum m-ai găsit? spun cu ochii mari... dar nu are timp să-mi răspundă.

Tomberoanele miros în continuare a pește stricat și, cu siguranţă, am mâncat și am băut mai mult decât poate duce stomacul meu. Serios, nu am de ales în această privinţă. Proprietarul mi-a pus un anunţ de evacuare pe stomac. Am întârziat cu chiria. Toată lumea afară. Mă aplec. Și, pur și simplu, vomit.

Cel mai complex dintre cele trei sisteme de scriere folosite în japoneza contemporană. Caracterele kanji au fost preluate din chineză. (n.r.)
Bentiţă japoneză care era purtată în trecut ca un semn al curajului în mediile militare, iar în prezent este folosită pentru reţinerea transpiraţiei. De obicei, este inscripţionată cu caractere kanji și cu soarele japonez stilizat (cercul roșu pe fond alb). (n.r.)
Tip de bar japonez informal, în care sunt servite băuturi alcoolice și gustări. Izakaya reprezintă destinaţiile cele mai frecventate de către angajaţii japonezi după ce ies de la serviciu. Ele sunt asemănătoare pub-urilor britanice sau irlandeze, barurilor tapas din Spania și saloanelor sau tavernelor din SUA. (n.t.)
„Da", în japoneză, în original. (n.r.)
Băutură alcoolică tradiţională japoneză, obţinută prin fermentarea orezului. (n.r.)
„Noroc!" în japoneză, în original. (n.r.)
Delicatesă japoneză preparată din pește proaspăt crud sau carne feliata in bucăţi subţiri si adesea consumată cu sos de soia. (n.t.)
Frigărui tradiţionale japoneze. (n.t.)
Băutură tradiţională japoneză, obţinută prin distilarea mai multor tipuri de cereale sau legume, printre care orezul sau orzul, fiind mai tare decât alte băuturi precum sake sau vinul. (n.r.)
Religia tradițională a Japoniei. (n.r.)
Prinţesă, în japoneză, în original. (n.r.)
Joc de cuvinte în engleză, în original. Textul sună ca „Be positive!" – Fii optimist! (n.r.)
Autograf, în japoneză, în original. (n.r.)

13

Mă aflu într-un vehicul imperial, cu șofer și geamuri fumurii. Stau pe bancheta din spate și îl aștept pe Akio, care a intrat într-un magazin. Suntem pe o stradă liniștită. Un ziar mototolit zace pe trotuar. Cu poza mea în el. Deschid portiera mașinii, ies și îl iau, fix în momentul în care reapare și Akio, cu o pungă neagră de plastic în mână.

Mă întorc în mașină și el mă urmează.

– V-am spus să stați în mașină.

Apoi bate în paravanul despărțitor, făcându-i semn șoferului să pornească. Mașina pleacă și ne îndepărtăm.

Am gura uscată și probabil respirația urât mirositoare, totuși vorbesc.

– De obicei, funcționează? Să le spui oamenilor ce să facă și să te aștepți să te asculte orbește?

– Da, răspunde el fără echivoc.

– E ridicol, izbucnesc, tremurând.

Căldura este pornită, dar nu pot să mă încălzesc.

Akio pufnește, apoi se mișcă, dându-și jos hanoracul. Tricoul alb pe care îl poartă pe dedesubt se ridică și îi observ abdomenul, urmărindu-i mușchii cum se încordează. Ni se întâlnesc privirile. Își dă jos tricoul. Mă înroșesc.

– Poftim.

Îmi întinde hanoracul.

– Sunt bine.

Îmi ridic bărbia și îmi încrucișez brațele.

– Bine. Îl voi folosi să-mi curăț voma de pe pantaloni.

Tresar.

Pe blugii lui sunt mici pete de vomă. Ce am mâncat portocaliu?

Când o spune așa, parcă e păcat de o haină foarte bună. Nu este nevoie să pedepsești hanoracul și să-i reduci existența la o cârpă de șters voma. Sunt sigură că m-ar prefera pe mine. Mă strecor în interiorul hanoracului și miroase frumos. Nu a parfum, dar a curat, a detergent. Contrastează cu aroma părului meu, care a prins miros de melc prăjit din izakaya. Ce scârbos!

Sacoșa neagră se desface și Akio scoate o sticlă de lichid transparent, cu o etichetă albastră.

– Beți.

O simt rece în mână și pe etichetă scrie...

– *Pocari Sweat*?

– Este o băutură pentru sportivi. Conţine electroliţi.

Deșurubez capacul, adulmec și iau o înghiţitură. Este bună, cu gust de grapefruit. Nici nu mi-am dat seama cât de sete îmi era, de fapt. Beau pe loc jumătate de sticlă. Akio scoate un pachet în formă de triunghi înfășurat în plastic. Înăuntru este orez lipicios înfășurat pe ghimbir.

– Ar trebui să și mănâncaţi ceva.

Numai când mă uit la mâncare și mi se întoarce stomacul pe dos... încă nu este pregătit, poate nu va mai fi niciodată.

– Nu, mulţumesc.

Akio ridică din umeri și îl pune la loc în pungă. Stăm tăcuţi. Beau restul de Pocari Sweat și urmăresc luminile de neon ale orașului care se reflectă pe faţa lui Akio și îi îmblânzesc trăsăturile.

– Cum m-ai găsit? întreb.

– Nu v-am pierdut nicio clipă din vedere. Cel puţin, nu eu, spune Akio.

Oare putea fi și mai misterios?! Mă frec la ochi. M-a ajuns oboseala. Sunt trează, obosită și nu am chef de ghicitori.

El continuă.

– V-am pus un dispozitiv de urmărire.

Rămân cu gura căscată. Mă ridic în capul oaselor.

– Mi-ai pus un *dispozitiv de urmărire*?

Dă din cap cu dezinvoltură. Furia mea crește și mai mult.

– Unde? întreb cu vocea ridicată.

Ochii îi sclipesc.

– În telefon.

Scap telefonul din mână de parcă ar fi un cartof fierbinte. Apoi îl ridic și i-l întind

– Scoate-l.

Se uită în tavan cu o privire mâhnită.

– Este protocolul standard.

– Scoate-l. Chiar acum.

Îmi agit mâna în faţa lui.

Ia telefonul, scoate carcasa. Pescuiește un mic instrument din buzunar și îl folosește pentru a deschide telefonul. Extrage un mic disc metalic

din telefonul meu, închide carcasa și mi-l întinde. Își arcuiește o sprânceană.

I-l smulg dintre degete.

– Nu e bine. Ai întrecut măsura, spun pe un ton tăios.

– Mai sunt dispozitive de urmărire?

– Eu nu mai știu de altele.

Îmi bâzâie telefonul. Yoshi îmi scrie.

Yoshi
Unde te-ai dus?

Yoshi
Te rog, spune-mi că ești bine.

Yoshi
Știam că ar fi trebuit să merg la toaletă cu tine.

Yoshi
Dumnezeule, ai căzut în toaletă?

Tastez un răspuns de genul „Totul este bine și ne vedem mâine“, apoi închei mulţumindu-i pentru noapte fantastică. Nu este necesar să intru în detalii, să-i povestesc despre tomberoane și despre salvarea mea imperială. Aș prefera să nu retrăiesc iar această umilinţă.

Mă uit fix la Akio pentru o clipă. Cuprinsă de o furie puternică și năvalnică, îi zic:

– Știi, poate un dispozitiv de urmărire nu este suficient pentru mine. Ţi-aș sugera o zgardă electrică!

Invenţii oribile, oribile.

– Ar ușura lucrurile. În acest fel, poţi doar să apeși pe un buton și să mă electrocutezi ori de câte ori crezi că fac ceva greșit.

El scrâșnește din dinţi.

– Ei bine? întreb.

– Chiar așteptaţi un răspuns. Am crezut că este o întrebare retorică.

Ne uităm unul la celălalt. Oh, dacă ochii mei ar putea arunca raze laser! Apoi își trece iritat mâna prin păr.

– Îmi pare rău.

Clipesc și aștept ca pământul să mă înghită cu totul, ca umbre ciudate să se strecoare pe cer, anunţând sfârșitul lumii. Și-a cerut cumva scuze Akio? Îmi ia un moment să-mi dau seama. Chiar a făcut-o.

Îmi netezesc blugii și mă uit pe geam la parcul pe lângă care trecem. Un cuplu se sărută sub un cireș înflorit, corpurile lor fiind luminate din spate de un felinar. Florile plutesc în jur ca niște fulgi din hârtie. Mugurii de-abia s-au deschis și deja mor.

„Mono no aware.“

Este o expresie japoneză care exprimă dragostea pentru efemer, natura trecătoare a tuturor lucrurilor.

– Să te furișezi, să folosești o baie și să te rătăcești nu prea echivalează cu sfârșitul lumii, îi spun lui Akio.

– Aveţi dreptate.

Vocea lui este uniformă, calmă.

– Din nou, îmi pare rău. Nu sunt supărat pe dumneavoastră. Sunt supărat pe mine. Puteați fi rănită și ar fi fost vina mea.

– Să trecem peste, mai spun eu.

Când aveam cinci ani, am decis că nu mai am nevoie de roţi ajutătoare la bicicletă. Așadar, fără acordul sau ajutorul mamei, le-am dat jos. Am mers pe bicicletă cinci secunde sublime fără cască, apoi am tras o căzătură monumentală. Am avut nevoie de două copci la ceafă. Sângele a curs abundent și glorios, la fel ca frica mamei. Singura ei apărare împotriva unei astfel de neputinţe fusese să își exprime mânia.

Nu vorbim o vreme. M-am plictisit să mă privesc pe geam, dar nu vreau să mă uit la Akio. Ziarul mă atinge pe coapsă. Faţa mea este pe prima pagină – o poză cu mine în prima zi la aeroport. Curiozitatea arzătoare este mai puternică.

– Ce este asta? îl împing spre Akio.

Nu are de ales decât să-l ia.

Surprins, îl studiază o clipă.

– Este o poză cu dumneavoastră la aeroport când aţi sosit.

Akio trebuie să aibă o pregătire specială în privinţa evitării. Arta eschivei.

– Ești de mare ajutor. Ce spune?

– Nu cred că ar trebui să vă spun.

Atât de rău, hm? Acum chiar trebuie să știu.

– Ai spus că îţi pare rău. Dacă vrei să-ţi iei revanșa, spune-mi ce zice articolul.

– Mă iertaţi dacă vă citesc?

Dau din cap.

Akio își trece o mână peste faţă.

– Este un ziar numit *Gazeta Mondenă de Tokyo*. Nu are o reputaţie prea bună.

– Am reţinut.

– Ca să știţi, sunt împotrivă.

– De asemenea, am reţinut. Acum citește.

Oftează copleșit.

– Analizează hainele pe care le purtaţi la aeroport. A fost intervievat un blogger imperial. A fost de părere că ar fi trebuit să vă îmbrăcaţi mai bine.

Chestia asta doare.

– În plus, vă studiază comportamentul, spunând că aţi fost nepoliticoasă cu garda imperială în timpul pauzei la toaletă și aţi refuzat să salutaţi mulţimea de afară. Vă caracterizează ca fiind snoabă și provocatoare.

Bine. Asta doare și mai mult. Mult mai mult.

– Cu toate acestea, un om serviciu pare să vă placă. Vrea să vândă batista pe care aţi folosit-o. Își va pune deoparte bani pentru pensie. Articolul se încheie cu întrebarea de ce nu aţi fost văzută în public și sugerează că sunteţi ţinută sub supraveghere.

Trag aer în piept. Este mai rău decât credeam. De fapt, nici măcar nu m-am gândit atât de mult la modul în care sunt prezentată în tabloide. Din cauză că nu am acces la presă și am fost atât de concentrată asupra tatălui meu... Sunt uimită.

– Japonia mă urăște? mă smiorcăi eu.

– După cum am spus, ziarul nu are o reputaţie bună.

Akio împăturește articolul într-un pătrat perfect și îl așază pe locul de lângă el.

– Oamenii întotdeauna vor prăbușirea celor aflaţi deasupra lor.

– Nu am cerut așa ceva. Nimic din toate astea.

– Înţeleg.

Detectez oare o ușoară îndulcirea a trăsăturilor ascuţite ale lui Akio?

– Dar nu putem schimba circumstanţele nașterii noastre, nu-i așa?

Presupun că nu. În plus, nu le-aș schimba sau nu m-aș întoarce în timp. Până acum, a meritat și numai pentru a-mi cunoaște tatăl, dar dorinţele au un preţ. Aceasta vine la pachet cu monitorizarea publică. Îmi sprijin capul de spătarul banchetei.

– Știi, sunt foarte bună la multe lucruri. La ortografie, de exemplu. De fapt, în Statele Unite, am fost campioană la spânzurătoare.

Văzând că tace, îi explic jocul.

– Aţi fost cea mai bună la un joc în care îi învaţă pe copii că, dacă nu scriu corect, pot să moară?

Fac ochii mari și îl privesc. Buzele lui se ridică aproape insesizabil. Akio face o glumă.

Îi zâmbesc.

– Ai dreptate. Noi, ca societate, probabil nu discutăm suficient pe această temă.

Râsul lui este scăzut și răgușit. Oare am început să ne înțelegem? Minunile nu încetează să apară. Cred că totuși bate o inimă în interiorul pieptului său rece și impresionant.

– Nu există vreo baghetă magică imperială pe care să o putem flutura și să-i facem să spună lucruri frumoase despre mine? întreb. Sau și mai bine, poate ar trebui să dau un interviu și să explic lucrurile.

– Uneori, tăcerea este cea mai bună armă, spune el. Este un cunoscut proverb japonez.

– Serios?

Râde din nou.

– Nu. Tocmai l-am inventat.

Îmi încrucișez brațele.

– Nu crezi că sarcasmul este sub demnitatea ta?

– Nu știu. Probabil.

Se uită fix la mine.

– Ceea ce știu este că aceste tabloide sunt sub demnitatea dumneavoastră. Nu merită timpul și atenția pe care le-o dați.

Îmi duc mâna la piept.

– Hei, Akio, cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

El nu spune nimic. Îmi iau privirea de la el. Acum suntem într-un tunel, cu dale strălucitoare pe toate părțile. Nu sunt prea multe de văzut, dar dintr-odată mi se pare fascinant.

– Nu sunt sigură.

– De ce nu sunteți sigură?

Zâmbesc întristată.

– Nu sunt sigură dacă tabloidele sunt sub demnitatea mea.

De cele mai multe ori, mă simt atât de mică.

Akio se apleacă înainte și mă privește din nou în ochi. Își îndepărtează picioarele, își sprijină coatele pe genunchi.

– Sunt. Aveți încredere în mine.

Fac un gest indiferent, dar, în interior, mi se calmează valul de resentimente împotriva lui Akio. Tunelul continuă. Îmi ridic ochii spre cer, bătând darabana cu degetele pe banchetă. Să îndrăznesc să cer mai

mult? Ultima dată când am încercat să mă împrietenesc cu Akio, mi-a spus ridiche.

– Îmi pare rău.

Vocea lui este liniștită.

– Știți, odată un superior mi-a spus că nu sunt o persoană cu care să te înțelegi prea ușor.

Mă ridic și mă uit la el.

– Nu mai spune!

O urmă de zâmbet.

– Am tendința de a-mi bloca singur drumul.

Tunelul se termină. Recunosc pereții de piatră din jurul palatului imperial. Suntem aproape acasă. Mă uit la unghia de la degetul mare.

– Îmi pare rău că m-am enervat pe tine.

Dacă el poate încerca să fie mai bun, o pot face și eu. Voi începe prin a-mi seta alarma cu treizeci de minute mai devreme. Și voi înceta să-l compar cu vampiri și ucigași în serie în sinea mea.

– Am văzut și mai rău, spune el.

– În poliție?

Își lasă capul în jos, dar nu spune nimic altceva. Nu voi insista. Poate într-o zi va dori să-mi spună.

– Nu pare corect. Tu m-ai văzut pe mine în starea cea mai proastă. Mi-e teamă că singurul mod în care putem echilibra balanța este să aflu și eu ceva jenant despre tine.

Se gândește o clipă, mă privește prin ochii ușor rotunjiți.

– Nu sunt sigur că ar trebui să am încredere în dumneavoastră.

– Dacă nu poți avea încredere într-o prințesă imperială care întârzie constant și se furișează de pe domeniu, atunci în cine să mai ai încredere?

– Bine punctat, spune el. Ce ziceți de asta: când eram mic, colegii mei de școală îmi spuneau Kobuta.

Văzând că nu reacționez, spune:

– Înseamnă purcel. Aveam obrajii foarte dolofani.

Degetele mele se înfig în scaunul rece din piele.

– Uau. Clar va trebui să văd o poză.

El ridică din umeri.

– Îmi plăceau prăjiturile. Nu mi-e rușine să recunosc.

Mașina se oprește. Porțile palatului se deschid cu un scârțâit.

– Mama îmi spune Zoom Zoom.

Pare corect să-i spun și eu porecla mea. El rânjește.

– Vi se potrivește.

Tresar un pic pe banchetă. Mașina pornește din nou. Mai avem doar câteva minute împreună. Pot să am încredere în el? Ar trebui să am încredere în el?

– Nu sunt sigură că am stofă de prinţesă.

– Înţeleg, spune el. Sunteţi într-o companie excelentă, atunci. Nici eu nu sunt sigur că sunt făcut să fiu ofiţer de gardă imperială.

Este serios. În mărturisirea lui se simte și un pic de vulnerabilitate. Nu sunt sigură, dar s-ar putea să fiu prima persoană căreia i-a spus-o. Mașina se oprește și ne îndepărtăm unul de celălalt. Nu știu de ce, dar parcă am fi fost surprinși. Șoferul deschide ușa. Pășesc afară și mă învăluie aerul rece. Mă simt brusc singură, pierdută din nou. Mă întorc, stând cu portiera deschisă.

– Mulţumesc că m-ai salvat.

Îi văd mărul lui Adam cum se mișcă. Își înclină capul în acel fel respectuos în care i-am văzut pe alţii făcând gestul faţă de tatăl meu.

– Cu asta mă ocup.

Cobor din mașină și mă îndrept spre ușă. Îl aud pe Akio înainte de a intra înăuntru.

– Dar… cu plăcere.

14

Am o zi liberă. O raritate. Este ceva fără precedent. De neconceput. Domnul Fuchigami spune că pot merge oriunde în Tokyo. Și știu exact unde vreau să-mi petrec ziua: la Adăpostul Imperial de Câini. Sincer, este necesar. Este *cu adevărat* necesar. Chiar dacă Akio mi-a spus că *Gazeta mondenă de Tokyo* este sub nivelul meu, îmi este greu să-mi scot articolul din minte, îmi este greu să nu mă gândesc prea mult la tot ce am făcut greșit. Mâine începe o serie nouă de evenimente. Îl voi însoți pe tata în diverse apariții publice. Aparatele de fotografiat și presa vor fi prezente peste tot, un antrenament lejer înainte de nunta prim-ministrului. Nervii mei sunt întinși la maxim. Ce va spune presa despre mine? Am zâmbit prea mult? Nu am zâmbit suficient? O grămadă de cățeluși regali reprezintă cu siguranță alegerea potrivită.

Acum suntem pe drum. Este o zi frumoasă, soarele strălucește, nu e niciun nor pe cer. Florile de cireș au înflorit în cele din urmă și atârnă greu pe ramuri. Mariko stă lângă mine, radiind din tot corpul dorința de a fi oriunde altundeva, mai puțin aici. Din poșeta ei se vede și o rolă pentru scame, plus un pachet de șervețele, deoarece câinii o fac să strănute. Akio este vizavi de noi. Este distras, un pic cam absent astăzi. Mai morocănos decât de obicei. La fiecare câteva minute, telefonul îi zumzăie și glisează pentru a ignora mesajele, dar nu îl oprește. Am menționat și că e încruntat? Un detaliu de reținut.

Mă întreb dacă o fi iubita lui. Nu a menționat niciodată vreuna. Îmi imaginez că femeia cu care ar putea ieși Akio este echivalentul lui feminin. Cunosc genul. Am văzut-o în cărți de benzi desenate și în filme de acțiune. Frumoasă. Mortală. Se distrează jucând jocuri de strategie și luptă. Telefonul lui zumzăie din nou.

– S-a întâmplat ceva? întreb în cele din urmă.

Dă din cap o dată.

– Nimic, Alteța Voastră.

Își încleștează și mai tare mâna pe telefon.

Mariko îi vorbește în japoneză. Mă încrunt la ea. Nu-mi place când o face, și o face des, intenționat, pentru a mă elimina din conversație. Mai rău este când îmi dau seama că vorbește despre mine, pentru că îmi aud

numele împletit între cuvinte cu sunete furioase. De data asta, numele meu nu iese de pe buzele ei, dar înţeleg un singur cuvânt: okāsan. Mamă.

Răspunsul lui Akio este tăios, concis.

Mariko își strânge buzele îngrijorată.

Acum *trebuie* să știu ce se întâmplă. O înghiontesc pe însoțitoarea mea. Își îndepărtează cotul de mine și îl ridică, frecându-l de parcă aș fi rănit-o.

– Ce se întâmplă? întreb blând.

– Totul este în regulă, spune Mariko.

În mod clar, nu este.

Îmi îndrept privirea spre Akio.

– Este ceva în neregulă cu mama ta?

Are o atitudine rigidă.

– Nu este nimic, Alteţa Voastră. Mama are nevoie de medicamente, iar tata nu o poate lăsa singură în acest moment pentru a merge la farmacie. Îmi cere să le iau eu. L-am informat că nu pot părăsi locul de muncă.

– Oh.

Mă las înapoi pe banchetă, gândindu-mă. Este evident ce este de făcut.

– Unde este farmacia?

– Poftim? spune Akio.

– Farmacia. Care este adresa? repet.

Clatină din cap și i se zburlește părul.

– Numele și adresa, te rog, insist eu.

O spune încet, dar aud. Înainte s-o uit, las în jos paravanul care separă scaunul șoferului.

– A intervenit o schimbare de planuri, spun cu voce tare. O să mergem...

Îi dau adresa farmaciei.

– Apoi vom merge...

Mă întorc spre Akio.

– Care e adresa ta de acasă?

– Nu cred...

Mariko ciripește:

– Locuiește în Kichijōji, lângă templu.

La vederea figurii interzise a lui Akio, Mariko spune:

– Dacă acolo vrea prinţesa să mergem, acolo vom merge.

Akio rumegă situaţia și, după câteva momente, izbucnește:

– Zece minute la farmacie și zece minute la casa părinţilor mei. Apoi vom merge la adăpostul imperial de câini.

Ridic din umeri.

– Cum spui tu.

Îmi aduc aminte conversaţia noastră de pe terasa palatului. *Din punct de vedere tehnic, eu sunt șeful tău*.

– La urma urmei, tu ești șeful.

În curând, ajungem în fața farmaciei. Akio mă face să promit de două ori că nu mă voi mișca un centimetru înainte să plecăm.

– Faci un gest frumos, spune Mariko, ușor amărâtă. Părinţii noștri se cunosc. Mama mea lucra ca doamnă de onoare în timp ce tatăl lui era ofiţer de gardă imperială. Ce se întâmplă cu mama lui… spune ea și se oprește. Nu e drept.

Înghit cu greu. Este primul cuvânt bun pe care mi l-a spus Mariko vreodată și mă emoţionează.

– Drăguţ din partea ta că spui asta.

Mariko bombăne, amintindu-și că nu mă place.

– Da, ei bine. Cred că aș face orice să evit adăpostul.

Portiera mașinii se deschide și Akio se întoarce înăuntru, cu o pungă de plastic în mână.

O jumătate de oră mai târziu, oprim lângă o bordură în fața unei căsuţe situate între două turnuri de beton. Dincolo de poartă, un bărbat înalt, cu părul cenușiu și rar, se uită din spatele draperiilor. Tatăl lui Akio. Are aceeași gură subţire ca o linie și ochi cu trăsături reliefate. Bine de știut că sprâncenele încruntate sunt moștenire de familie.

Ecranul telefonului lui Akio se luminează.

– Tata vede vehiculul imperial și știe că sunteţi înăuntru. Vă invită înăuntru ca gest de ospitalitate. Nu vă faceţi griji. Vă voi scuza.

Akio se pregătește să coboare din mașină. Îl urmez după ce aștept puţin după Mariko, care clătină din cap că nu. Bine, poate rămâne în mașină.

Akio nu mă observă. Sa fiu a naibii! Chiar crede ca atunci când dă un ordin este respectat orbește. Trece de poartă și eu o ţin. Pașii lui răsună pe pietrele acoperite de mușchi, și ai mei la fel. Se întoarce.

– Nu sunteţi în mașină.

– Da, Akio, mi-ar plăcea să-ţi cunosc părinţii și să văd casa în care ai copilărit. Mulţumesc foarte mult că m-ai întrebat.

Îi zâmbesc și clipesc.

– Mama este bolnavă.

– Măcar atât am înţeles și eu. Este contagioasă? Există vreo îngrijorare pentru sănătatea și siguranţa mea? Sau a ei?

Își înclină capul.

– Nu. Dar…

– Atunci te rog…

Întind o mână și zâmbesc larg.

– După tine.

Oftează zgomotos înainte de a-și relua mersul. Tatăl lui ne întâmpină la ușă, făcând o plecăciune, apoi se duce să prepare ceaiul după ce m-a invitat să mă fac comodă în sufragerie. Imediat ce mă așez, Akio dispare pe hol, cu punga albă în mână.

Desigur, nu rămân acolo unde mi se spune. Camera este mobilată simplu – o canapea bleumarin și un scaun din lemn cu linii simple. Pe un perete sunt aliniate rafturile cu cărţi în care sunt înghesuite diverse titluri, cotoarele viu colorate fiind ca niște accente de culoare.

Mai sunt rame cu fotografii agăţate în hol și mă îndrept spre ele. Este o adevărată cronologie a vieţii lui Akio. Akio ca nou-născut, Akio copil mic, Akio preșcolar și da, este adevărat: obrajii lui chiar arată ca ai unei veveriţe care s-a îndopat cu nuci. Ceea ce îi tulbură figura adorabilă este o ușoară încruntare. Înseamnă că așa e din naștere. Apoi ajung la o fotografie mare de la festivitatea de ceremonie din prima zi de școală. Mama lui poartă chimonou, tatăl, costum, iar Akio poartă un randoseru nou-nouţ, un ghiozdan de spate, cu pereţii tari. Privesc mai departe fotografiile și îmi dau seama că este singurul copil. Ha! Știam eu. E unul din gașca noastră. Probabil de aceea suntem duri ca piatra. Suntem obișnuiţi să facem cum vrem noi. Totuși, probabil că sunt mai bună la partea de împărţit cu alţii. Noora cu siguranţă ar confirma. Ultima fotografie cu el este recentă și arată elegant în uniforma de gardă imperială. Părinţii lui îl flanchează și radiază de mândrie.

La capătul holului sunt două uși. Ambele sunt întredeschise. În spatele uneia îl văd pe Akio. Și-a înghesuit corpul mare pe un scaun și stă lângă un pat. Ţinându-și mama de mână, îi vorbește blând. Se întoarce, iar eu fug în cealaltă cameră.

O canapea extensibilă, un televizor și un birou. Afișe lipite pe pereţi. Aeromodele în orice colţ liber. Ating botul unuia, făcând elicele să zbârnâie.

– A fost camera mea.

Tresar auzindu-i vocea lui Akio.

– A fost?

Un strat fin de praf acoperă rafturile.

– Locuiesc pe domeniul imperial. În locuinţele pentru personal.

Dau din cap pur și simplu. Deși sunt surprinsă. Se pare că nu am depus suficient efort ca să-mi cunosc ofiţerul de gardă imperială. Iar momentul de faţă e perfect în acest sens.

– Aeromodele, hm?

El tace. Bine, un alt subiect atunci.

– Mama ta este bine?

– E bine.

Intră în cameră. Ușa este încă parțial închisă. Este atât de liniște în casă. Pare că suntem singuri. De parcă am fi singurii oameni din univers.

– Are demență în stadiu incipient. Cu un deget, oprește elicea din învârtit. Tata s-a retras din garda imperială pentru ea. Acum își petrece zilele îngrijind-o, umplându-i golurile de memorie.

– Îmi pare rău.

Ridică din nou din umeri, ca și când nu ar însemna nimic. Nimic. Dar îmi imaginez că este o povară teribilă pentru el.

– Are zile bune și zile rele. Uneori este pierdută. Lui nu-i place să o lase singură.

Face o pauză.

– Vă mulțumesc.

Este rândul meu să ridic din umeri.

– N-ai pentru ce. Sunt o mare fană a mamelor în general.

Ei bine, a tuturor femeilor, de fapt, pentru că suntem minunate. Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet. Este plăcut să-l văd zâmbind din nou. E important pentru mine că-l fac fericit. Mă uit în pământ.

– Știi, mă gândeam că era iubita ta care îți scria.

Pare amuzat când răspunde.

– Așa ați crezut?

Risc să privesc în sus. Da, desigur că e amuzat.

– Nu că m-ar interesa. Dar cred că ar trebui să știu dacă ai alte angajamente care ar putea să-ți distragă atenția de la muncă.

Îmi strâng buzele. Analizez camera. Mă comport normal.

– O iubită nu m-ar distrage. Nu aș lăsa să se întâmple așa ceva, explică el.

Probabil, e adevărat.

– Dar, ca să știți, nu am o iubită.

Buzele îmi zvâcnesc, dar mă abțin să nu zâmbesc.

– Dar dumneavoastră? Aveți pe cineva acasă?

Vocea lui este relaxată, dezinvoltă.

– Cineva care v-ar putea distrage de la îndatoririle imperiale? Cred că ar trebui să știu și asta, pentru orice eventualitate, din motive de securitate.

Mi se pare corect.

– Nu. Am avut un iubit, dar ne-am despărţit acum un an. Făcea prea multe selfie-uri în oglindă.

Ca fapt divers, un selfie în oglindă este deja prea mult.

Figura lui capătă o expresie ciudată.

– Eu nu am făcut niciodată un selfie în oglindă.

– Bine de știut.

Fac un tur complet al camerei. Ajung înapoi în faţa lui Akio. Pe peretele din spatele lui sunt colaje cu fotografii ale lui la diferite vârste, alături de prieteni și profesori.

– Nu mi-am făcut niciodată un selfie, spune el.

– Și mai bine.

Deși telefonul meu este plin de ele. Cele mai multe cu Noora și cu mine pozând, pretinzând că ţinem Mount Shasta între degetul arătător și degetul mare. Studiez un avion verde cu corpul argintiu și dungi galbene pe aripi.

– Acesta este un Mitsubishi A6M Zero, care a zburat în timpul războiului. Majoritatea au fost transformate în avioane kamikaze spre final.

Cunosc termenul. Kamikaze. Vânt divin. Mintea mea se umple cu imagini de avioane care se răsucesc din cer ca niște viespi furioase ieșind dintr-un cuib, apoi explodând la impact, cu piloţii încă în interiorul lor.

– Ai face asta?

El clipește.

– Să mor pentru ţara mea? Da, aș face-o.

Probabil că e una dintre obligaţiile unui membru al gărzii imperiale. Gândul că Akio ar încasa un glonţ pentru mine este prea mult. Mi se uscă gâtul. Nu mai vreau să vorbesc despre subiect.

– Mariko a spus că părinţii tăi au lucrat cu ai ei.

– Majoritatea poziţiilor personalului imperial sunt moștenite, se transmit din generaţie în generaţie.

– La fel ca monarhia, zic.

– Da.

Un alt lucru pe care îl avem în comun. Ne-am născut pentru a juca anumite roluri. Destinele noastre au fost predeterminate.

Stăm aproape unul de altul acum. Se uită fix la mine mult timp. Mă întreb dacă și el simte această încărcătură electrică din aer. Încep să mă simt stânjenită.

– Am ceva pe față?

Mă șterg pe obraz, căutând firimituri sau fard întins. Ce spun eu? Mariko nu ar permite niciodată să se întâmple una ca asta.

Dă din cap.

– Nu.

– Atunci de ce te uiți așa?

Ne apropiem și mai mult, aproape atingându-ne. Îmi înfig unghiile în palme. Respirația ni se sincronizează.

– Încerc doar să vă înțeleg.

Asta e tot?

– Succes! Bărbați mai răsăriți decât tine au încercat.

Nu e adevărat. Pentru o prințesă, am sărutat un număr destul de mare de broscoi. Vocea mea scade în intensitate.

– Anunță-mă când ai o idee.

– La început am crezut că sunteți cam prostuță.

Uau! Direct la temelie!

– Dar m-am înșelat... Cred că sunteți foarte serioasă în legătură cu lucrurile la care țineți. Cred că vă ascultați inima.

Ne privim.

Se aude cineva care își drege vocea. La fel ca după noaptea în mașină, ne îndepărtăm. Tensiunea din aer scade în intensitate. Tatăl lui Akio vorbește în japoneză.

– Ceaiul este gata, spune Akio cu o voce răgușită.

Ceaiul este servit în salon. Are o culoare de un verde strălucitor, într-un castron din porțelan albastru. În timp ce bem, trag cu ochiul spre Akio, mă înroșesc și îmi întorc privirea. Ultimele lui cuvinte îmi răsună în mine.

„Cred că vă ascultați inima."

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Sub lupă: Fluturele rătăcit și tatăl ei, Prințul Moștenitor, prin oraș

2 aprilie 2021

În timp ce Majestățile Lor Imperiale, Împăratul și Împărăteasa Takehito, se află într-o vizită oficială în Vietnam, fiul lor, Alteța Sa Imperială, Prințul Moștenitor Toshihito, a avut o serie de apariții la evenimente publice neoficiale alături de fiica sa, Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi.

Luni, cei doi au participat la cel de-al 42-lea Festival Asia Pacific și la Bazarul Caritabil din Tokyo. În timp ce se plimba și privea, Prințesa a mers în fața tatălui ei pentru a-l saluta pe Excelența Sa, Ambasadorul Sam Sorm, la standul de artizanat al Ambasadei Regale a Cambodgiei – un gest absolut greșit. Cred că nimeni nu a informat-o pe prințesă că ar fi trebuit să aștepte ca tatăl ei, Prințul Moștenitor, să-l salute mai întâi pe Excelența Sa. Cel mai probabil, prințesa Izumi a procedat conform uneia dintre propriile sale tradiții americane. Doamnele mai întâi, nu așa spun adesea occidentalii?

Miercuri, cei doi au participat la deschiderea unei galerii. Prințesa Izumi a purtat o conversație cu unul dintre participanți, controversatul artist Yoko Foujita, care este un critic al familiei imperiale. Reprezentanții Agenției Imperiale s-au grăbit să scurteze schimbul de replici, dar Gazeta Mondenă de Tokyo a reușit să obțină o imagine exclusivă cu cei doi discutând (vezi foto).

Iar joi, cuplul tată-fiică a fost văzut la meciul de baseball din deschiderea sezonului. Au fost văzuți în loja imperială, purtând șepci identice și sorbind o ceașcă de kakigōri[76] (vezi foto, ASI Prințesa Izumi arătând spre jucători). Mai târziu, cei doi au salutat echipele, iar Prințesa Izumi părea să favorizeze prea mult timp pe unul dintre jucători.

Urmează nunta prim-ministrului Adachi – întreaga familie imperială va participa oficial, cu excepția Împăratului și a Împărătesei. O persoană lipsește de pe lista de invitați: sora prim-ministrului, Sadako Adachi. Cei doi au fost implicați într-o dispută urâtă, după ce Sadako a relatat o poveste sarcastică, acuzându-l pe premier de infidelitate și că ar avea legături cu yakuza[77]. Se zvonește că prim-ministrul a concediat un membru al echipei sale doar pentru că a menționat numele surorii lui în prezența sa. Păcat că reporterii nu vor avea acces la nuntă și la extrem de exclusivista recepție. La fel ca restul orașului Tokyo, vom putea urmări doar de pe margine. Dar ce priveliște promite să fie...

Desert japonez din gheaţă pisată, care este aromată cu sirop și îndulcită, de cele mai multe ori, cu lapte condensat. (n.t.)
Mafia japoneză. (n.r.)

15

– Așa.

Mariko îmi înfige cu grijă un ultim ac cu perlă în păr, apoi se dă înapoi pentru a mă studia. Doamna mea de onoare acoperă întreaga oglinda. Își lasă în jos bărbia în semn de aprobare.

– Sunteţi gata.

Se dă la o parte, iar eu mă văd. Ei bine, cu siguranţă a funcţionat magia ei de zână. Unghiile mi-au fost pilite, șlefuite și date cu o culoare delicată. Gata cu rozul pervers. Bretonul mi-a fost tăiat drept deasupra sprâncenelor. Părul este răsucit într-un coc mic și este împodobit cu perle de apă dulce. Rochia este lungă până în podea, din mătase de culoarea jadului, și strălucește în lumină.

Mariko îmi pune în mână o poșetă de ocazie asortată. Este ușoară.

– Ruj și pudră, în cazul în care vă strălucește faţa. Oh, și v-am pus telefonul acolo. Dar vă rog să-l ţineţi pe silenţios.

Ridic o sprânceană în semn de surpriză. Mai tot timpul îmi ascunde telefonul până îmi termin îndatoririle zilei.

Mă urmărește până la ușa din faţă și-mi dă mai multe instrucţiuni.

– Fiţi atentă să mergeţi în spatele tatălui dumneavoastră când intraţi într-o încăpere. Vorbiţi numai cu persoanele care v-au fost prezentate sau pe care le cunoașteţi. Mi-aș dori să fi avut timp să ne uităm la fotografiile tuturor celor care vor participa și să vă prezint afilierile lor politice, dar, cel mai bine, nu faceţi niciun gest care poate trece drept părtinitor. Și nu arătaţi cu degetul.

În ultimele zile, Mariko mi-a semnalat rapid greșelile – la bazarul caritabil, la deschiderea galeriei de artă și la jocul de baseball. Păcatele mele sunt multe.

Continui să merg, încruntându-mi sprâncenele. Mi-ar fi fost de ajutor dacă tata ar fi fost aici, dar are mai multe evenimente la care trebuie să participe în această seară. Ne întâlnim la nuntă. Akio va fi escorta mea. Apropo...

E în mijlocul salonului în uniformă de gală și cu mâinile pe lângă corp. Neliniștea mi se topește parţial. *Uau!* Akio în uniformă. Aplauze!

– Mai aveţi nevoie de ceva? întreabă Mariko.

– Nu. Totuși, îți mulțumesc foarte mult.
Continui să-l privesc pe Akio.
– Nu uitați să stați dreaptă. Dacă aveți nevoie de un moment, scuzați-vă că mergeți la toaletă...
Ea se îndepărtează.
Akio îmi zâmbește. Îi zâmbesc prostește.
– Te voi anunța când ne îndreptăm spre casă, îi spune el, fixându-mă cu privirea.
După un moment, Mariko rostește:
– Bineînțeles. Camera va fi pregătită când se va întoarce.
Akio își înclină capul, iar ea se scuză. Două veioze sunt singura sursă de lumină, creând o atmosferă intimă.
– Mașina ar trebui să ajungă în curând. Sun să văd unde sunt, spune el.
– Nu! izbucnesc oprindu-l. O clipă, te rog!
Devin brusc nervoasă.
Nunta premierului este un eveniment de mare ținută. Afară, presa. Înăuntru, familia mea și elita societății japoneze. Voi fi analizată cu atenție. Îmi studiez tivul rochiei. Este prea lungă? Mă voi împiedica de el? Totul e mult prea real.
Trag aer adânc în piept, încerc să mă detașez. Mă gândesc la Mount Shasta, sperând să îmi fixez un reper. Apoi îmi aduc aminte ce ratez weekendul acesta.
– Mâine seară este balul de absolvire.
Cu câteva zile în urmă, fetele mi-au trimis poze de la proba rochiilor. Tema este moda anilor optzeci.
– Da?
Sunt surprinsă că nu se grăbește să ieșim pe ușă. Eu nu mă grăbesc. Nici el, se pare.
Sunt nervoasă, nu-mi pot face ordine în gânduri.
– Știi ce voi rata dacă nu merg?
În afară de punciul[78] cald, lumina difuză și acel moment jenant în care dai de fostul tău iubit și fata cu care te-a înșelat?
– Voi rata dansul. Dansezi cu mine?
Sunt puțin timidă. Dar mă simt un pic mai curajoasă și – măcar atât – frumoasă.
Își mișcă picioarele stângaci, își freacă bărbia.
– Nu sunt sigur.
– Te rog. Doar un dans.

Încă puţin timp în această cameră plăcută, unde mă simt în siguranţă, fără priviri curioase.

– Pentru balul de absolvire pe care îl voi rata. Asta e tot.

Adevărul: probabil aș dansa cu Noora. Am mai făcut asta înainte. Apoi, Hansani și Glory ar interveni. Deoarece se înţelege, suntem iubirea adevărată unele pentru celelalte.

– Nu avem muzică.

– Oh, se rezolvă.

Îmi scot telefonul, parcurg opţiunile, apăs play și dau volumul la maxim. Pun poșeta de ocazie și telefonul pe măsuţa de cafea, îmi întind mâinile. E rândul lui Akio. Nu-l voi obliga să danseze cu mine dacă nu vrea cu adevărat.

Dar el vine în faţa mea, punându-mi mâinile pe șolduri. Tremură ușor înainte să mă strângă mai tare. Îmi așez mâinile pe umerii lui. Ne mișcăm înainte și înapoi rigid. Parcă am fi în liceu.

– N-am mai auzit melodia asta până acum, murmură el.

– Nu a auzit-o multă lume. Este Corul Bărbaţilor Gay din Mount Shasta.

– Nu sună ca un cor.

Strâmb din nas.

– De fapt, sunt doar doi, Glen și partenerul lui, Adrian. Amândoi sunt tăietori de lemne și sunt convinși că Bette Midler[79] este o comoară naţională. S-ar contrazice cu toţi cei care ar susţine altceva. Întregul lor album este format din cover-uri ale celor mai mari hituri ale ei. În acest moment, ascultăm *The Rose*.

– E drăguţ. Îmi plac vocile lor, în special cea profundă.

– Da, ăsta este Adrian. El, practic, e sufletul grupului.

Akio îmi amintește puţin de Glen, genul mai nešlefuit.

Nu mai vorbim. Ascultăm muzica. Ne apropiem. Cumva, capul meu ajunge să se odihnească pe pieptul lui, iar mâinile lui se găsesc înlănţuite pe spatele meu. Îmi ling buzele, bucurându-mă de această strălucire blândă a fericirii.

– Ţi-ai mai dat seama de ceva despre mine?

Scoate un sunet gutural.

– Hm, ia să vedem... aveţi obiceiul de a vorbi gesticulând. Degetele vă sunt foarte active. De asemenea, fredonaţi atunci când mâncaţi, parcă nu vă puteţi abţine să vă exprimaţi fericirea. Îmi place că vă bucuraţi de lucruri atât de simple.

Vreau să-i spun că și eu l-am observat. Este rezervat, dar nu rece, chiar deloc. Iubește profund. Am văzut asta în felul în care s-a aplecat asupra mamei lui, cum i-a atins fruntea, cum i-a oferit un pahar cu apă.

– Akio?

Melodia începe din nou. Am pus-o să se repete. Bravo mie!

– Pentru că ne înţelegem atât de bine, *e* ceva despre care voiam să-ţi vorbesc.

Facem o jumătate de rotire. Aștept puţin.

– Este numele meu de cod, Ridiche.

– Nu vă place?

– Nu. Nu-mi place. De fapt, îl urăsc.

Mai ales din moment ce rădăcina ei este cunoscută ca iritant al tractului digestiv.

– Ridichea este o legumă formidabilă, spune el, apoi adaugă încet: de fapt, sunt preferatele mele.

Mă bucur că nu-mi poate vedea zâmbetul.

– Adevărat?

– Înainte nu erau. Dar mi-am dat seama că m-au cucerit. Deseori trecută cu vederea, ridichea este consistentă și plină de vitamina C.

Pulsul îmi crește, galopează. Și inima lui bate cu putere. O pot simţi.

– Dar îl putem schimba dacă vrei.

– Nu. Cred că este în regulă.

Îmi ridic privirea. Îmi odihnesc bărbia pe pieptul lui. Îmi plimb degetele pe cămașa lui apretată.

– Când ne-am cunoscut, am crezut că nu mă placi.

Ne-am oprit din dans. Degetele de la picioare, piepturile noastre se ating. Privirea lui este blândă, puţin precaută.

– Probabil că vă plac prea mult.

Îngheţ. Ochii lui sunt pe jumătate acoperiţi de pleoape și tulburi. L-aș putea săruta. Ar *trebui* să-l sărut. Mă ridic în vârful degetelor. Își înclină capul. Atât de aproape. Dar apoi se îndepărtează.

Clatină din cap și își drege vocea.

– Ar trebui sa mergem. N-aș vrea să întârziaţi.

Înghit în sec.

– Ai dreptate. Desigur.

Ce s-a întâmplat? Mi se învârte capul.

– Mulţumesc pentru dans.

– Desigur, spune el.

Zâmbesc puţin, nesigură.
– Acum sunt mult mai puţin nervoasă.
– Nu ar trebui să fiţi nervoasă. Oricine ar fi norocos să vă vorbească.
Poziţia lui este rigidă, dar cuvintele îi sunt blânde.
Zâmbetul meu este sincer. Se îndepărtează și deschide ușa. Ies. O prinţesă care pleacă la bal.

Băutură obţinută prin combinarea romului sau a altor băuturi alcoolice tari cu zahăr, fructe și mirodenii. (n.r.)
Cântăreață și actiță celebră americană. (n.r.)

16

În fața hotelului New Otani este o adevărată defilare de limuzine strălucitoare. Bărbați în frac și femei în blănuri coboară din Mercedes-uri, Bentley-uri și Maybach-uri. Au fost invitați în jur de 250 dintre cei mai importanți membri ai societății japoneze. Fanii monarhiei au venit în număr mare. În spatele unei baricade, ei flutură steaguri minuscule Hinomaru[80] și le fac fotografii oaspeților. Rolls-Royce-ul imperial se apropie de bordură și se oprește. Akio coboară din față, cu casca în ureche și încruntătura la locul ei. Deschide portiera și-mi întinde o mână. Îmi așez degetele înmănușate în ale lui și îl las să mă scoată din mașină. Parcă sunt într-un film de epocă. O atmosferă de *Marele Gatsby*[81]. Aparatele de fotografiat se ridică. *Clic*. *Flash*. *Poc*.

– Nu-mi place aglomerația de aici, spune Akio.

Gărzile imperiale mă înconjoară. Ne croim drum. Gata cu pozele. Sunt o mică bucată de mătase luată de o rafală de vânt. Ne strecurăm prin ușile duble de sticlă. Și mai multe blițuri. Ușile se închid. Mulțimea își redirecționează atenția asupra mașinii Tesla în care sosește o cunoscută actriță de film. Lângă sala de bal, o cântăreață la harpă greșește o notă, cu ochii mari și înspăimântați văzându-i figura lui Akio care părea să spună că mănâncă localnicii pe pâine.

Intrăm, trecând pe lângă o masă pe care se află mormane de plicuri decorate. La nunțile japoneze, e o adevărată domnie a bancnotelor. Prim-ministrul și mireasa lui vor împărți cadourile și sub fiecare scaun se află o pungă de hârtie frumoasă, lucrată manual, plină cu mici cadouri.

Simt cum mă apucă cineva de braț, trăgându-mă de lângă Akio.

– Uf, în sfârșit, ești aici, se plânge Yoshi. Până acum a fost o seară îngrozitoare. Unchiul Tadashi m-a încolțit și nu s-a mai oprit din povestit despre cocoșul lui de concurs.

Îmi ridic sprâncenele până îmi ajung aproape de linia părului.

– Nu vorbește decât despre găinile și cocoșii lui.

Yoshi îi privește pe Akio ca și când l-ar întreba ce mai caută încă acolo.

– Pe loc repaos, omule! Doamne, e doar o petrecere. Încearcă să arăți și tu fericit.

Akio nu spune nimic, doar se înclină și dispare în mulţime. Se aud pahare ciocnindu-se. Râsete de femei. Un bărbat în frac interpretează o melodie la un pian Bösendorfer. Părinţii lui Yoshi, mătușa Asako și unchiul Yasuhito, se apropie de noi.

– Îţi vine să crezi? spune mătușa Asako, atingându-și diamantele de la gât. Un prim-ministru descendent al clanului Tokugawa[82] să se căsătorească cu o narikin[83]? Nu m-am gândit niciodată că voi trăi ziua asta.

Unchiul Yasuhito îi dă dreptate printr-un mormăit. Vorbesc despre mireasă și de faptul că, pe lângă partea cu arivismul, este și mult mai tânără decât prim-ministrul.

În partea cealaltă a camerei, o femeie se uită urât spre Yoshi. Are un aspect sever, dar e frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră și elegantă.

– Cine e? șoptesc înghiontindu-l pe Yoshi.

El ia două pahare de șampanie de pe o tavă care trecea pe lângă noi și îmi întinde unul.

– *Ea* este Reina, garda mea de corp.

Unchiul Yasuhito aude și spune:

– Yoshi a angajat-o el însuși.

– Am insistat să fie o femeie, pentru că sunt un feminist.

Yoshi își umflă pieptul. E în haine de gală, ca toţi ceilalţi, dar reverele sunt un pic lucioase.

– Poartă cele mai seducătoare costume cu pantaloni și face obiecte de artizanat în timpul liber, în special colaje. Știe zece moduri diferite de a ucide un bărbat cu o bucată de hârtie. Mă sperie și îmi place.

Se preface că-l trec fiorii.

– Yoshi este pe jumătate îndrăgostit de ea, spune mătușa Asako cu îngăduinţă.

El îi trimite Reinei un zâmbet orbitor, iar ea se încruntă.

Din partea cealaltă a camerei, mătușa Asako salută din cap o doamnă. Femeia îi răspunde în același mod, apoi își reia conversaţia cu un bărbat mult mai în vârstă, care poartă o uniformă militară regală. Tată și fiică? Au aceeași gură subţire și sprâncene stufoase.

– Familia Fukada, spune unchiul Yasuhito la privirea mea întrebătoare. El este general al armatei imperiale. Fiica lui este fiul pe care și l-a dorit întotdeauna.

– Arată de parcă ar vâna oameni din pură plăcere, spun, iar șampania îmi încălzește stomacul și obrajii.

Cei trei râd și mă simt bine, de parcă aș fi una de-a lor.

Vizavi de tatăl și fiica vânători de oameni din pură plăcere se află un grup de fete, cu Gemenele Strălucitoare în centru. Îmi întâlnesc privirea, le șoptesc ceva prietenelor lor, apoi râd. Fără îndoială, vorbesc despre mine.

Yoshi trage aer în piept.

– Vai! Ai atras atenția găștii de la Gakushūin. Ai grijă acum, întoarce încet privirea. Este lună plină în seara asta, ceea ce înseamnă că puterile lor sunt la nivel maxim.

Fac ce-mi spune. Gakushūin. Îmi amintesc numele de la tata și de la domnul Fuchigami. Aici am nevoie de Mariko.

– Gakushūin? întreb mai tare decât intenționam.

Mătușa Asako își atinge brățara de pe încheietura mâinii, o combinație de diamante și safire care îi completează rochia.

– Este cea mai exclusivistă școală din Japonia, poate din lume.

Unchiul Yasuhito dă din cap.

– Toți tinerii din familia imperială și descendenții unor familii de vază o urmează. Yoshi a fost primul din clasă la absolvire.

– Cel mai probabil acolo ai fi mers și tu.

Mătușa Asako mă privește din cap până-n picioare.

– Unde ai mers la școală? Am auzit că în California sunt câteva instituții private minunate.

– Liceul Mount Shasta, după Școala gimnazială Mount Shasta.

Îi dispare zâmbetul.

– Educație de stat?

– Da, spun ferm.

Ea se cutremură.

– Ei bine, dacă cineva întreabă, spune că ai fost educată în străinătate.

– Ai grijă, mamă. Elitismul tău iese la suprafață, pufnește Yoshi.

– Ce?

Mătușa Asako își duce mâna la piept. Se întoarce spre soțul ei, în timp ce Yoshi mă ia de-acolo.

– Ce am spus?

– În numele familiei mele, îmi cer scuze, spune Yoshi.

– Este în regulă.

Chiar este. Nu mi-e rușine de școlile pe care le-am urmat.

– Nu este în regulă. Nu încerca să-ți ascunzi sentimentele. În mod clar, ești devastată.

Yoshi îmi zâmbește strâmb. Îi răspund la fel. Mă bucur că este aici cu mine.

Mă conduce prin mulţime. Trecem pe lângă un yokozuna[84] înfricoșător, un luptător mare campion de sumo[85]. Yoshi le zâmbește oaspeţilor, apoi îmi spune povestea fiecăruia, șoptindu-mi la ureche cine sunt: președintele Băncii din Tokyo. Un producător de oţet de orez. Doi fraţi care deţin una dintre cele mai mari și mai vechi distilerii de whisky, care au venit tocmai din Hokkaido[86], Vestul Sălbatic al Japoniei. Mai sunt membrii familiilor kuge[87] și kizoku[88] – fosta nobilime a Japoniei, titluri de conţi și contese desfiinţate după Al Doilea Război Mondial. Și-au pierdut titlurile, nu și snobismul social. Îi detestă pe bunicul, tatăl, unchiul și acum pe verișoara mea, Sachiko, pentru că au relaţii cu oamenii de rând – așadar, prin urmare, și pe mine. Yoshi nu spune asta, dar pot citi printre rânduri. Se înţelege. Chiar dacă sunt sută la sută japoneză, sunt prea americană, nu am suficient sânge albastru în vene. Mai sunt prezente și personaje importante din domeniul industriei, precum un renumit producător de tehnologie a cărui companie începe cu litera *S* și un magnat al mașinilor al cărui nume de familie începe cu litera *T*. Și tronând peste toţi și toate, membrii Kasumigaseki[89], stupul birocratic din Tokyo. Ajungem la mesele rotunde acoperite cu feţe albe de in și cu mici aranjamente florale– crini și crengi de pin care simbolizează efigiile reunite ale celor două familii. Locurile sunt stabilite. Oamenii se învârt, analizând micile etichete cu numele. Eu și Yoshi ne despărţim. Va fi alături de familia imperială extinsă la o altă masă. În locul familiei, onoarea de a sta lângă miri este acordată celor mai importanţi membri ai societăţii. Este vorba despre ierarhie, ceea ce înseamnă că Prinţul Moștenitor, fiica lui, unchiul meu și odraslele lui (adică Gemenele Strălucitoare) stau împreună cu premierul și mireasa lui. Mătușa mea, mama gemenelor, ar trebui să fie aici, dar este absentă. Voi încerca să-mi amintesc să o întreb pe Mariko dacă nu cumva e bolnavă.

Mă așez pe un scaun negru lăcuit și încerc să nu mă transform în cenușă sub privirile arzătoare ale verișoarelor mele gemene. Lucruri pe care mi-aș dori să li le pot spune: Nu credeţi că este deja un clișeu să fiţi așa de rele cu o străină? Agresiunea în familie este o tară cumplită în rândul femeilor tinere. De când torturarea altcuiva s-a transformat într-un rit iniţiatic?

Intră prim-ministrul, însoţit de tata. Mireasa îi urmează. Într-o rochie albă de mătase, acoperită cu perle, noua soţie a premierului este

întruchiparea perfectă a unui unicorn acoperit cu alţi unicorni și sclipici. Tiara ei din diamante strălucește în lumina lumânărilor în timp ce se așază.

Tata mă întâmpină.

– Arăţi minunat.

– Mulţumesc. Și tu arăţi minunat – ăă, adică drăguţ.

Mă simt mândră că-mi acordă atenţie. Ne zâmbim unul altuia. Sala așteaptă ca tata să se așeze mai întâi ca toată lumea să poată face la fel.

Se ţin discursuri. Tata rostește un toast pentru miri. Totul este în japoneză și nu înţeleg mare lucru. Când încheie, Gemenele Strălucitoare își șoptesc una alteia suficient de tare pentru ca eu să aud.

– A uitat să o menţioneze pe sora lui Adachi, spune Akiko.

Noriko pocnește din limbă.

– Ar fi trebuit să spună ceva despre faptul că nu este aici. Cât de nefericită este că nu ni s-a putut alătura.

Tata a făcut o greșeală. Mă întreb cum s-a putut întâmpla așa ceva, dar mă face să mă simt mai bine. Cred că suntem cu toţii imperfecţi.

Începe cina. Și odată cu ea și coregrafia elegantă a chelnerilor cu mănuși albe și fracuri. Se ţin mai multe discursuri. Tata discută cu premierul. Eu discut cu mireasa. A fost membră a corpului diplomatic, dar acum intenţionează să stea acasă cu normă întreagă și să-și susţină soţul. Sorbim o supă limpede cu găluște și mâncăm cremă de ţipari și ciuperci, ayu la grătar și boluri de orez alb lipicios cu fasole roșie. Mariko mi-a spus că este politicos să mănânci tot din farfurie. Asta pot face. Tata își tamponează gura cu un șervet imaculat.

– Izumi-chan, spune el. Pari foarte fericită în această seară.

– Sunt, îi răspund.

Un dans lent. O nuntă. O fată în rochie de seară. Ce ar putea fi greșit?

– Japonia îţi priește.

– Într-adevăr.

Un chelner ne ia farfuriile. Stomacul meu este aproape să explodeze.

– Nu vreau să se termine.

– Alteţa Voastră.

Prim-ministrul îmi atrage atenţia. Este mai în vârstă, cu părul negru brăzdat de fire argintii. Prima lui soţie a murit din cauza unei boli de inimă. Și ce dacă noua lui soţie este cu două decenii mai tânără decât el?

– Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit în această seară. Eu și soţia mea suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră.

Din punct de vedere tehnic, nu am avut de ales. Dar mă bucur că sunt aici.

– Este un eveniment minunat. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

Îmi aduc aminte de comentariile lui Akiko și Noriko de mai devreme.

– Îmi pare rău că nu participă și sora dumneavoastră.

Zâmbetul meu este luminos și aștept reacţii. Gata să primesc aprecierea prim-ministrului, poate să răspundă cu o anecdotă amuzantă despre sora lui. Poate tata îmi va mulţumi că am venit în salvarea lui. Poate am un viitor în diplomaţie.

– Pun pariu că aţi vrea să fie aici.

Tata aproape că se îneacă cu o înghiţitură de orez. Conversaţia din jurul meu se oprește. Mă uit în jur dezorientată. Gurile lui Akiko și Noriko au o formă ciudată, ca tăișul unui cuţit. Premierul își lasă capul în jos, își înfășoară pumnul în jurul șerveţelului. Apoi, începe să vorbească în japoneză – mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce se enervează. Soţia lui se grăbește să-l liniștească.

Nu înţeleg. Ce...

– *Izumi!*

Vocea tatălui meu este aspră și încărcată de mustrare. Nu a folosit niciodată tonul ăsta cu mine.

– Prim-ministrul și sora lui nu sunt în relaţii bune.

El își coboară vocea și spune în șoaptă:

– L-a acuzat de lucruri oribile. Noi nu... nu vorbim despre ea. Niciodată.

Tata intervine și încearcă să-l calmeze pe prim-ministru, care continuă să se agite și să arate cu mâna spre mine. Acum știu ce înseamnă cuvântul *catastrofă*. Camera se micșorează. Oaspeţii își feresc privirile. Prim-ministrul o ţine pe-a lui. Verișoarele mele gemene râd în spatele șervetelor. Nu pot face absolut nimic. În cele din urmă, premierul se oprește, dar trupul lui încă freamătă de furie.

– Îmi pare rău, domnule prim-ministru Adachi, spun.

Este furios în tăcerea lui. Tot ce văd este vârful capului său. Acum mă ignoră. Am fost ostracizată. Ating braţul tatălui meu, dar el nu mă privește. Este adevărat că loviturile la care te aștepţi cel mai puţin te rănesc cel mai tare. Ceva se rupe în interiorul meu.

– Sincerele mele... mă îndepărtez de masă. Îmi cer scuze.

Mă poticnesc în cuvinte și în rochie. Umilirea îmi sfâșie pieptul și îmi arde gâtul. Îmi amintesc sfaturile lui Mariko – *baie* – și reușesc să ies.

– Gaijin[90], șoptește Akiko când trec. În caz că n-am auzit-o prima dată, Noriko o repetă.

– Gaijin.

Verișoarele mele mi-au întins o capcană.

Având capul plecat, ies.

Numele popular al steagului oficial al Japoniei. (n.r.)

Celebru roman al scriitorului american F. Scott Fitzgerald, publicat în 1925, care a cunoscut numeroase ecranizări și puneri în scenă. Romanul are în centru figura unui milionar excentric, Jay Gatsby, și creionează o adevărată frescă a înaltei societăți americane, faimoasă pentru fastul și opulența din perioada interbelică. Una dintre cele mai populare ecranizări a romanului este cea din 2013, în care Leonardo DiCaprio joacă în rolul principal. (n.r.)

Faimoasă dinastie militară japoneză, al cărui membru, Tokugawa Ieyasu, a fost primul conducător al Japoniei în perioada Șogunatului Tokugawa (1603-1868). (n.r.)

Termen japonez care înseamnă „arivist", „nou îmbogățit". (n.r.)

Cel mai înalt rang acordat luptătorilor de sumo. (n.r.)

Lupte marţiale tradiţionale japoneze. (n.r.)

Cea mai nordică insulă a arhipelagului nipon. (n.r.)

Termen generic care denumește nobilimea de la curtea imperială japoneză înainte de abolirea sistemului de titluri aristocratice în 1947. (n.r.)

Termen generic care denumește membrii marii aristocraţii japoneze înainte de abolirea sistemului de titluri aristocratice în 1947. (n.r.)

Zonă a municipalităţii Chiyoda, din centrul orașului Tokyo, unde se află sediile principalelor agenţii guvernamentale și ale ministerelor care alcătuiesc executivul japonez. În limbajul uzual, termenul este unul generic pentru înalţii funcţionari guvernamentali. (n.r.)

Termen care desemnează persoane care nu sunt originare din Japonia, străini, în japoneză, în original. Cuvântul poate avea uneori și conotaţii peiorative, în funcţie de contextul în care este utilizat. (n.r.)

17

Dispariția mea este legendară. Sunt Cenușăreasa care fuge de la bal, dar nu voi lăsa în urmă un pantof din sticlă și nu voi aștepta un prinț să mă salveze.

Ochii mei sclipesc și încerc să nu plâng. Refuz să le ofer Gemenelor Strălucitoare această satisfacție. Voi ceda în mașină, în camera mea, la baie – undeva unde pot să-mi păstrez o fărâmă de demnitate.

Akio mă urmează. Nu ratez felul în care își poziționează corpul, protejându-mă de oameni când ieșim. Mi-aș dori să-i mulțumesc, dar asta ar însemna să cedez și să nu mă mai pot abține, să-mi scuip mațele afară. L-am pus pe tata într-o poziție jenantă. Pe mine însămi m-am pus într-o poziție jenantă. Și la fel am făcut și cu întreaga Japonie.

Drumul de la sala de bal la mașină este confuz. Din fericire, Rolls-Royce-ul imperial așteaptă. De îndată ce urc, plecăm. Akio îmi întinde o batistă.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Mă șterg la ochi. Nu vreau să spun cu voce tare ce ratată colosală sunt. Doamne, m-am gândit... Credeam că am înțeles tot. Proastă. Sunt atât de proastă.

– Ce înseamnă gaijin?

– Cine te-a numit așa? izbucnește el.

– Nu contează.

Nu vreau să știe cât de mult mă urăște familia mea. Totul este atât de jenant.

– Ce înseamnă?

Își deschide sacoul de la costum. Își răsucește buzele.

– Înseamnă străin. Și nu într-un sens bun.

– Înțeleg.

Mi se încleștează fălcile.

– Spune-mi cine ți-a spus așa și voi avea eu grijă de lucruri.

Sunt emoționată de felul în care îmi ia apărarea.

– Ce vei face? Le vei bate pe celelalte prințese imperiale pentru că au fost rele cu mine? Ești dulce. Dar prefer să lupt pe cont propriu.

Deși nu știu dacă mi-a mai rămas ceva din armură. Gemenele Strălucitoare au reușit să găsească locul cel mai vulnerabil și să o sfâșie cu unghiile lor în culori discrete.

– În plus, nici nu greșesc prea tare...

E adevărat. *Sunt* o străină. Dacă aș fi trăit în Japonia înainte de săptămâna trecută, aș fi știut despre sora premierului. Aș fi purtat o ţinută mai drăguţă la aeroport. Aș fi mers în spatele tatălui meu la prostia aia de bazar. Aș fi știut artiștii care sunt critici ai familiei imperiale. Aș fi știut că participarea la un joc de baseball și salutarea jucătorilor sunt un act de diplomaţie, sau că arătatul cu degetul este un gest grosolan.

El mormăie dezaprobator, într-un fel în care nu știam până acum că o poate face un om. Întinzându-mă, îl prind de mână.

– Chiar este în regulă.

Nu este, totuși. Port încă în mine durerea. Dezamăgirea din ochii tatălui meu, felul în care mi-a vorbit – la această amintire mi se strânge stomacul. Este posibil să nu plângi la jocul de baseball, dar cu siguranţă verși lacrimi când ești prinţesă.

Degetele lui Akio le strâng pe ale mele, apoi mâna îi alunecă. Oftează, frecându-și ochii.

– Este doar o coincidenţă nefericită.

Mă fixează cu ochii lui întunecaţi.

– Mă faci să îmi doresc lucruri pe care nu ar trebui să mi le doresc.

– Așa fac?

Îmi trag nasul, simţindu-mă puţin mai bine. Mă aplec, sperând că mă va lua din nou de mână. Poate că mă va mângâia pe obraz și îmi va spune că totul va fi bine.

– Izumi, spune el prea serios.

– Akio.

Îi imit tonul, pe jumătate în glumă.

Dar apoi îmi dau seama – limbajul corpului lui nu îl imită pe al meu. Simt prima înţepătură pătrunzătoare de respingere. Mă las pe spate. Acum suntem amândoi rigizi. În contradicţie.

– Acum o sută de ani, medicii imperiali nici măcar nu i-ar fi atins pe împărat sau pe împărăteasă fără mănuși.

Își strânge pumnii.

– Când un prinţ sau o prinţesă călătoreau prin orașe, locuitorii își lăsau privirile în jos. Nu erau vrednici să se uite la copiii zeilor și ai zeiţelor.

Am o presimţire înfricoșătoare, urâtă, profundă în legătură cu ce vrea să spună.

– Este un pic arhaic, nu crezi? Acum nu se mai întâmplă.

Are o expresie precaută.

– Ai dreptate, nu se mai întâmplă. Dar ideea încă există. Este tabu.

– Ce spui? vocea mea este scăzută.

– Cred că știi ce spun.

– Cred că am nevoie să o spui tu. Când Forest m-a înșelat, l-am făcut să-mi spună toate detaliile îngrozitoare, deși le știam deja aproape pe toate. Am vrut să citesc printre rânduri, să văd dacă reușesc să îmi dau seama ce defecte ale mele l-au alungat. Nu ne învinovăţim mereu pe noi înșine?

– Dansul nostru... a fost o greșeală.

Ah, înţeleg clar acum. O văd în felul în care își ţine umerii, cum își încordează maxilarul. Regretă. Vederea mea devine neclară.

– M-am lăsat dus de val. A fost vina mea. Am depășit limita.

Atât de nobil din partea lui să-și asume vina.

– Nu se va mai întâmpla, nu se poate întâmpla din nou.

Îmi strâng degetele mele în palme. Aș vrea să ies din mașină acum. Ce n-aș da să fiu teleportată magic în camera mea. Lacrimile încep să cadă, dar le ignor. Toată munca lui Mariko de a mă farda este distrusă. Mă uit pe geam la noaptea întunecată fără stele, rugându-mă ca timpul să treacă mai repede.

– Te rog să nu te superi, spune el încet.

Izumi vrea să fie supărată. Izumi va fi extrem de supărată, așa să știţi! Parcă nu pot să înţeleg nimic, zici că am centura neagră la umilinţă.

– Spune ceva, spune Akio când ajungem la poartă.

Să spun ceva? Ce e de spus? Drumul sinuos până la palat durează o eternitate. Îmi folosesc mănușile pentru a-mi șterge faţa. Păcat ca nu pot curăța mizeria pe care am facut-o.

De îndată ce se vede palatul, ţâșnesc spre ușa mașinii. Vehiculul se oprește exact când apăs mânerul și sar afară, dar Akio mă urmărește.

– Îmi pare rău, spune el.

Mă răsucesc.

– Nu.

Încerc să folosesc un ton relaxat, chiar să râd. Nu-mi prea iese.

– Este numai greșeala mea. Am interpretat greșit semnalele. O prostie, nu-i așa?

– Izumi...

Vântul îmi înfoaie rochia.

– Este *Alteţa Voastră*, nu?

Akio clipește uimit, dar aș prefera mânia în locul milei lui. Îmi calmez tonul.

– N-ai vrea să depășești vreo limită.

Trage aer în piept.

– Mai aveţi nevoie de ceva în această seară?

Bărbia îmi tremură.

– Nu. Mulţumesc.

– Atunci, noapte bună. Dacă e în regulă, voi aștepta aici și mă voi asigura că veţi intra în siguranţă înăuntru.

Este total inutil. Totuși, reușesc să încuviinţez din cap.

Zece pași clătinaţi și mă strecor pe ușă. Aștept sunetul mașinii care se îndepărtează, dar nu-l aud. El este încă acolo. Un nod mi se răsucește, mi se strânge în stomac și simt că intru în pământ.

Dumnezeule. Sunt o proastă.

18

Sunt scuturată de niște mâini mici, dar puternice. Ce naiba mai e? Îmi deschid pleoapele lipite.

– Izumi-sama, spune Mariko. Trebuie să vă treziţi acum.

Cu ochii cârpiţi, mă ridic. La naiba, mă simt ca lovită de tren. Mor de somn.

– Ce...

– Prinţul Moștenitor vă așteaptă.

Mariko este într-o mare agitaţie. Se învârte prin cameră, cu braţele pline de haine și încălţăminte. Îmi arunc picioarele peste marginea patului.

Mă îmbracă în mai puţin de cincisprezece minute. Eu nu îi sunt de prea mare ajutor. Braţele și picioarele parcă îmi sunt din lemn, rigide ca ale unei păpuși.

– Măcar v-aţi spălat pe faţă? Mariko își exprimă dezaprobarea ţâţâind din buze și ștergându-mi obrajii cu un prosop rece.

Deși face mișcări blânde, mă trezește cu totul. Puţin machiaj, o perie trecută prin păr și sunt împinsă pe ușă.

Coridorul pare mai luminos decât de obicei, dar ar putea fi mahmureala mea de după plâns. Lacrimile sunt într-adevăr nenorocite. Domnul Fuchigami și un cârd întreg de șambelani sunt adunaţi în faţa biroului tatălui meu. Sunt prezenţi majordomi și valeţi care încărcă bagaje cu monogramă într-o mașină imperială gata de plecare.

– Bună dimineaţa, spun precaut.

Domnul Fuchigami este solemn.

– Alteța Voastră. Prinţul Moștenitor este în biroul său.

Înghit cu greu și dau din cap. Îmi simt bătăile inimii în urechi când ciocănesc la ușă și mă strecor înăuntru.

Tatăl meu răsuflă ușurat văzându-mă.

– Izumi. Te rog, intră. Stai jos.

Mă deplasez și mă prăbușesc într-un fotoliu cu o *bufnitură* graţioasă. Tata stă la birou. Poartă costum și cravată, este impecabil, deși pare puţin obosit. Cred că am avut amândoi o noapte grea. Capul îmi

zvâcnește și sunt destul de sigură că am fața încă umflată. Nu am avut curajul să mă uit în oglindă.

– Se pare că am fost chemată în biroul directorului.

Îmi strâng mâinile în poală.

– Dacă este vorba despre nunta prim-ministrului...

– Trebuie să vorbim ...

Vorbim în același timp. Ne oprim. Ne uităm unul la altul.

– Mai întâi tu, spune tata, întinzându-și mâinile.

Îmi înfig unghiile în palme. Încerc să mă uit la tata, dar bărbia mea nu pare să se îndrepte în acea direcţie. În schimb, se lasă în jos.

– Nunta prim-ministrului... Îmi pare rău.

Obrajii mi se încălzesc amintindu-mi de acel moment – zâmbetele Gemenelor Strălucitoare, felul în care l-am făcut de râs pe tata, respingerea usturătoare a lui Akio.

Tata nu spune nimic. Mă forţez să-mi ridic bărbia și mi-aș dori să nu o fi făcut. Gura lui este strânsă ca o linie. Bate darabana cu degetele pe biroul lăcuit.

– Norocul a fost că presa nu a avut voie la eveniment. Nu-mi pot imagina consecinţele dacă ar fi apărut în ziare. Imaginile cu tine fugind de la nuntă ar fi peste tot pe prima pagină. Speculaţiile... sau dacă s-ar fi aflat că, de fapt, l-ai insultat pe premier.

Clatină din cap.

– Ar fi fost îngrozitor.

– Îmi pare rău, repet.

Există un cuvânt pentru *mai mic decât mic*?

– Doar că Akiko și Noriko au spus că nu ai menţionat-o pe sora premierului în discursul tău și așa m-am gândit că poate ar fi trebuit să menţionez asta... Încercam doar să ajut, închei eu pe un ton scăzut.

Clatină din cap.

– Conflictul a fost public și foarte urât. Sunt sigur că ai auzit greșit.

– Dar... spun uluită.

Se lasă pe spate și acesta este sfârșitul discuţiei.

– Nu contează cum s-a întâmplat. În calitate de membri ai familiei imperiale, comportamentul nostru trebuie să fie absolut ireproșabil.

– Înţeleg, spun eu pe un ton neutru, deși nu prea înţeleg.

Mi-am cerut scuze și am încercat să-mi explic greșeala. Oare am avut vreodată vreo șansă în această lume nouă? Nici nu știi că nu știi și vei fi

învinovățit din această cauză. Își trece o mână peste față, aparent negăsindu-și cuvintele.

Se văd niște capete dincolo de fereastră; valeții încarcă bagajele. Privesc pe geam.

– Pleacă cineva undeva?

El se ridică.

– Da.

Este puțin absent. *Suntem* puțin absenți.

– Plec.

– Pleci?

Oh! Uau! Un moment, să-mi ridic fața de pe jos.

– Când? Unde te duci?

– Trebuia să plec devreme în această dimineață, dar am amânat ca să pot vorbi cu tine. Este o călătorie neprogramată. Împăratul, tatăl meu, nu se simte bine.

La privirea mea îngrijorată, face un semn din mână.

– Nimic serios. Cred că e obosit. Prea multe călătorii. Mi s-a cerut să îl înlocuiesc.

Clatin din cap stupefiată.

– Cum... cât timp vei fi plecat?

El oftează.

– Șaisprezece zile.

Calculul matematic este simplu. Zborul meu spre casă este peste câteva zile. Desfac mâinile.

– Atunci cred că ne luăm la revedere.

Dau să mă ridic stau în picioare.

– Izumi. Așteptă. Oprește-te.

Mă las înapoi în fotoliu și îmi ridic bărbia.

– Fac totul greșit.

Apucă un stilou greu de argint și se joacă cu el.

– Nu vreau să ne luăm rămas bun acum.

Își drege vocea. Stau nemișcată.

– Mă întreb dacă n-am putea să prelungim timpul petrecut împreună.

Mă privește în ochi.

– Aș vrea să rămâi.

Trag aer în piept. Deci nu sunt azvârlită în stradă? O întorsătură neașteptată de situație... și o decizie deloc ușoară din partea mea. Fetele și cu mine aveam planuri mari pentru primăvară, să luăm micul dejun de

la Black Bear Diner și să înotăm ca urșii polari în Castle Lake înainte să plecăm la facultate și să o luăm fiecare pe drumul ei – Glory la Universitatea din Oregon, Hansani la UC Berkeley și Noora la Columbia. Eu plănuisem să rămân la Colegiul local din Siskiyous, aproape de mama. Mai avem câteva luni după o viață împreună.

Mă încrunt.

– Nu pot rata ceremonia de absolvire. Cred că ai putea veni și tu, izbucnesc.

Nu știu cum s-ar simți mama. Poate că va fi o surpriză. Toată lumea iubește surprizele, nu?

Își lasă bărbia în jos.

– Trebuie să-mi verific programul.

– Bineînțeles, mă grăbesc să spun. Dacă ai timp.

Sună tăios.

– Voi vorbi cu secretarul meu.

Face o pauză, se joacă cu stiloul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Vei rămâne?

– Nu știu.

Ezit, încă zdruncinată după ultimele douăzeci și patru de ore. A fost un roller coaster. Rămân în cursă, fără să știu cum se termină? Chiar în acest moment, încerc doar să-mi trag sufletul.

Mă privește cu atenție.

– Izumi-chan, pot să te întreb de ce ai venit în Japonia?

Îmi încrucișez degetele și mă uit la sabia de samurai din spatele biroului său. Lama este atât de lustruită, încât a devenit strălucitoare. Îmi văd o parte din reflexie în ea, ochii ușor ridicați. Un dragon se învârte în jurul mânerului. La început, am crezut că vin aici să-mi cunosc tatăl. Dar e mai mult de-atât.

– Am venit să-mi dau seama cine sunt, de unde vin.

Să găsesc un loc căruia să-i aparțin.

– Istoria este importantă, spune el.

Se gândește o clipă, ajungând la o concluzie.

– Stai. Domnul Fuchigami a sugerat Kyoto și cred că este o idee excelentă. Veți vedea peisajul și îți vei continua lecțiile. Când mă întorc, vom participa împreună la ziua de naștere a împăratului. Este o sărbătoare națională și sunt multe de făcut. Îți vei întâlni bunicii.

Îmi mișc degetele mari, simțindu-mă atrasă de promisiunile lui, dar sunt încă supărată. Nu pot să-i zdruncin pe domnul Fuchigami și pe tatăl

meu care fac planuri pe la spatele meu. Înţeleg brusc dorinţa lui Yoshi de a se îndepărta de familia imperială. Este greu să nu te simţi ca un pion pe o tablă de șah. Șambelanii îţi fac program. Toţi acești bărbaţi decid ce este cel mai bine pentru tine.

– Ar trebui să discut cu mama.

Aștept puţin. Chiar iau în considerare... Kyoto, o parte a ţării pe care nu am văzut-o. Căutarea mea nu s-a încheiat, sunt conștientă. Această ocazie este prea importantă să o ratez doar pentru că sunt supărată. Nu te supăra ca văcarul pe sat, cum s-ar spune.

– Bine, spune el încet.

În mod clar, se aștepta să fiu mai încântată de-atât. Cred că nu are multă experienţă cu adolescenţii. Tot ce pot spune este: bun venit în junglă, prietene!

– Asta e tot?

Mă ridic.

– Asta e tot.

Și el se ridică în picioare.

– Voi pleca spre aeroport în... își verifică ceasul, o oră.

– Te voi anunţa ce hotărâre iau.

Ne privim.

– Bine, spune el.

– Bine atunci, repet ca un papagal, apoi plec, cu spatele drept și neînduplecat.

În camera mea, a fost amenajat un mic dejun lângă ferestrele de la podea până în tavan. Îmi ridic telefonul și mă așez la masa stil. Formez numărul mamei și mă uit sub capacul de argint... filé Wagyu[91] servit cu ouă amestecate, trufe negre și arpagic. Toate sunt delicioase, dar nu am poftă de mâncare. Mama răspunde la primul apel.

– Zoom Zoom!

Vocea ei este veselă.

– Mamă, zic.

– Oh, nu... Ce se întâmplă?

Doar după tonul meu, poate să spună că se întâmplă ceva. Frate, mi-e dor tare de ea!

– Tata mi-a cerut să rămân în Japonia și vrea să mă duc la Kyoto, spun dintr-o răsuflare.

Pe fereastră, se vede un cocostârc lăsându-se în jos și aterizând pe apă. Cu siguranță nu mă uit pe peluză după Akio.

– Mama? Mai ești acolo?

– Sunt aici.

Pare neliniștită.

– Am avut nevoie de-un moment. Tatăl tău vrea să rămâi?

– Da. Simt cum mi se strânge stomacul.

– Înțeleg. Bine... tu ce vrei?

– Vreau să rămân... cred...?

Să-i spun despre nuntă? Despre tata? Despre neînțelegerea noastră? Îmi stă pe vârful limbii întreaga poveste. Dar apoi îmi imaginez reacția ei, îngrijorarea de pe fața ei. Cât de greu i-ar fi să știe că mă doare și că sunt dincolo de ocean.

– M-aș simți mai încrezătoare dacă nu ai spune-o sub formă de întrebare.

Cu degetul, urmăresc gâtul cocostârcului pe geam. „De ce ai venit în Japonia?“, m-a întrebat tata.

– Vreau să stau. Știu că înseamnă să lipsesc de la mai multe ore, dar nu am petrecut suficient timp aici.

Mă opresc. Pauză. Mă adun. Îi aud respirația pe fir. Mi-aș dori să o pot vedea. Să-i studiez expresia feței.

Ea își trage nasul.

– Oh, Dumnezeule. Plângi? Dacă vrei să vin acasă, vin. De ce plângi? Este din cauza școlii? Crezi că voi rata festivitatea de absolvire? Promit că voi fi acasă la timp. Nu plânge. Te rog să nu plângi.

– O, nu este vorba despre nimic din toate astea.

Își trage nasul, și-l suflă discret.

–Chiar nu-mi pasă de cursuri sau de absolvire, deși mi-ar plăcea să te văd cu tocă și robă. Vreau doar să fii fericită, zice oftând. Cred că îmi este greu să te împart. Nu sunt pregătită să te las să pleci. Este greu să fi mamă, știi la ce mă refer?

Nu, dar îmi pot imagina.

– Da.

Își trage din nou nasul.

– Sunt o proastă. Du-te la Kyoto.

– Ești sigură?

– Sunt sigură. Ai acordul meu deplin.

Răsuflu ușurată.

– Mulţumesc.

– Nici o problemă.

Vocea ei este mai relaxată acum.

– În acelaşi timp, vreau să-ţi încurajez independenţa, dar poate iei legătura cu baza mai des, ce zici?

– Am înţeles. Aşa voi face.

Dintr-odată, mi se face foame. Ridic furculiţa grea de argint, ronţăi dintr-un ou şi privesc spre cocostârc – ridică un picior, face un pas lent şi lung, apoi zboară din apă.

– Ştii, măsura în care copii îi îndepărtează pe părinţi se corelează direct cu măsura siguranţei lor în relaţia respectivă.

– Aşadar, am făcut o treabă bună?

– Absolut. Cea mai bună.

Îmi ling furculiţa, simţindu-mă mai liniştită, mai sigură. Traiectoria mea este stabilită. Ştiu unde mă îndrept, cel puţin deocamdată. Mă aşez înapoi şi urmăresc cum cocostârcul se roteşte o dată, apoi dispare spre liziera pădurii.

Nume generic pentru patru rase japoneze de vaci, a căror carne este considerată o delicatesă. (n.r.)

19

Mesaje

9:17 AM

Eu
În drum spre Kyoto. S-ar putea să nu mă întorc în țară o vreme.

Noora
Sunt geloasă. Tocmai am mâncat o pizza întreagă în pijama.

Glory
Uau.

Hansani
Mult de procesat.

Eu
Mi-e dor de voi.

Noora
Și mie. Japonia mi-a furat cea mai bună prietenă. O porcărie îngrozitoare.

Glory
Asta nu e o zicală.

Noora
O fac eu să fie și mi-ar plăcea să mă susțineți.

Eu
Oricum... sunteți supărate?

Hansani
Bineînțeles că nu.

Glory
Nope. Unii cai sunt făcuți să alerge în libertate.

Noora
Doar să nu te înstrăinezi, bine?

Eu
Am înțeles. Încă ceva.

Noora
Da.

Eu
Dacă am fi pomi, știți ce fel de pomi ați fi?

Glory
Dacă este un joc de cuvinte...

Eu
...nemai-pom-eniți

Noora
M-aș sacrifica pentru tine.

Glory
Vă rog, opriți-vă.

Hansani
Ce s-a întâmplat cu bodyguardul sexy?

Eu
Îh. Nu mă întreba. M-am făcut de râs. Acum este mai mult decât jenant. Așa-mi trebuie dacă încerc să fac mai multe deodată.

Noora
Nu-ți face griji. Sunt aici. Nu te voi lăsa singură.

Glory
Voi două aveți nevoie de ajutor.

Zâmbesc spre telefon, mă las pe spătarul scaunului acoperit cu catifea și ascult zgomotul trenului în timp ce se deplasează spre Kyoto. Suntem într-un vagon privat – eu, Mariko, domnul Fuchigami și o echipă de securitate condusă de Akio. În ceea ce privește ofiţerul de gardă imperială, își face apariţia destul de rar. Bineînţeles, nu sar de fiecare dată când se deschide o ușă între vagoane și nu mă fac mică în scaun, sperând să-l evit. Ar fi patetic. Nu sunt chiar atât de nenorocită. Glumesc. De fapt, sunt. Chiar sunt.

Telefonul îmi zumzăie în mână. Tata îmi trimite un mesaj: „Plecarea a decurs bine?“ Tastez un răspuns din două litere: „Da“. În loc să-l informez eu însămi că voi merge la Kyoto, l-am pus pe domnul Fuchigami să facă acest lucru. Acum comunicăm doar prin mesaje text. Spuneţi-mi Petty LaBelle[92]. Chiar dacă mi-a prezentat Kyoto ca pe o oportunitate de a învăţa, îmi este greu să nu simt că sunt pitită. Știţi, chestia aia când familiile imperiale trimit membrii nedoriţi undeva pe un domeniu înconjurat de multă natură și îi abandonează? Îmi pun telefonul deoparte și mă uit pe fereastră la peisajul rural al Japoniei, urmărind

imaginile care se succed cu o viteză de 320 de kilometri pe oră. Muntele Fuji a apărut și a dispărut, la fel și rufele de pe suporturile metalice, casele acoperite cu reclame, terenurile părăginite de baseball, o fermă de struţi și acum, kilometri de câmpuri de orez, îngrijite de oameni care poartă pălării conice și haine de paie. Japonia este îmbrăcată în haine de sărbătoare în această dimineaţă, însorită și răcoroasă, cu puţini nori pe cer drept accesorii. Este prima zi oficială de primăvară. Florile de cireș au dispărut luate de vânt sau au fost amestecate cu pământul. Takenoko, sezonul bambusului, va începe în curând.

Domnul Fuchigami stă vizavi de mine. Dă din cap spre fereastră.

– Vedeţi ce înghesuite sunt satele?

Chiar observ. Sunt grupate și înconjurate de câmpuri de orez sau de terenuri agricole.

– Nu mulţi oameni trăiesc la altitudini mai mari. Munţii sunt teritoriul zeilor, spune el.

Shinto este religia tradițională. Bunicul meu, împăratul, este șeful ei – simbolul Statului și cea mai înaltă autoritate.

– Chiar și astăzi, este considerat tabu să trăiești atât de sus.

La cuvântul *tabu*, îmi amintesc ultima mea conversaţie cu Akio.

Mă ridic brusc.

– Scuzaţi-mă.

Mă îndepărtez, îndreptându-mă spre ușă.

La baie, mă spăl pe mâini și mă gândesc să mă stropesc pe faţă cu apă pentru a încerca să-mi atenuez senzaţia arzătoare și persistentă de jenă, dar lui Mariko i-a luat jumătate de oră să-mi facă machiajul în această dimineaţă. Aștept câteva minute, lăsându-mi corpul să se legene în ritmul trenului. Este ceva liniștitor în această balansare. Din păcate, nu pot rămâne aici pentru totdeauna.

Apăs butonul ușii și se deschide. Am capul plecat. Nu mă uit pe unde merg și intru direct într-un corp solid. La naiba. Este Akio. Din nefericire, ofiţerul meu de pază este la fel de frumos ca întotdeauna, dar puţin mai serios. Și mai bine.

– Alteța Voastră.

Vocea lui este rece. Atât de oficial.

– Nu v-am văzut.

Nu mă pot uita la el. Nu vreau. Ochii sunt ferestrele sufletului, la urma urmei.

– Bine. Am să mă asigur că te voi anunţa în legătură cu toate mișcările mele viitoare.

Sunt cam tăioasă. Foarte tăioasă. Dar cea mai bună apărare este un atac bun. Și asta e tot ce știu despre sport.

Privirea lui nesigură îmi caută faţa.

– Dacă doriţi un alt ofiţer din gardă, aș înţelege. Un înlocuitor poate ajunge aici...

– Nu cred că este necesar.

Ridic un umăr, făcând tot posibilul să transmit prin limbajul corpului că ceea ce s-a întâmplat între noi nu înseamnă nimic.

– Nu există niciun motiv să nu putem lucra împreună. Am uitat deja ce s-a întâmplat.

Minciună. Mare minciună. Nu am uitat. Nu pot uita. *Încă mai am hanoracul tău. Încă îţi pot simţi mâinile în jurul taliei, felul în care m-ai apăsat cu degetele pe șolduri.*

– A fost o greșeală. O neînţelegere.

Își strânge buzele.

– Desigur.

Ușa dintre vagoane se deschide.

– Izumi-sama, prânzul urmează să fie servit.

Este Mariko.

– Sumimasen[93].

Akio se înclină.

–Trebuie să coordonez o ședinţă de securitate.

Încerc să zâmbesc, dar sunt destul de sigură că nu reușesc. Akio mă ţintuiește cu privirea în timpul unui moment agonizant, apoi pleacă. Mariko îl urmărește. Mă felicit că mi-am ţinut privirea concentrată spre geam. Pași mici.

– Este totul în regulă?

Mariko se încruntă, căutând să-mi vadă faţa.

– Păreţi puţin cam absentă.

– Mă simt fantastic, răspund repede.

Trage adânc aer în piept.

– Astăzi, Akio este prost dispus.

– Da, spun și mă îndrept de spate. Ţi-e foame? Mie mi-e foame.

Trec pe lângă Mariko. Prânzul mi se pune în faţă. O cutie bento[94]. Akio stă în spatele vagonului. Nu, nu mă voi uita la el. Dar oare chiar îi simt greutatea privirii sau sunt doar naivă s-o cred? Mă arde ceafa. Privesc înapoi. Oh, mă urmărește, cu o faţă inexpresivă. Îmi aduc aminte că asta este treaba lui. Asta e tot ce face. Nu este nevoie să interpretez. Vreau să-mi distrag atenţia cu ceva. Aș putea să-mi fac temele. Am aranjat să-mi termin cursurile online. Dar, în schimb, caut în geantă – o pоșetă de

designer care arată ca un plic mare cu mânere – și îmi scot căștile. Le conectez și ascult hip-hop și *The Rose*, piesa pe care am dansat împreună.

Muzica estompează zgomotul trenului, foșnetul făcut de domnul Fuchigami când dă paginile ziarului, discuția lui Mariko la telefon și, cel mai important, gândurile mele.

Trag aer în piept, scoțând un sunet de frustrare, fac ghemotoc o bucată de hârtie și o arunc într-o parte. E târziu, aproape de miezul nopții. Luminile sunt micșorate. Tremur în camera răcoroasă. Construit la sfârșitul secolului al XIX-lea, Palatul Imperial Sentō[95] a fost restaurat, dar și-a păstrat farmecul și aerul vechi – un acoperiș din țiglă care se ondulează în valuri elegante, uși exterioare imense din lemn, podeaua din lemn prețios de keyaki[96] și paravane aurii care separă camerele. Dacă aș putea să-mi regăsesc sufletul japonez undeva, aici ar fi locul cel mai potrivit. Nu există tabloide, nu există evenimente importante, nici motive de distragere a atenției. Mâinile îmi sunt pătate de cerneală, iar covorul albastru, de Nabeshima[97], este plin de urmele sacrificiilor mele. De ore întregi exersez ideogramele kanji la o masă înaltă. Toți ceilalți s-au retras cu mult timp în urmă. Sunt singură cu toate eșecurile mele. Luând o altă foaie de washi, o așez pe o pânză și o fixez cu o piatră șlefuită. Înmoi pensula în cerneală. Să faci cerneala – măcinarea batoanelor de pigmenți, amestecarea culorilor (auriu, argintiu, azuriu) și adăugarea liantului – poate dura câteva ore. Într-o zi, aș putea să fac asta. Dar este o abilitate de maestru și eu sunt un novice. Este calea kata, practica de a face ceva în repetate rânduri până când îți intră în reflex. Caligrafia face parte din identitatea imperială. Prin urmare, acum face parte din mine.

Trasez cu pensula în jos, creând prima linie din cuvântul „munte“, *yama*. Se termină cu o pată uriașă. Arunc pensula și cerneala se împrăștie pe toată hârtia. Încă una se duce pe apa Sâmbetei.

– Vă gândiți prea mult.

Este Mariko. Pijamaua ei cu dungi este închisă cu nasturi până la gât.

Tresar.

– Nu credeam că mai este și altcineva treaz.

Ezită în cadrul ușii. Suspin în sinea mea.

– Ți-e foame?

Fac semn spre farfuria cu dorayaki de pe colțul mesei.

– Aș putea mânca.

Înaintează și se așază lângă mine la masă. Mâncăm în tăcere o vreme. Fața serioasă a lui Mariko strălucește în lumina veiozei.

– Pot să văd?

Trage mai aproape bucata de hârtie cu scrisul distrus.

Mă agit pe scaunul meu. Ea îmi studiază încercările și nu încearcă să-și ascundă nemulțumirea. Chiar îmi doresc să am puterea de arunca flăcări pe ochi pentru a arde lucruri.

– Știam eu. Vă gândiți prea mult. Din această cauză, aveți mâna grea. Forțați liniile mai degrabă decât să le lăsați pe ele să fie forța. Dați-mi voie să vă arăt.

Ia pensula, o înmoaie și, pe aceeași bucată de hârtie, desenează prima linie.

– Nu vă gândiți la caracterul pe care îl faceți. Gândiți-vă doar la linie, la mișcarea unică. Este ca un dans, nu? Dacă vă concentrați prea mult pe pașii următori, îi veți rata pe cei de acum.

Încă o mișcare și încă una, și a terminat ideograma. Este frumoasă, demnă de agățat pe un perete și spun asta.

Ea clătină din cap.

– Mai am multe de învățat, dar este acceptabil. Cu toate acestea, nu trebuie să fie perfect. Kanji reprezintă o expresie a sufletului.

Mă joc cu marginea hârtiei.

– Este copleșitor cât este de învățat.

Ea dă din cap.

– Înțeleg. Când am venit în Japonia, a fost destul de intimidant.

O analizez, surprinsă de această veste.

– Nu te-ai născut aici?

– Nu. M-am născut in Anglia. Tata este japonez. Mama este chinezoaică. Ne-am mutat aici imediat după ce am împlinit cinci ani.

– Nu am știut asta.

Cum de nu am știut asta?

Își încruntă sprâncenele.

– Nu ați întrebat niciodată.

– Totuși, pun pariu că vorbeai fluent japoneza.

– Știam ceva, spune ea. Dar întreaga mea educație fusese în limba engleză. Când am venit aici, părinții mei m-au înscris la Școala Internațională St. Peter din Tokyo. A trebuit să învăț totul de la zero. Mai rău, au râs foarte mult de mine. Copiii pot fi atât de cruzi.

Mă gândesc repede la Emily Billings. Toate lucrurile frumoase pe care mi le-a spus vreodată cineva nu sunt nimic în comparație cu acel moment din timp. Inspir adânc.

– Cum ai reușit?

Se uită fix la masă.

– Pur și simplu faci unele lucruri. Vorbeam aproape bine până la sfârșitul grădiniței.

Colțurile gurii mi se ridică.

– Chiar înveți tot ce trebuie să știi de la grădiniță.

– Și de la sumo. Obișnuiam să mă uit cu bona mea și să exersez numele luptătorilor.

Face semn spre bucata de hârtie.

– „Muntele“ era favoritul meu, spuse ea oftând. Mă integrez de cele mai multe ori. Dar, în anumite privințe, voi fi întotdeauna o străină.

– L-am insultat pe prim-ministru, șoptesc. L-am întrebat de ce nu a venit sora lui la nuntă. Și în timp ce plecam, verișoarele mele m-au numit gaijin.

Are bunul simț de a tresări.

– Au!

– Da.

Mă aplec. Mă holbez la washi. „Munte“ a fost ultima mea încercare. Dar înainte de asta au fost „cer“, „centru“ și „soare“. Mă concentrez asupra semnului pentru soare – simbolul național al Japoniei. Primul împărat, Jimmu, s-a născut acoperit de raze aurii. Era urmașul lui Amaterasu[98]. Cum ai putea greși vreodată când ești susținut de lumină? Scoate un zgomot gutural.

– Fetele alea. Mama lor este prea puțin prezentă și tatăl lor le dă prea mult, de parcă lucrurile materiale i-ar compensa absența.

– Te rog. Nu mă face să-mi pară rău pentru ele.

– Nicidecum. Sunt îngrozitoare. Credeți-mă. Nu mă mir că au spus așa ceva. Nu atacă decât dacă se simt cu adevărat amenințate.

Mă simt puțintel mai bine. Își înclină bărbia spre washi.

– Nu mi-aș pierde timpul gândindu-mă la ele. Concentrați-vă pe kanji.

– Așa îți arăți tu afecțiunea? Cu nuiaua? spun eu și m uit la ea cu suspiciune.

–Pentru că trebuie să știi că prefer cel mai puțin acest tip de dragoste.

Mariko nu răspunde, doar ridică sprâncenele. În cele din urmă, iau o hârtie nouă, înmoi pensula și îndepărtez excesul de cerneală. Îmi păstrez mâna ușoară și răbdătoare și mă gândesc doar la acest moment și la acest loc. La linia pe care o fac, nu la cuvânt. Durează doar o secundă sau două, dar când mă opresc, rânjesc. Este puțin nesigur în partea de sus și prea gros în partea de jos.

Un pic firav, dar conţine promisiunea forţei. Cu siguranţă ar putea fi îmbunătăţit puţin. Dar îmi place. Este expresia sufletului meu, până la urmă – sufletul meu foarte, foarte dezordonat.

Mariko îmi priveşte efortul.

– Încă mai e nevoie de muncă, dar e mai bine.

O examinez, apoi mă luminez.

– Oh, Dumnezeule! Tocmai mi-am dat seama de ceva.

Ea devine atentă.

– Ce? Ce este?

Zâmbetul meu este viclean.

– Mă placi.

– Ce?

Se încruntă.

–Nu...

– Mă placi, spun, dând cu fermitate din cap.

– Încetaţi să mai spuneţi asta.

– Îţi place de mine şi vrei să fii prietena mea.

– Dacă v-ar auzi cineva, ar crede că aţi luat-o razna.

Mariko strânge din buze. Îşi încrucişează braţele şi iese.

– Respect faptul că încercaţi. Nu este uşor. Faceţi faţă provocării. Este... admirabil, cred.

– Aham.

Îi arunc o privire cu subînţeles.

Mariko nu se poate preface. Oftează lung şi îndurerat.

– Vreţi sau nu ajutor la scrisul de kanji?

– Da, spun radiind, apoi fredonez, *prietena mea.*

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Fluturele rătăcit, în vacanță la Kyoto

21 aprilie 2021

Deși oboseala este responsabilă pentru scurtarea turului pe care Majestatea Sa Imperială l-a făcutîn Asia de Sud-Est, pregătirile pentru ziua sa de naștere, când va sărbători optzeci și sapte de ani sunt în plină desfășurare. Toți membrii familiei imperiale vor fi prezenți. A fost programată și o audiență oficială, în care Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi, va fi prezentată oficial bunicilor săi.

Recent, corespondenții Gazetei Mondene de Tokyo și localnicii au observat-o pe ASI, Prințesa Izumi, în Kyoto. A fost văzută mai ales seara (foto: prințesa Izumi vizitând un templu și casa unei gheișe săptămâna trecută).

În timp ce ASI, Prințesa Izumi, se află în vacanță în Kyoto, verișoarele ei gemene și-au îndeplinit atribuțiile imperiale, participând la evenimente oficiale în numele mamei lor, Alteța Sa Imperială, Prințesa Midori, care nu a părăsit domeniul imperial de câteva săptămâni.

Dar vărul ei de-al doilea, ASI, Prințul Yoshihito? Sursa noastră din palat a afirmat că cei doi au devenit apropiați. Exclusiv pentru Gazetă, am aflat că ASI, Prințul Yoshihito, tocmai a fost văzut

urcând în trenul imperial. Destinația? Kyoto.

Cântăreață și femeie de afaceri americană, faimoasă pentru cântecul disco „Lady Marmelade“ pe care l-a lansat împreună cu trupa sa, Labelle, în anul 1974 . (n.r.)
„Îmi cer scuze“, „mă scuzați“, în japoneză, în original. (n.t.)
Termen japonez pentru una dintre mesele zilei servită într-o cutie specială, compartimentată, atunci când masa respectivă nu poate fi consumată acasă sau la restaurant. În trenurile de mare viteză din Japonia (shinkansen), această practică este una foarte frecventă, seturile bento putând fi comandate în timpul călătoriei. (n.r.)
Sentō: denumire care desemnează locuințele împăraților care au abdicat. (n.r.)
Specie de copac japonez. (n.t.)
Nabeshima Dantsu, tehnică de împletire a fibrelor textile din bumbac cultivat pe domeniile Nabeshima pentru obținerea covoarelor, folosită și perfecționată în Japonia după ce a fost adusă în această țară din Persia, trecând prin China. Covoarele împletite în acest mod sunt adevărate capodopere textile, iar tehnica face parte din panoplia meșteșugurilor tradiționale protejate de guvernul japonez ca parte a moștenirii culturale nipone. (n.r.)
Zeița soarelui în religia șintoistă și una dintre cele mai importante zeități (kami) ale panteonului șintoist. Este considerată strămoșul casei imperiale japoneze, stând la baza genealogiei neîntrerupte a împăraților Japoniei (n.r.)

20

Pe vremuri, Kyoto era un oraș de negustori, îmi spune Shirasu. Ferma de bambus unde ne aflăm aparţine familiei lui de cinci generaţii. A furnizat bambus familiei imperiale de tot atâta timp.

Shirasu este ridat și slab, corpul lui parcă e una dintre hârtiile cu răvașe care zburau prin faţa templului pe care l-am vizitat mai devreme. Nările încă îmi ard din cauza mirosului de tămâie. Am venit până aici cu mașina, o oră pe drumuri desfundate, printr-o pădure veche, prin ceaţă. Arată aproape preistoric. Când am coborât din mașină, mă așteptam ca un tigru cu colţi ascuţiţi ca tăișul sabiei să sară dintr-un tufiș. În schimb, ne-a întâmpinat Shirasu. Totuși, parcă ne-am fi întors în timp. Casa lui este simplă, cu acoperiș din stuf. Insistă că este tot ce îi trebuie. Am pătruns pe plantaţia lui de douăzeci de mii de metri pătraţi ai lui de bambus. Turuie într-o engleză stricată.

– Tata gândit să vândă ferma ani în urmă. Am călătorit Tokyo pentru a încheia afacere cu o mare companie.

Al cărei nume l-a uitat. Este adus de spate din cauza vârstei.

– În acea zi, primele bombe au căzut asupra orașului.

Imită o explozie cu mâinile.

– Totul dispărut. Mă ascund sub birou supravieţuiesc. Tata nu atât de norocos.

Continuă să explice cum tatăl lui a murit din cauza unei răni la cap. Cum s-au răspândit peste tot mici incendii, topind clanţele ușilor și sticla. Cum s-a jucat în cenușă cu alţi copii în timp ce aștepta transportul înapoi la Kyoto. Mama lui l-a adus înapoi la fermă. Nu au mai vorbit niciodată despre vânzarea ei. Până când a ajuns la vârsta potrivită, mama lui a avut grijă de bambus și l-a vândut. Numele tatălui său este înscris pe monumentul din Parcul Yokoamicho[99] din Tokyo. Promit să-l vizitez cândva pentru a-mi depune omagiile. În ultimele două săptămâni, am reţinut cele mai întâlnite caractere kanji, am acoperit fiecare centimetru pătrat cultural din Kyoto – ceainării, piese de teatru Kabuki[100], ateliere de fabricare a umbrelelor – și am participat la lecţiile de etichetă seara cu Mariko. Vă rog să reţineţi cum îmi împreunez mâinile în faţă, cum mi-am redus pașii la jumătate din lungime, cum zâmbesc fără să-mi arăt prea

mulţi dinţi, cum râd cu mâna la gură și cum, în loc să arăt cu degetul, fac gesturi cu palma deschisă. În plus, am exersat japoneza cu Mariko și cu domnul Fuchigami. Acum mă pot exprima cât de cât. Nu am ajuns unde trebuie dar, cu siguranţă, am făcut progrese. Lucrurile s-au schimbat rapid. *Eu* m-am schimbat. Sentimentele amare faţă de tata s-au mai îndulcit și ele. Sunt suficient de puternică să recunosc atunci când greșesc. Kyoto a fost un lucru bun. Sunt mulţumită.

– Unii bambuși crescut până la aproape treizeci de metri în două luni! exclamă Shirasu.

Mă uit la tulpinile impunătoare. Sunt groase și plantate la distanţă una de cealaltă. Cât de ușor ar fi să te strecori printre goluri și să te pierzi. Lumina soarelui strălucește, vâscoasă și caldă ca mierea. Vântul foșnește. Îmi amintesc de șintoism. Cum locuiesc zeii pe dealuri și în copaci. Simt acea prezenţă aici.

– Răbdarea este esenţială.

Shirasu se oprește. La picioarele lui este o crăpătură.

– Bambus are nevoie de timp pentru a crește, pentru a-și întinde rădăcinile. Trei ani înainte să apară la suprafaţă. Dar după aceea...

Face aceeași mișcare ca atunci când vorbea despre atacurile aeriene.

Îngenunchează.

– Cel mai bun bambus subteran.

Scoate din buzunar un mic târnăcop. Mâinile lui sunt noduroase.

Sapă în pământ până când dă de un bulb de un alb imaculat. Cu degetul mare îl atinge ca să-i evalueze vârsta.

– Fraged, spune el. Ca măr.

I-l întinde fiului lui. Băiatul este acum fermier și soarbe cuvintele tatălui său, de parcă ar asculta evanghelia. Într-o zi, va prelua afacerea. Fiul așază bulbul într-un coș.

Shirasu se înclină și mă invită să mă bucur de proprietate.

– Dōzo[101], spune el. *Faceţi ce vreţi.*

Răspund cu încuviinţând din cap.

– Dōmo arigatō gozaimasu[102].

Speră că îl vom vizita din nou în curând. Poate în iunie, pentru a vedea broaștele de culoarea smaraldului, care se lipesc de tulpini, și pentru a participa la Gion Matsuri, un festival în care femeile se îmbracă în chimonouri de vară, iar magazinele sunt decorate artistic. Seara defilează care alegorice și muzica se revarsă pe străzi.

Îi las pe Mariko și pe domnul Fuchigami în urmă și mă duc mai departe în pădure. Aici, bambusul este mai înalt, încă răsfirat, dar frunzele sunt late și ascund soarele. Shirasu își păstrează plantele tăiate la șase picioare, dar, din motive care-mi scapă, în această zonă au crescut libere. Pașii din spatele meu sunt ai lui Akio. Este umbra mea. Mă opresc, îmi trec mâinile peste o tulpină, încercând să simt zeul din interior.

Îl văd pe Akio cu coada ochiului. Are faţa tensionată și buzele albe de încordare. Are pe frunte mici broboane de transpiraţie.

– Ești bine?

Ar putea fi bolnav? Este greu de imaginat că un virus enervant ar putea să răpună un ofiţer din garda imperială.

– Sunt bine.

Este încordat.

– Dacă spui tu.

Rătăcesc în continuare. Bambusul crește și mai înalt. Frunzele se leagănă și se înclină, atingându-ne umerii. Gleznele îmi sunt cuprinse de umezeală. Este ca și când pământul ar respira.

– Pădurea devine cam deasă, nu credeţi? vocea lui Akio pare sufocată.

Îl studiez și-mi dau seama ce are... este claustrofob. Se simte o adiere puternică. O frunză îi gâdilă ceafa lui Akio. Frica îi strălucește în ochi. *Trosc*. Dumnezeule. Akio apucă tulpina și o rupe în două. La naiba, e puternic. Are, de asemenea, un mic acces de furie, și măcelărește în continuare bambusul.

– Uau!

Mă îndrept spre el.

–Ușurel.

Bucata rea de bambus a dispărut.

Îl ating pe umăr. Se oprește.

– Asta este. Soarele apune, prietene.

Mă privește peste umăr, apoi privirea îi cade spre mâna mea. O smucesc de parcă m-ar fi ars. Între noi, încă este scânteia aia.

Scapă bucata de bambus din mână.

– Tocmai mi-aţi dat o replică din *Răzbunătorii*[103]?

– Da.

Nu mă rușinez.

Își șterge mâinile și murmură ca pentru sine.

– Dacă aș fi unul dintre ei, nu aș fi Hulk.

Sprâncenele mele se ridică până la linia părului.

– Nu ai fi?

El pufnește.

– Nu. Evident, aș fi Tony Stark. Iron Man.

Râd. El nu. Trag aer în piept.

– Vorbești serios?

Privește în gol.

– Ei bine, cu siguranţă nu sunt Hulk sau Hawkeye.

– Da, Hawkeye este cel mai rău.

Adică, are o poveste de dragoste mișto. Dar un arc și o săgeată? Ei, hai.

– Dar Dr. Strange?

Regret de îndată ce îl întreb. Akio pufnește.

– Un tip alb care se folosește de misticismul antic chinezesc?

– Este o problematică delicată, spun. Ar putea fi mai multe reprezentări asiatice.

Sau doar câteva. Una, într-adevăr. Un super-erou asiatic. Nu pare un capăt de lume.

Râdem împreună. Privesc în pământ. Mă întorc.

– Așadar, spaţii mici, hm?

Clatină din cap.

– Familia mea a vizitat o pădure de bambus ca aceasta când eram mai mic. Nu o fermă. Mai mult o destinaţie turistică. M-am pierdut pentru câteva ore. Nu am putut găsi calea înapoi.

Își ridică braţul și-mi atinge părul cu degetele. Rezist să mă aplec la atingerea lui.

– O frunză, spune el, ridicând o bucată de verde și lăsând-o să cadă la pământ.

Desigur. În aceeași notă.

– Probabil că ar trebui să mergem.

Nu aștept să răspundă. Încep să merg. Akio ţine pasul. Nu vreau să las lucrurile așa, încordate și confuze.

Mă opresc brusc. Aproape că ne ciocnim. Sar înapoi, nevrând să-l mai ating.

– Akio...

– Alteţa Voastră...

Vorbim în același timp. Întinde o mână.

– Vă rog.

Acum, că am cuvântul, nu sunt sigură ce să spun. Înghit cu greu. Mi-aș dori să-l pot înţelege mai bine. Și mai mult, aș vrea să-l pot atinge.

– Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat în tren. Și în mașină, când ţi-am zis să-mi spui *Alteța Voastră.*

– Înţeleg.

Confirmă din cap de parcă nu ar fi nimic.

– Pur și simplu, nu vreau să crezi că gândesc așa despre tine. Nu cred că sunt mai presus de tine, zic eu și fac o pauză. N-am vrut să spun asta.

– Ar trebui s-o spuneţi.

Este atât de serios.

Suspin. Sunt o plângăcioasă.

– De asemenea, m-am gândit că ai dreptate.

– Despre?

– Despre noi doi. Știu că nu se poate întâmpla. A fost doar o greșeală prostească.

Trag aer în piept. Las lacrimile să se usuce pentru o clipă.

– În plus, dacă aș ieși cu tine, oamenii s-ar putea crede că sunt ștearsă, pentru că tu arăţi prea bine.

Îmi înalţ capul. În aceste zile mă preocupă imaginea mea publică.

Râsul lui este sec.

– Oamenii ar crede că mi-am trădat monarhia și că sunt un oportunist nerușinat.

Touché.

– Cu siguranţă, nu vreau așa ceva.

– Atunci, asta este.

Privirile noastre se întâlnesc o clipă, apoi se îndepărtează.

– Asta este.

De ce mă simt de parcă aș pierde ceva din nou?

– Totuși, putem fi prieteni, nu?

Mi-a fost dor să vorbesc cu el.

Face o mișcare. Vine puţin mai aproape. Tensiunea se atenuează, ca o bobină cu arc care se eliberează încet. Îmi întinde o mână să o strâng.

– Prieteni, spune ferm.

Palma mea alunecă în a lui. Degetele noastre se încleștează. O strângere de mână. Apoi, ne ţinem de mână un un pic prea mult. Ușor, ne dăm drumul. S-ar putea să fie ultima dată când ne atingem. Vreau să-mi amintesc senzaţia palmei lui aspre, căldura ei.

Mergem împreună prin pădure.

– Îţi amintești drumul? întreabă Akio.

Oh, este încă puţin speriat. Ce drăguţ!

– Absolut, spun pe un ton liniștitor.
Fruntea lui pulsează nervos.
– Am putea fi de acord să uităm de micul meu atac de panică? Jena este mai rea decât incidentul propriu-zis.
Mimez că trag fermoarul peste buze. Apoi îl trag înapoi.
– Nu voi spune nimănui, dar ar trebui să știi, toată treaba cu *ofițerul de gardă imperială vulnerabil* mi se pare foarte drăguță. Te umanizează.
– Da?
Gura lui se strâmbă într-un zâmbet reţinut.
– Oh, da, este preferata mea. Pe locul doi este *ofițerul de gardă imperială morocănos, care nu vorbește*.
Râde. Corpul lui se relaxează. Misiune îndeplinită. L-am făcut să se simtă mai bine. Asta fac prietenii.
Îl conduc prin pădure. Stăm de vorbă și îl întreb despre mama lui.
– Se descurcă pe cât se poate de bine în situaţia ei, spune el. Sun cât de des pot, dar nu am reușit s-o vizitez...
Se întrerupe, dar înţeleg distanţa dintre ei. Este ceva ce eu am creat. Mi-aș dori să mă pot revanșa. Aș putea cere un înlocuitor și să-l eliberez pe Akio de îndatoririle lui aici. Dar nu vreau să-l pierd. Sunt egoistă, știu. Împotriva voinţei mele, încep să sugerez ceva.
– Dacă vrei...
Chiar am să-i fac propunerea.
– Dacă ai vrea să pleci acasă, aș înţelege.
Mă privește tăios.
– Asta vrei?
– Nu, spun prea repede. Aș înţelege, totuși. Mi-ar părea rău să te văd plecând. M-am obișnuit să te am în preajmă.
– Nu vreau să plec, rostește el și respiră sacadat. Și eu m-am obișnuit cu tine.
Îmi ling buzele.
– Rămâne stabilit. Vei rămâne.
– Voi rămâne.
Felul în care o spune e ca un jurământ. Mor un pic pe dinăuntru.
Se văd domnul Fuchigami și Mariko și ne întrerupem conversaţia. Pe drumul înapoi la palat, Akio stă în faţă. Stau în spate cu domnul Fuchigami și cu Mariko.
– Mariko, ai pix și hârtie?

Este curioasă, dar nu pune întrebări. Caută și scoate un carneţel și un creion din poșetă. O parte din meseria ei este să fie pregătită. Are tot felul de lucruri minunate în geantă: ac și aţă, bomboane mentolate, tampoane, chiar și numerar. Membrii familiei imperiale nu au bani asupra lor. Totul este plătit de Agenţia Imperială. Dar eu am un card de credit de urgenţă de la mama. Doar în caz de nevoie.

Mâzgălesc ceva pe hârtie și o împăturesc.

– Domnule Fuchigami.

Îi întind hârtia. O desface și citește, ridicându-și sprâncenele de omidă până la frunte.

– Acest lucru nu se face în mod normal.

Nu-i pot descifra tonul. Este fie ceva gen „dar ai ceva tupeu!“, fie „respect împotriva voinţei mele acest act de bunătate“. Ar putea fi oricare dintre variante.

– Onegai shimasu, spun. *Vă rog.*

Îmi las privirea în jos. Inima îmi ajunge undeva lângă amigdale. *Faceţi acest lucru pentru mine. Pentru Akio. Pentru familia lui.*

Își bagă biletul în buzunarul de la piept.

– Voi vedea ce pot face.

– Arigatō[104]. Îmi înclin capul spre el.

Parc din Tokyo unde există un monument memorial pentru victimele Marelui Cutremur din 1923 și pentru cele ale bombardamentelor atomice de la Nagasaki și Hiroșhima. (n.r.)
Unul dintre cele trei stiluri majore ale teatrului tradiţional japonez. (n.r.)
„Vă rog“, „poftiţi“, în japoneză, în original. (n.r.)
„Vă mulţumesc mult!“, în japoneză, în original. (n.r.)
Serie de benzi desenate și filme de acţiune cu supereroi din universul Marvel. (n.r.)
„Mulţumesc“, în japoneză, în original. (n.r.)

21

Mariko explodează pe tema unei chestiuni de etichetă tot restul călătoriei înapoi la palat. Este vorba despre modul în care Shirasu nu a reușit să execute o plecăciune de patruzeci și cinci de grade atunci când și-a luat rămas bun. Critica ei durează aproximativ nouăzeci de minute. Trebuie să fie un fel de record. Serios. Ne aflăm pe domeniul imperial acum, porţile închizându-se ferm în urma noastră. Terenurile sunt ordonate și bine întreţinute, grădinile îngrijite, bonsai în ghivece, totul conform ideii de întoarcere în timp în vechiul Kyoto.

– Sunt destul de sigură că are probleme cu spatele, spun pentru a-i veni în ajutor.

Sincer, ascult doar pe jumătate deoarece le trimit mesaje mamei și GFA. Mama mi-a trimis mesajul ei zilnic de verificare.„ Cum ești?“Răspund cu „Minunat“ și cu o imagine pitorească a pădurii de bambus. Noora e angrenată într-un fel de campanie de acceptare a bărbaţilor care poartă pantaloni scurţi. Îi trimit două emoticoane de aprobare.

– Chiar și așa, spune Mariko și pot auzi încruntarea din voce. Nu credeţi că ar fi trebuit să...

Ridic privirea și strig. Mașini aliniate pe alee, cu portbagajele deschise. Personalul cu mănuși albe despachetează bagajele cu monograme. Și apoi, Yoshi, chiar în mijlocul tuturor, elegant și magnific în lumina soarelui.

– Ce caută aici? spune Mariko nedumerită. Nu este inclus în program.

Răsfoiește documentele de pe telefon. Sunt transmise itinerarele regale –adică, în fiecare dimineaţă este trimis un e-mail de la Agenţia Imperială care detaliază mișcările fiecărui membru al familiei.

Îmi desfac centura de siguranţă și sar din mașină. Domnul Fuchigami șuieră printre dinţi. Arunc un „îmi cer scuze“ peste umăr când ies din vehicul. Alerg spre Yoshi și mă opresc brusc. Rânjește și-și desface braţele. Mă arunc spre el și mă prinde într-o îmbrăţișare puternică și sufocantă.

– Ce reacţie americană foarte entuziastă, spune el ţinându-mă aproape, apoi adaugă sincer: afecţiunea în public nu prea este frecventă

în Japonia, deși mă bucur să văd că nu ți-ai pierdut spiritul.

Mă strânge înainte de a-mi da drumul.

Mă uit chiorâș spre el. Geaca și cravata asortată au fire aurii și... are sclipici în păr?

– Ce faci aici? întreb, urmărindu-i pe Mariko și pe domnul Fuchigami coborând din mașină. Nu mi-ai spus că vii.

Ne-am trimis mesaje, desigur. I-am povestit totul despre premier și Gemenele Strălucitoare. El m-a consolat, spunându-mi că Noriko a făcut pipi pe ea la grădiniță pentru că îi fusese prea rușine să ceară voie să meargă la baie și că Akiko nu se oprea din mâncat lipici. Avusese loc un adevărat consiliu în legătură cu subiectul – șambelani, profesori și o grămadă de experți în comportament au fost chemați să analizeze situația.

– Am venit în vizită, desigur. Nu e corect ca doar tu să te distrezi la țară.

Mă privește condescendent. Geme, își prinde nasul între degetul mare și cel arătător.

– Te rog să-mi spui că nu porți chiloți de culoarea pielii. Situația este mult mai gravă decât credeam. Se pare că am ajuns exact la timp.

Zâmbește când vede că râd. Doamne, ce bine e să-l văd.

– Alteța Voastră.

Domnul Fuchigami se apropie de noi, închizându-și nasturii sacoului.

–Nu vă așteptam.

Mariko se încruntă. Fără îndoială, a auzit comentariul lui despre chiloți. În fiecare dimineață, doamna mea de onoare îmi alege cu grijă ținuta.

Yoshi îi face cu ochiul șambelanului.

– Asta este partea frumoasă. E o surpriza. Așa sunt primit cu mai mult entuziasm.

– Șambelanul dumneavoastră, domnul Wakabayashi, vă însoțește? întreabă domnul Fuchigami imperturbabil.

Yoshi dă din mână.

– E pe undeva înăuntru...

Se îndepărtează, scrutând șirul de mașini. Reina și Akio stau la câțiva centimetri unul de celălalt, discutând ceva.

– Garda ta de corp stă foarte aproape de a mea. Despre ce crezi că vorbesc?

– Probabil că discută despre probleme de securitate.

Zâmbetul meu este atât de larg, încât mă doare gura.

– Nu, spune el în treacăt. Reina își imaginează probabil înmormântarea mea. E supărată pe mine. Doar pentru că i-am vorbit prin ușă în timp ce ea era la toaletă. Nu știu de ce nu îi place asta. Simt că ne apropie mai mult, știi?

– Nu, spun simplu. Nu știu.

Deși, într-un fel fac și eu același lucru. GFA nu se rușinează când vine vorba de toaletă. Unele dintre cele mai bune momente ale prieteniei noastre s-au născut acolo.

Ridică din umeri și zâmbetul i se lărgește, având sclipiri de răutate în privire.

– Hai să ieșim la cină în seara asta. Într-un loc generos și ridicol de scump unde ne vor arunca petale de trandafir la picioare.

Își scoate telefonul, îl verifică.

– Ai fost vreodată la o cină kaiseki[105]?

– Nu știu ce e asta.

– Atunci trebuie. Vei avea nevoie de ceva mai elegant.

Se uită la mine.

– Bucătarul-șef la care mă gândesc nu se încurcă. Se ia foarte în serios.

Se aude vocea lui Mariko.

– Poate un chimonou de mătase?

Yoshi își îndreaptă atenția spre ea, cu o privire diabolică.

– Un chimonou ar fi potrivit. Știi, nu cred că ne-am cunoscut. Verișoară, de ce nu mi-ai prezentat-o niciodată pe minunata ta doamnă de onoare?

Se înclină în fața ei.

Mariko chiar se înroșește. Este atât de ușor să cazi pradă farmecelor lui Yoshi.

– Voi avea nevoie de o oră întreagă pentru a o pregăti, spune ea pe un ton plăcut pe care nu l-a folosit niciodată cu mine.

Yoshi face încă o reverență, privind-o de parcă ar fi inventat apa caldă.

– Desigur, sunt la dispoziția ta în toate privințele. Știi, dacă inima mea nu ar fi sclava unei anumite femei care ascunde arme pe toată suprafața corpului său...

O, Doamne, suficient!

– Yoshi, spun, încercând să-i vorbesc din priviri.

– Desigur. Da.

Se întoarce spre mine.

– M-am lăsat dus de val pentru o clipă. Bine că Reina nu este geloasă. Deși mi-aș dori să fie.

Se uită la ea cu jind pentru o clipă, apoi își îndreptă din nou atenția asupra telefonului.

– Voi face rezervări.

Își ridică privirea, apoi strigă spre un membru al personalului care descarcă o geantă cu perforații în timp ce se îndepărtează:

– Atenție, este un animal viu în ea.

Luăm masa în Gion – cartierul gheișelor, inima și centrul spiritual al orașului Kyoto. Aici se află case de ceai vechi, maeștri care fabrică săbii și femei îmbrăcate în chimonouri. Poţi veni la restaurant doar pe bază de rezervare unde sunt oricum doar șapte locuri, dar bucătarul preferă să aibă sub cinci clienţi. Numele lui este Komura și, la fel ca în cazul lui Shirasu și al fiului său, îl ajută cele două fiice ale sale. Surorile aprind lumânări în suporturi de bronz și le așază în jurul camerei. Restaurantul este o casă transformată, iar pereţii sunt din abanos pătat de fum de-a lungul anilor din vatra deschisă – se numește kurobikari, luciu negru. Este o bijuterie ascunsă amplasată între o sală de pachinko[106] și un magazin de antichităţi. Masa la care îngenunchem este făcută din lemn gros, cu suprafaţa uzată și lustruită, șlefuită în ani de zile de mâini, farfurii și căni de ceai.

Yoshi zâmbește, cu o privire strălucitoare.

– Spune-mi tot. Îţi place Kyoto? Îl urăști?

Poartă un costum din satin și o cravată asortată. Are părul dat pe spate. Foarte șarmant. Tot ce-i lipsește este dihorul alb pe umeri. Celebrul designer Tomo Moriyama va prezenta animale vii ca parte a colecţiei sale de toamnă în timpul Săptămânii modei de la Tokyo, iar Yoshi are una dintre primele „mostre". Bucătarul nu l-a lăsat să-l aducă înăuntru. Din fericire, Yoshi a venit pregătit cu un fel de lesă cu ham pentru creatură. Una dintre gărzile de corp o plimbă acum.

Trag aer adânc în piept. Este greu s-o fac, deoarece talia mea este atât de strânsă. Mariko și-a pus în practică, desigur, magia ei de zână. Chimonoul meu este din mătase albastră cu nuanțe verzi, cusut cu fire de argint, pentru a imita apa unduitoare, și brodat cu crini multicolori. Părul strâns la spate într-un coc mic, cu un ac în formă de crizantemă, completează ţinuta.

– Kyoto este un vis, spun încet.

Deși atmosfera restaurantului este relaxată – lumină blândă, perne pe care să stai, voci joase, o singură tapiserie de mătase pe perete – este, de asemenea, un câmp cultural minat, plin de situaţii în care aș putea să greșesc. Toate mi-ar putea exploda în faţă. Îmi verific poziţia, felul în care ţin ohashi și îmi amintesc cum să mă înclin pentru a le mulţumi gazdelor la sfârșitul mesei – gochisōsama deshita[107]. Zâmbetul meu este sincer.

– E și mai bine acum că ești aici, spun.

Împreună bem un vin dulce de aperitiv. Apoi, surorile aduc cel de-al doilea fel, platoul hassun[108], ale cărui componente sunt aranjate ca nişte bijuterii mici pe farfurie. Nu ne mai mişcăm şi ne oprim din conversaţie în timp ce sunt aşezate tăvile. Odată ce surorile pleacă, Yoshi spune:

– Oishisō.

– Oishisō, repet.

Adică *arată delicios.*

Conversaţia noastră se reia şi Yoshi spune:

– Aş fi vrut să vizitez pe cineva. Am un vechi coleg de şcoală care locuieşte aici. Îl cheamă Jutaro. Este un fost aristocrat care se ocupă şi cu negoţul de mistreţi.

Ce-o mai fi însemnând şi asta... Zâmbesc.

Yoshi aşteaptă să încep. În Japonia, oaspetele de onoare mănâncă primul. Acesta sunt eu.

– Itadakimasu[109], zic, ţinându-mi spatele drept în timp ce gust creveţii. La cina kaiseki, accentul cade pe esenţa ingredientelor şi reflectă ritmul anotimpurilor. Felurile de mâncare sunt puternic influenţate de natură. Este luna mai, aşadar meniul nostru va fi inspirat de primăvară şi va include bambus.

Yoshi mă observă şi mi se adresează cald în timp ce mănâncă.

– Uită-te la tine. Te-ai schimbat.

Îmi pun beţişoarele deoparte.

– Nu-i adevărat. Mai am încă de muncă.

– Nu avem cu toţii?

Yoshi ia o înghiţitură de apă, privindu-mă peste marginea paharului.

–Te-ai schimbat. Eu arăt uimitor, dar tu arăţi şi mai bine. Schimbarea nu este cel mai rău lucru. Poate ai putea să-mi dai câteva sfaturi. Aş dori să-mi îmbunătăţesc imaginea din presă. Poţi să mă înveţi.

Surorile debarasează farfuriile şi aduc următorul fel, lăstari de bambus fierţi în apă de izvor. Iau în căuşul palmei vasul lăcuit.

– Imaginea din presă? întreb între înghiţituri.

Ochii mei se îndreaptă spre Akio. Stă la intrare lângă Reina. Discret, îşi scoate telefonul din buzunar, îl verifică şi se încruntă. Vai, mă bucur că nu sunt mesagerul. Dar apoi, mă priveşte încruntat. Ce am făcut? Mă chinui să găsesc ceva. Nu-mi vine nimic în minte.

Oh, e ceva. Serviciul pe care i l-am cerut domnului Fuchigami. Dar de ce s-ar supăra Akio pentru asta?

Yoshi dă din mână şi spune:

– Știu că mă adori, așa că este posibil să ai un șoc. Dar sunt oarecum oaia neagră a familiei.

Mă prefac surprinsă.

– Nu mai spune!

Mă mângâie pe mână.

– Te rog, nu gândi rău despre mine. Este din cauza presei. Am fost tratat destul de nedrept. Copiii mai mici sunt întotdeauna atât de neînțeleși. Dacă oamenii ar putea vedea mai în profunzime. Sunt foarte sensibil, știi. Doar că nu-mi plac regulile. Sau să fiu prinț. Vreau să mă eliberez din cușca mea aurită. Este un stereotip?

– Mă tem că da.

– Sigur. În ceea ce privește imaginea mea din presă, aș vrea să păstrez partea cu adorația divină. Dar aș vrea să fie și un pic înspăimântați de mine. Ca și când aș putea dezlănțui molime asupra lor dacă mă nemulțumesc.

– Ah. Vrei să fii privit ca un ticălos imatur care are accese de furie?

Pe chipul lui Yoshi apare o umbră de zâmbet.

– Ai dreptate. Nici asta nu este bine. Mersi că mă ajuți să-mi țin capul pe umeri. Trebuie să fie numit ceva după mine. Poate un spital sau o bibliotecă. Ceva care să spună: „o inimă blândă și mărinimoasă bate în acest piept masculin impozant".

Râd. Se servesc al treilea și al patrulea fel de mâncare – sashimi[110], apoi scoici murate și rață Kawachi prăjită.

– Yoshi, zic eu, simțind atmosfera blândă a serii, cum se desfășoară masa ca un evantai care se deschide încet, fiecare lamă dezvăluind o nouă parte a imaginii.

– Izumi, spune el.

– Mă bucur atât de mult că ești aici. Mă bucur atât de mult că ești prietenul meu. Mulțumesc.

Privirea lui este cam precaută. Poate că lucrurile serioase nu vin ușor. Ultima dată când am avut o discuție sinceră, ne-am îmbibat în alcool. Dar acum, suntem doar noi. Doi oameni treji la o masă într-o cameră liniștită. Dar apoi, recunoaște în șoaptă:

– Și eu mă bucur că sunt aici.

După cină, așteptăm în fața restaurantului în timp ce Yoshi răspunde unui apel telefonic din partea prietenului lui, Jutaro (fostul aristocrat care e și negustor de mistreți). Hoinăresc, având picioarele amorțite de

la statul în poziţia seiza[111]. Există și un mic iaz cu pești și o cascadă zgomotoasă .

– Am primit un mesaj interesant în timpul cinei.

Tresar auzindu-i vocea lui Akio.

– Da.

Se îndreaptă încet spre mine.

– Se pare că un medic imperial i-a făcut o vizită mamei mele.

– Serios?

Scoate un sunet gutural.

– Mai este ceva.

– Serios?

Ochii lui se îndreaptă spre mine, umbra genelor lungi reflectându-i jumătăţi de lună pe obraji. Este chiar nedrept. Mariko trebuie să mi le curbeze și să le dea cu rimel pe ale mele pentru a avea același efect. Toate lucrurile bune sunt irosite pe băieţi.

– Se pare că va fi tratată la spitalul imperial de acum înainte.

– Ce vești minunate!

Îi zâmbesc. Domnul Fuchigami a reușit.

– Îţi sunt dator, spune el, cu voce joasă și hipnotică.

Mă comport ca și când n-ar fi mare lucru, dau din mână.

– Shh. După cum am mai spus, sunt o mare fană a mamelor.

– Simt că mi-ai dat atât de mult. Nu știu cum să mă revanșez.

Privesc spre cer. Niciodată nu m-am simţit confortabil să primesc complimente, deși am o nevoie patologică de ele.

– Sunt atât de multe stele în seara asta.

– Alteţa Voastră, spune el încet.

Îl privesc.

– Da?

Vine mai aproape.

– Vă sunt dator.

Tăcerea se așterne între noi. E frig, dar mă simt încălzită, ca o piatră arsă de soare. Ușa restaurantului se deschide. Yoshi iese, mutându-și privirea de la mine la Akio.

Akio se îndepărtează.

– Este stabilit atunci, spune el, deschizând portiera mașinii.

Apoi zâmbește. Zâmbetul lui strălucește în noapte. Transmite valuri vibrante. Mă prinde în mreje, mă obligă să-i răspund.

Încerc să-mi ţin inima să nu o ia la trap.

– Perfect, spun pe un ton răgușit, deși nu sunt sigură cu ce sunt de acord.

Nu sunt deloc sigură. Totuși, nu contează. Totul este bine. Mai bine decât bine. Chiar minunat.

Starea de spirit liniștită de la cină continuă și în mașină. Străzile din Kyoto sunt aproape goale, călătoria este lină, iar compania este plăcută. Akio conduce, iar Reina stă pe locul din dreapta. Eu stau pe bancheta din spate, alături de Yoshi. Dihorul îi este ghemuit în poală, și el îl mângâie absent, pierdut în gânduri.

Cam la o stradă distanţă de palat, mașina încetinește și se oprește. Akio și Reina își apropie capetele. Cu voci joase, serioase, discută ceva.

Mă ridic, încercând să văd peste ei. Strada este luminată ciudat, nu cu obișnuita lumină gălbuie a felinarelor stradale. Strălucirea este mai blândă, mai portocalie și încețoșată.

– Ce se întâmplă?

Akio își atinge casca din ureche.

– Drumul este blocat.

Își trage capul și văd despre ce e vorba. Sunt oameni adunaţi în stradă. Fiecare ţine un lampion de hârtie în mâini. Este ca și când ar avea niște luni mici.

– Ce este? întreb. Am ratat un festival?

– Sunt aici pentru dumneavoastră, Alteţa Voastră, spune Reina.

Este pentru prima dată când mi se adresează direct. Vocea ei este seacă, răgușită. Liniștitoare.

– Se pare că s-au adunat acum o oră și vă așteaptă de atunci.

– De ce? îmi scapă.

Yoshi vorbește pe un ton liniștit.

– Kyoto îţi urează bun venit. Oamenii ies pe străzi pentru a sărbători nașterea copiilor, nunţile și fiicele nou-găsite ale prinţului moștenitor.

Îmi face cu ochiul, înghiontindu-mă.

– Este o tradiţie. O onoare. Du-te. Du-te printre oameni.

Mă joc cu marginea chimonoului meu.

– Nu știu...

Aștept ca Akio să se împotrivească. Să insiste că riscul de securitate este prea mare.

– Este în regulă, spune Akio. Gărzile imperiale sunt în mulţime. Palatul este la mică distanţă. Dacă doriţi să parcurgeţi restul drumului pe jos, este în regulă.

Bine. Atunci, nu prea am de ales.

– Cred că voi merge pe jos.

Akio iese primul din mașină. Imediat, îmi deschide portiera. Se lasă tăcerea peste stradă. Îmi înclin capul, îmi împreunez mâinile în față și pornesc. Mulţimile se despart până când se formează două grupuri paralele, lampioanele aruncând o lumină constantă. Akio, Reina și Yoshi sunt la câţiva pași în urmă.

Câteva gărzi imperiale apar și o iau înainte, dar sunt singură în mijloc. Le zâmbesc oamenilor și le fac cu mâna. Îl văd pe Shirasu. Îmi zâmbește. Rămân fără suflare, apoi mi-o regăsesc. Nu vreau să rup vraja. Sunt complet fermecată. Îndrăgostită de Kyoto, de Japonia. Ajungem la capăt, la porţile palatului care se deschid. La poartă, mă întorc și mă înclin. *Mulţumesc.*

Domnul Fuchigami este acolo, bucurându-se de imaginea lampioanelor, împreună cu restul personalului.

– Alteța Voastră, a decurs totul bine la cină? întreabă el.

Confirm din cap. Vede cât de fericită sunt? Cum îmi strălucesc ochii de bucurie?

Se îndreaptă spre mine.

– Aţi câștigat inima orașului Kyoto.

Purtătorii de lampioane mă înconjoară și, dintr-o dată, le lansează. Globurile strălucitoare se îndreaptă spre cer într-un cerc perfect de lumină.

E frumos. Cu adevărat frumos. O coroană de aur.

Cină tradiţională japoneză cu mai multe feluri de mâncare. Este considerată un eveniment elegant și sofisticat, ca atare ţinuta participanţilor la kaiseki este una formală. (n.r.)
Sală de jocuri. (n.t.)
„Mulţumesc pentru masă“, în japoneză în original. (n.t.)
În cadrul ritualului de servire a cinei kaiseki, hassun este al doilea fel de mâncare. De obicei, el este cel care conferă tonul specific aromelor folosite în funcţie de anotimp, pe parcursul întregii cine. (n.r.)
Formulă de politeţe în japoneză, adresată la începutul mesei, care înseamnă „Să mâncăm!“. Echivalează cu „poftă bună!“ (n.r.)
Tip de preparate din bucăţi de pește crud, care se consumă cu sos de soia și pastă wasabi. Este specific gastronomiei tradiţionale japoneze. (n.t.)
Postura seiza, specific japoneză, este o poziţie care presupune îngenunchierea pe podea, picioarele fiind îndoite sub corp, fesele se sprijină pe călcâie, genunchii sunt în faţă, iar spatele este drept. Este o postură considerată dificilă de către străinii care o încearcă pentru prima oară. (n.r.)

22

Se apropie miezul nopţii și nu pot să dorm, prea fermecată de mesele japoneze rafinate, chimonourile de mătase, bodyguarzii din serviciul meu și lampioanele lansate pe cer. Dacă s-a pus vreodată problema că o fată s-ar putea îndrăgosti de un oraș, răspunsul este da.

Palatul este adormit. Mariko s-a dus la culcare acum câteva ore, iar Reina, în sfârșit, l-a băgat pe Yoshi la somn. Mă strecor pe coridoarele palatului, gândindu-mă la Mount Shasta și la cea care eram acolo. Cum totul părea greșit uneori și cum totul pare exact cum trebuie să fie aici, de parcă așa trebuie să stea lucrurile.

O lumină este aprinsă în bucătărie. Mă întorc și intru. Bucătăria este modernă, cu linii simple, dar ferestrele și grinzile din lemn de pe tavan au o arhitectură originală. Luminile insulei din mijloc sunt aprinse. O siluetă se află sub ele. Mă opresc brusc.

– Akio.

Se întoarce dinspre laptop și se ridică de pe scaun, făcând zgomot de pași pe podeaua de marmură. Nu mai poartă sacoul și cravata. Are mânecile cămășii suflecate.

– Izumi… Adică, Alteţa Voastră.

Își întinde mâna după sacoul aruncat.

Întind o mână.

– Nu, nu. E în regulă.

Ezită, cu sacoul în mână. Îi observ venele de pe antebraţ. Le urmăresc până la încheietura mâinii. După o clipă, pune jos sacoul.

– Ești trează.

Ridic din umeri și intru în bucătărie.

– Nu puteam dormi.

– În acest caz, ia loc, te rog.

Face semn spre masă.

–Am gustări.

Ah, cele două cuvinte pe care orice fată tânjește *cu adevărat* să le audă. Traversez camera, dând din cap spre laptop.

– Lucrezi?

Își trece o mână peste faţă.

– Revizuirea detaliilor de securitate. A trebuit să reorganizez puţin programul odată cu sosirea vărului tău.
– Îmi pare rău pentru asta.
Mă așez pe un scaun lângă el.
Mă măsoară din cap până-n picioare. Port hanoracul lui gri pe care mi l-a dat după noaptea din barul de karaoke. Fermoarul este tras doar până la jumătate, iar dedesubt am un neglijeu cu dantelă. Trag fermoarul.
– Deci, gustări...
Akio întoarce capul și înghite cu greutate.
– Da, spune el, trăgând câteva farfurii spre noi. Recunosc dulciurile: goma dango, bile mici de făină de orez umplute cu anko, adică pastă de fasole roșie dulce, și dorayaki. Mi-a spus că îi plac dulciurile în noaptea aceea, în mașină.
Desigur, mai întâi iau dorayaki. Scot un mic geamăt la prima mușcătură.
– Dumnezeule, vreau să am copii cu acest dorayaki.
Akio își drege vocea și-și închide laptopul. Nu mă privește în ochi.
– Așadar, ce te-a ţinut trează?
Pun dorayaki jos și îmi legăn picioarele.
– Oh, hm. Mă gândeam la Mount Shasta. Știi, la zilele mele de dinainte de a fi prinţesă.
Își concentrează privirea asupra mea. Pretind că zahărul din dorayaki mă face să mă simt agitată.
– Cum este acolo de unde vii?
Pipăi dorayaki-ul.
– Este un loc turistic destul de modern. Oamenilor le place să campeze în păduri în timpul verii și să schieze pe munte iarna. Există un singur semafor pe Strada Principală.
– Pare drăguţ.
Gura lui este o linie dreaptă și sinceră.
Îmi îndrept puţin spatele.
– Este, dar...
– Continuă, mă îndeamnă el.
Inima mi se răsucește în piept.
– Nu știu. E ca și când... lucrurile care îl fac minunat – aceiași oameni, predictibilitatea – îl fac în același timp și îngrozitor. De exemplu, sunt niște magazine pe Strada Principală unde se vând tot felul de obiecte

decorative. Unul anume avea un raft cu brelocuri-curcubeu cu nume pe ele. Încă le mai are și azi.

Arunc o privire spre Akio. Mă ascultă foarte atent.

– Când aveam opt ani, îmi doream foarte tare unul. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că numele meu nu era acolo. Erau Carly, Lindsey și Emily, dar nicio Izumi. I-am reproșat mamei mele, am criticat-o. „De ce nu mi-ai pus numele Olivia sau Ava?“ Mi-am urât numele. Toate acestea s-au întâmplat în mijlocul magazinului. Uneori, pot face o scenă.

Zâmbesc ironic.

– Ce a făcut mama ta?

Mă las înapoi pe scaun.

– A lăsat-o așa. În cele din urmă, m-am liniștit și, în mașină, mi-a explicat. Părinţii ei muriseră într-un accident de mașină teribil în vara de dinainte de a pleca la facultate. Mi-a spus că numele meu era singurul mod în care îmi puteam aduce aminte de unde veneam. Nu am mai discutat niciodată cu ea despre asta. Dar am început să-mi spun Izzy. Am șters o parte din mine pentru a le fi mai ușor celorlalţi, dar și mie. Uneori, pur și simplu, nu vrei să te doară capul, știi?

– Sincer, nu. Dar îmi pare rău.

Vocea lui Akio este profundă și serioasă. Îmi las capul în jos și mă uit în poală. El își pune o mână peste a mea, mângâindu-mi vârfurile degetelor.

– Totuși, nu ar trebui să-ţi fie rușine.

Tace, strângându-mi degetele înainte de a-și retrage mâna.

– Dacă aș putea, ţi-aș lua toate durerile și le-aș îngropa cât mai adânc.

Mă uit spre el.

– Tu pur și simplu spui numai lucruri perfecte?

Se uită la mine, foarte calm.

– Da. Asta fac gărzile imperiale. Avem un grup de critici care se întrunește miercurea. Prietenul meu, Ichiro, lucrează mai ales cu haikuuri[112], spune el.

Zâmbesc. Câte persoane ajung să vadă această latură amuzantă a lui Akio? Simţul sec al umorului? Cred că mă bucur de privilegiul celor aleși.

– Ce pierdere de timp, spun.

– Voi raporta îngrijorările dumneavoastră supraveghetorului meu.

Afișez un zâmbet.

– Mă bucur să te văd zâmbind din nou.

Se freacă la ceafă.

–Ești obosită?
– Deloc.
Se uită peste umăr, prin ferestrele uriașe, la grădina întunecată de afară.
– Mama mă lua la plimbare când nu puteam să dorm. Număram stelele. Vrei să încercăm asta?
Dau din cap și zâmbesc, jucându-mă cu șireturile glugii.
– N-are ce să strice.

Ne furișăm afară. O adiere ușoară face să freamăte cele mai înalte ramuri ale copacilor. Este răcoare, dar nu foarte rece, întuneric și liniște, auzindu-se ocazional câte un țârâit de greier și zgomotul respirației noastre.
Un avion zboară pe deasupra, clipind din luminile albe și roșii. Îmi întind gâtul.
– De câte ori văd un avion, mă întreb mereu încotro se îndreaptă și pe cine duce.
Akio se uită în sus. Îl privesc din profil.
– Este un avion comercial. Probabil e un avion de curse interne, cu două motoare, care se îndrepta spre Tokyo.
Oftez.
– Este mult mai puțin romantic decât credeam.
Ne reluăm mersul, mergând mai departe prin grădină. Palatul dispare în spatele copacilor.
– Așadar, avioane... ?
Mă gândesc la aeromodelul din dormitorul lui. El spune:
– Când am absolvit acum doi ani, am decis să mă înrolez în Forțele Aeriene de Autoapărare.
Mă strâmb.
– Atunci, cum ai fi ajuns aici?
Își încetinește pașii puțin.
– A existat întotdeauna așteptarea nerostită că mă voi întoarce într-o zi și îi voi urma tatălui meu în garda imperială. Mama s-a îmbolnăvit, iar tata a fost obligat să se pensioneze anticipat. Mi-am făcut datoria.
– Asta pare nedrept.
Trage aer în piept.
– Se și simte nedrept. Dar părinții mei erau mai în vârstă când m-au avut. Știi, ultimele rămășițe ale unei generații de după război, crescute

pentru a preţui sacrificiul, disciplina și datoria.

– Uau! Gimu. Apogeul culturii japoneze.

Limba japoneză este subtil nuanţată. Există o mulţime de cuvinte pentru a descrie datoria și printre ele se numără gimu – o obligaţie pe care o ai pe tot parcursul vieţii faţă de familie sau de ţară.

– Da. Gimu, este de acord resemnat Akio. Tatăl meu este un om complicat, dar bun. O iubește pe mama, deși o arată într-un mod ciudat. Zilele trecute l-am auzit spunând să nu moară fără el. Noi, Kobayashii, suntem oricum, mai puţin absolutiști.

Se scarpină în cap. Visele lui se termină în timp ce ale mele ar trebui să înceapă.

Un pod se arcuiește deasupra noastră. Îmi încrucișez braţele.

– Obișnuiam să cred că lumea îmi aparţine. Dar m-am înșelat. Eu aparţin lumii. Si câteodată… Presupun că uneori alegerile noastre trebuie să reflecte acest lucru.

– Exact.

Akio oftează cu durere.

Suntem pe pod acum, pașii noștri răsunând pe puntea largă, din lemn. Akio vine în spatele meu și mă îndrept spre margine, spre balustrada unde stâlpii din capăt sunt acoperiţi cu detalii în formă de clopot. Dedesubt, apa se lovește de ţărmul cu pietriș. Chiar și în întuneric, este o priveliște uluitoare. Mă întorc spre Akio și nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Încă sunt emoţionată. Stă în mijlocul podului, urmărindu-mă. I se mișcă linia fermă a maxilarului.

– Izumi, vino aici, spune el.

Fac ceea ce-mi spune. Odată ajunsă în faţa lui, îmi ridic bărbia.

– Da.

– Știi despre gimu. Dar ai studiat ninjō?

Este greu să-mi dau seama la ce se gândește din felul în care mă privește. Îmi storc mintea.

– Ninjō?

– Ninjō este o emoţie umană și adesea intră în conflict cu gimu. Un exemplu clasic este un samurai care se îndrăgostește de fiica unui shogun. Legat de datorie, el nu poate acţiona conform sentimentelor lui.

– Sau un ofiţer din garda imperială care dorește să-și schimbe cariera, dar nu poate dintr-o obligaţie familială? spun.

El dă din cap și se apropie mai mult de mine.

– Am o propunere pentru tine.

– Ai?

– Ce ai spune dacă te-aș ruga să fii Izumi? Si eu Akio. Fără titluri. Fără datorii.

Face o pauză. I se mișcă mușchii gâtului.

Și dacă ne-am lăsa purtați de ninjō-ul nostru?

– Aș spune că este, practic, datoria noastră ca cetățeni japonezi.

El își înclină capul.

– Doar în seara aceasta?

– Doar în seara asta, șoptesc.

– Bine, atunci.

Îmi întinde o mână.

Îmi prind degetele de ale lui. Mi se taie respirația. Noaptea pare nesfârșit de fericită. Cu mâna mea într-a lui, mă trage mai aproape. Simt căldura radiindu-i din piept.

Tot atât de ușor, își duce buzele aproape de urechea mea.

– Îmi place de tine în hanoracul meu.

– Oh?

Îmi pune mâinile pe șolduri și le mută mai sus.

– E bine, pentru că intenționez să-l păstrez, spun cu o voce răgușită, simțind cum mi se încleștează gâtul.

Aer. Am nevoie de aer. Degetele lui urmăresc linia hanoracului, ajungând la umeri.

– Nu-mi vine să cred că am avut vreodată impresia că ești proastă.

Degetele lui mă mângâie pe obraji.

–Eram atât de prost, nu vedeam cât de minunată ești.

Ating cu degetul nasturii cămășii lui fine. Trebuie să-mi iau o piatră de pe inimă.

– Din moment ce suntem la capitolul nemulțumiri din trecut, cred că ar trebui să te informez că, atunci când am ajuns aici, ți-am scos poza din dosar și ți-am înnegrit câțiva dinți.

Chicotește, dar rămâne aproape, căldura atingerii lui trecând prin țesătura hainelor mele. Ne legănăm înainte și înapoi, dansând în ritmul apei care clipocește.

– Așa ai făcut?

Tresar. Îmi ascund fața la pieptul lui.

– Asta nu e tot. Ți-am desenat și pe o pereche de cercei în formă de penis. De fapt, erau fermecători. Delicați și eleganți. Deloc exagerați.

Dă din cap binevoitor.

– E bine de știut. Unii mai mari ar fi fost mult prea obraznici.

Gura îmi zvâcnește. Îmi ridic privirea.

– Îmi pare foarte rău.

După un moment apăsător de tăcere, întreabă:

– Altceva?

Ochii îi sclipesc, febril și strălucitor. Clatin din cap.

– Nu. Nu cred.

Îmi ia obrazul în căușul palmelor.

– Bine. Pentru că acum te voi săruta.

Akio este un om de cuvânt. Încet, blând, dulce, își apasă buzele pe colțul gurii mele, apoi pe celălalt colț. Se retrage, zâmbește și scoate aerul afară. Inima îmi tresare dezamăgită.

– Asta-i tot...

El se năpustește asupra mea. Mă lipesc și mai tare de el, înţelegând sensul concret al termenului „luat de val“. Ni se lovesc nasurile. Gurile noastre se înlănţuie. Îi simt bărbia ţepoasă, mișcarea genelor pe piele. E ca și când ne coordonăm mișcările ritmic. El expiră, iar eu inspir.

Zgomotele se pierd în tăcerea din jur. Suntem doar noi. Izumi. Akio. O seară perfectă.

Formă clasică de poezie japoneză, alcătuită din trei versuri, primul și al treilea cu cinci silabe, iar al doilea cu șapte silabe, evocând în mod tradiţional imagini ale lumii reale. (n.t.)

23

Yoshi mai stă câteva zile. Ne plimbăm prin oraș, vizitând atracțiile locale, rătăcind pe străzi înguste, pe care se află mici magazine acoperite cu acoperișuri din țiglă ceramică. Două nopți la rând, luăm masa la McDonalds, comandând burgeri cu creveți, sandvișuri cu pui, porumb dulce și shaka-chicki – pui prăjit într-o pungă de hârtie cu mai multe condimente. Distracția se încheie după patruzeci de ore.

Ne întoarcem împreună la Tokyo. Călătoria cu trenul este plină de evenimente. La jumătatea drumului, dihorul lui Yoshi scapă din geantă și provoacă agitație. Nu-mi place să privesc gardienii imperiali care urmăresc chestia aia prin vagoane. *Prea mult*.

– Îmi voi face o haină de blană din rozătoarea aia, amenință Reina, reluându-și locul.

Are broboane de transpirație pe frunte și pe costumul ei negru sunt mici bucăți de blană albă. Un gardian imperial ține dihorul cu două mâini și se luptă să-l bage înapoi în geanta din piele cu monogramă.

Yoshi se supără.

– Nu-mi vine să cred că i-ai face așa ceva copilului nostru iubit.

Reina nu răspunde, dar privirea ei cu ochii îngustați spune foarte mult. „Chiar sper să mori."

Mă ridic de pe scaunul de pluș violet, iau o cutie de Pocari Sweat din bar și îl caut pe Akio între vagoane.

– Alteța Voastră.

Se înclină. Îmi place cum i s-a schimbat vocea față de mine. Este mai joasă. Mai blândă. Mai caldă. Este din nou îmbrăcat în costum, cu nasturii încheiați și impecabil. Dar acum știu cum se simte gulerul acela apretat sub atingerea degetelor mele.

Deschid cutia și i-o ofer.

– Sunt destul de sigur că Reina a ajuns la limita răbdării cu Yoshi.

Ia cutia de băutură. Mâinile ni se ating și rămânem nemișcați. Una. Două. Trei secunde. Ne despărțim.

– Gimu, spun rar, aducându-ne pe amândoi cu picioarele pe pământ.

Nu aici. Nu acum. Poate niciodată.

– Desigur. Gimu.

Își drege vocea. Mă întorc și mă îndrept spre compartiment.

– Izumi.

Mă opresc. Nu te întoarce. Dar simt cum mă aprind amintindu-mi de sărutul nostru mistuitor. Am în palmă o bucată de hârtie mototolită. Îmi strâng pumnul în jurul ei.

Înapoi în compartiment, găsesc un scaun în colț și mă aplec, cu spatele la vagon. Foarte atent, îl desfac. Sunt cinci rânduri. Treizeci și una de silabe. Un poem waka[113], de la Akio.

Pământul uită, dar
Eu îmi voi aminti întotdeauna
Barurile de karaoke,
Farmaciile, ceștile de ceai
Și farfuriile de dorayaki.

Ajungem la gară, iar eu și Yoshi o luăm în direcţii diferite.

Mă îndrept spre Palatul Imperial. Străzile sunt decorate cu steaguri roșii cu crizanteme aurite, pregătiri pentru ziua de naștere a împăratului. Se aude un bâzâit în aer, toate par să inducă hormonii fericirii, toate menite să-i facă pe oameni să creadă că lumea este un loc minunat. Totuși, eu simt cum mi se strânge stomacul din cauza nervozităţii. La Kyoto totul părea ușor în comparaţie cu Tokyo, mai ales că încă nu am vorbit serios cu tata, care s-a întors. Ne-am trimis mesaje, dar i-am răspuns vag și general. Nu mai sunt supărată, dar unele lucruri e mai bine să le spui personal. Sau poate doar evitam confruntarea... da, mai degrabă. Tipic. Pe locul de lângă mine este un sul rulat legat cu șnur roșu, un cadou pentru el.

Mariko îmi observă starea de spirit și tace. Femeie deșteaptă. Ajungem la palat, Akio deschide portiera mașinii, dar mă opresc, netezindu-mi rochia bleumarin și jucându-mă cu tivul fustei. Trece destul timp până când tata îmi trimite un semn. Stă pe verandă și așteaptă.

– Îi va plăcea cadoul dumneavoastră, spune Mariko.

– Da, spun, amintindu-mi că lumea mea nu se oprește și nu începe cu aprobarea tatei.

– Așa că... am să cobor din mașină acum. Bine? zice Mariko încet. Amintiţi-vă, avem proba rochiei pentru ziua de naștere a împăratului. Unsprezece fix.

Iese și face o reverenţă în faţa tatălui meu când trece pe lângă el.

Număr până la cinci și cobor după ea. Cu sulul într-o mână, ridic pe jumătate cealaltă mână în semn de salut.

– Bună.

Akio este în spatele meu. Micul lui poem este în buzunarul rochiei, un memento care este aici cu mine, întotdeauna.

– Izumi. Bună, îmi răspunde tata.

Ne privim unul pe celălalt cam ca la prima noastră întâlnire.

– Cum a fost călătoria? întreb, mergând spre el.

Portiera mașinii se trântește. Nu trebuie să mă uit să-mi dau seama că Akio nu mai este acolo. Se aud zgomote de pași, bagajele sunt descărcate și automobilul imperial pleacă.

– Bine, spune el. Cum a fost călătoria ta?

– Bine, zic eu, uitându-mă pieziș din cauza soarelui strălucitor al dimineţii.

– Ce-i asta?

El face semn către pergament.
– Oh.
Strâng sulul în mână.
–Hm, de fapt, este un cadou pentru tine.
– Mi-ai adus un cadou? clipește el spre mine.
– Pai, da. Nu e mare lucru. Doar ceva făcut de mine.
Îmi amintesc de fotoliul stil din sufragerie, cadou din partea ambasadorului Franţei. Ceasul Patek Philippe de la încheietura mâinii lui, cadou din partea împăratului. Jumătatea de duzină de cai arabi, cadou din partea sultanului din Brunei.
Se întoarce pe călcâie, cu o expresie afectuoasă.
– Și eu am un cadou pentru tine.
– Pentru mine? întreb.
El murmură ceva.
– Este în biroul meu. Ce-ai zice să intrăm?
Un majordom deschide ușa. Mirosul Palatului de Est este familiar – ușor și proaspăt, cu o notă de citrice. Este plăcut să te întorci. Biroul tatălui meu este același, cu excepţia unui detaliu. Mă uit la orhideea așezată pe pervazul ferestrei. Este înfășurată în bambus și legată cu o fundă mov. Frunzele ei galbene și verzi sunt lungi și înguste, dungate ca o coadă de tigru. Florile sunt mici, albe și parfumate.
– Fūkiran, spune tata. Crescută din perioada Edo și colecţionată de lorzii feudali pentru a fi oferită în dar shogunului sau împăratului.
El glisează ușile biroului și le închide.
– Știu.
Zâmbesc pentru că este un subiect familiar. Mama mea are o gravură a ei de deasupra noptierei. *Neofinetia falcata*.
– Este preferata mamei.
– Da.
Își înalţă capul. Zâmbetul tatălui meu este puţin timid, precaut.
– Le cresc pentru ea.
Încerc să-mi păstrez calmul, uitând că am pergamentul în mână.
– Serios?
Știam eu. *ȘTIAM EU*.
Face un pas înainte și atinge funda.
– Ai știut din momentul în care ai văzut sera.
El ridică din umeri, iar expresia feţei îi devine contemplativă.

–Probabil că am crezut că așa pot păstra o parte din ea. A funcţionat o vreme. Amintirile au fost suficiente. Dar să te am aici mă face să cred că s-ar putea să nu fie. Nu trebuie să păstrez această parte din mine separat. De aceea l-am pus pe grădinar să planteze o orhidee aici. Aș vrea să fiu omul care am fost odată și cel care sunt acum. Crezi că este posibil? Să fuzioneze?

Am gâtul uscat.

– Cred că orice este posibil.

Dă din cap, se încruntă la podea.

– Mă bucur că te-ai întors. Nu-mi place cum am lăsat lucrurile. În legătură cu nunta, reacţia mea... Îmi pare rău. Eram furios...

– Nu trebuie să explici. Înţeleg.

Nu este nevoie să retrăiesc sentimentul de jenă, cum am riscat un scandal de tabloid, cum l-am umilit. Vreau să fie mândru de mine, de această persoană pe care a făcut-o. Să-i arăt că pot s-o fac: să fiu o prinţesă, o parte a Japoniei, și fiica lui.

– Da?

I se citește pe chip un sentiment de ușurare.

– La început, am crezut că Kyoto este o pedeapsă.

– Cum? Nu...

– Dar apoi, am văzut-o ca pe o oportunitate. Ai avut dreptate, adaug eu veselă. Este ca atunci când am înghiţit un magnet când aveam patru ani și mama m-a dus la urgenţă. Am plâns și am tot plâns pentru că era supărată și eu aveam probleme. Dar doctorul m-a învăţat tot felul de lucruri despre polul nord și polul sud. Am ajuns să învăţ de fapt multe în acea zi. Kyoto a fost cam același lucru. Are sens?

– Este foarte logic, zâmbește el. Îmi cer scuze. Să fie clar, Kyoto nu a fost o pedeapsă. Îmi place acolo. Este unul dintre locurile mele preferate. Am crezut cu adevărat că te vei bucura de el.

Mă simt brusc emoţionată.

– Chiar este în regulă, spun. Să trecem peste asta.

– Aș vrea și eu, spune el.

În ceea ce mă privește, totul este șters cu buretele. Totul e bine. Și va rămâne așa, atâta timp cât nu o mai fac iar de oaie.

Tata își desface braţele.

– Așadar... cadouri? Ar trebui să facem schimb?

Înghit în sec. Mă uit la pergament.

– Sigur.

Ne așezăm pe locurile noastre: el în spatele biroului, eu pe un scaun tapițat. Îmi încrucișez gleznele și-i înmânez sulul.

– Așa cum am spus, nu este ceva consistent. Am exersat kanji.

Manipulează sulul ca pe un obiect prețios, desfăcându-l cu grijă pentru a-i fi dezvăluit numele.

– Nu trebuie să faci nimic cu el…

– Este minunat.

Își ridică ochii și ni se întâlnesc privirile. Sunt plini de lacrimi sincere.

– Este cel mai prețios cadou pe care l-am primit vreodată. O să-l pun în ramă și o să-l așez acolo pe peretele biroului meu – arată către peretele din spate – să îl pot vedea în fiecare zi.

Eu nu plâng. Tu plângi.

– Mulțumesc, spune el.

Admiră pergamentul pentru o vreme. Apoi ia un plic bej de pe colțul biroului. Mi-l întinde.

– Pentru tine.

Îl țin pentru o clipă. Este gros și greu.

– Ar trebui să-l deschid?

– Te rog.

Îmi mușc buza de jos și scot tot ce e în interior. Se văd fotografii alb-negru ieșind dintre pagini.

– Istoria familiei Tanaka… citesc cu voce tare.

– Înainte de a pleca la Kyoto, te-am întrebat de ce ai venit în Japonia. Îți amintești răspunsul tău?

– Să mă regăsesc, șoptesc.

– Familia din partea mea este o carte deschisă, literalmente. Istoria familiei imperiale a fost consemnată de generații întregi. Dar a mamei tale… Ei bine, am pus un profesor la Universitatea din Tokyo să cerceteze genealogia familiei ei.

Studiez paginile. Sunt atât de multe informații istorice. Nume și date vechi mai bine de o sută de ani în urmă. Este greu de înțeles. Am un kamon, o emblemă a familiei, din partea mamei, un ilex cu trei frunze. Urmăresc imaginea cu degetele.

– Bunica ta a fost o „mireasă din fotografie“[114].

Tata se ridică, ocolind biroul. Găsește o fotografie pe podea și mi-o dă. Este o femeie în chimono care stă lângă un bărbat în costum de tweed. O recunosc pe mama în amândoi.

– Se pare că bunica ta maternă a ales viaţa în Statele Unite în locul unei căsătorii aranjate în Japonia, deși miresele din fotografie erau tot un fel de căsătorii aranjate. Probabil că dorea să-și aleagă propriul destin.

– Poate că și-a dorit aventură.

Mă uit la fotografie apoi la toate hârtiile, la toate fotografiile. Prea multe pentru a putea trece prin toate chiar acum. De-abia aștept să încep să le analizez.

– Este... este cel mai minunat cadou pe care mi l-a făcut vreodată cineva.

– Acum știi de unde vii.

– Mulţumesc.

Sunt copleșită. Entuziasmată. Nu mai sunt pierdută.

Ceasul începe să bată. Este ora unsprezece. Mariko sau vreun șambelan va veni în curând. Timpul nostru nu ne aparţine. Și tata știe asta. Mă ridic de pe scaun. Mă duce până la ușă, dar se oprește înainte să o deschidă.

Cred că s-ar putea să mă îmbrăţișeze. Dar braţele îi atârnă în laterale, cu mâinile strânse. Yoshi a spus că nu se prea fac gesturi de afecţiune în Japonia. Așa că mă opresc și aștept.

– Este bine să te întorci acasă, spune în cele din urmă tata.

N-aș putea să nu fiu de acord cu el. Zâmbesc. Strâng hârtiile la piept.

– Este bine să mă întorc acasă.

După cină, îl găsesc pe Akio afară. Soarele apune și totul are nuanţe de portocaliu ars și roșu aprins. Alte gărzi mișună în jur, iar tata este în biroul lui. Dacă aruncă o privire pe fereastră, s-ar putea să mă vadă. Mai bine să mă grăbesc.

Mă îndrept spre el, cu biletul în mână, inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

– Akio, strig și el se întoarce. Cred că ţi-a căzut asta mai devreme.

Îi întind mâna și el ia biletul îndoit. La început, se încruntă. Dar apoi zâmbește, înţelegând. Își înclină capul. Mi se strânge stomacul.

– Mulţumesc, Alteţa Voastră.

Mă îndrept spre ușa din faţă și mă întorc în ultimul moment, la timp pentru a-l vedea pe Akio desfăcând biletul, cu un zâmbet care i se întindea pe toată faţa.

Acum înţeleg

Cât de singuratic trebuie să fie soarele
Cu datoria lui nesfârșită
De a răsari iar și iar
Incendiind tot ce vede.

Formă tradițională de poezie japoneză, care apare în secolul al VI-lea, d.H., inițial fiind întâlnită în mediile aristocratice și la curtea imperială. (n.r.)
Termenul de „mireasa din fotografie“ se referă la practica de la începutul secolului al XX-lea a lucrătorilor imigranţi (în principal japonezi și coreeni) din Hawaii și coasta de vest a Statelor Unite și Canada, care își alegeau mirese din ţările lor native prin intermediul unui peţitor, care negocia uniunea dintre mire și mireasă folosindu-se doar de fotografii și recomandări de familie ale posibililor candidaţi. (n.t.)

24

După câteva zile, sunt în drum spre un eveniment oficial, la un spital din apropiere. În mașină, Mariko turuie instrucţiuni și informaţii.

– Prinţesele Akiko și Noriko vor fi acolo, spune ea.

Tokyo mi se desfășoară în faţa ochilor. Întrucât este o vizită imperială oficială, semafoarele au fost programate. Fără lumina roșie. Fără opriri când trec eu. Nu reușesc să-mi trag sufletul. Nu mă ajută să știu că verișoarele mele vor fi prezente. Orice poveste are nevoie de un ticălos. Mi-aș fi dorit doar ca în a mea să nu fie unul în dublă ipostază.

– Trebuia să participe mama lor. Este membru de onoare al consiliului. Dar este... indispusă, spune Mariko cu precauţie.

Nu este nevoie să spună mai multe. Prinţesa Midori a fost atacată în presă. Pe vremuri celebră actriţă de telenovele, se luptă acum cu rolul ei de prinţesă – așteptările sunt prea mari. Agenţia Imperială o numește „tulburare de adaptare".

– Ah, sō desu ka, spun. *Da, înţeleg.*

Mariko se calmează puţin când vorbesc în japoneză.

– Accentul dumneavoastră se îmbunătăţește.

– Arigatō, răspund.

Abia trece o secundă și turuie din nou.

– Veţi tăia panglica împreună cu gemenele, apoi veţi vizita noua maternitate în timp ce veţi oferi păturici noilor mame și bebeluși. Nu uitaţi să ţineţi mâinile nemișcate. Fără să vă piguliţi unghiile.

Mariko își mușcă buza.

– Am confirmat culoarea panglicii, albă. Covorul va fi albastru. Totul ar trebui să se asorteze ţinutei dumneavoastră.

Port o rochie portocalie și o tocă de culoare crem.

– Poate că ar trebui să exersăm din nou cum să faceţi cu mâna?

Această conversaţie mă înnebunește de cap.

– Mariko.

Mă încrunt la ea.

Încruntarea ei este egală cu a mea.

– Izumi-sama.

– Relaxează-te.

Nu se conformează întocmai cerinţei mele, dar se liniștește oarecum. Suficient de mult pentru ca eu să mă bucur de restul călătoriei de trei minute. Mă concentrez pe Akio care se află în faţa mea. Noaptea trecută, am găsit un avion din hârtie pe pernă, cu un mesaj pe aripă.

Privind spre nori
Mi se pare imposibil
Să merg, să fug... să rămân
Cum să rămân pe pământ
Când plutesc mereu prin văzduh?

I-am răspuns ieri, legând poezia mea de o mică bucată de tort și înmânându-i-o sub pretextul că bucătarul dorea părerea lui Akio privind o reţetă nouă de desert.

Născută o străină,
Port două jumătăți în mine
Îmbrac un larg veșmânt
Ca să merg pretutindeni și nu se potrivește,
Ca plăcinta cu mere și mochi.

Prea repede, gândurile îmi sunt întrerupte. Cobor din mașină, fiind escortată spre intrarea din spate a spitalului. Mă înconjoară zeci de gardieni regali – o mulţime de bărbaţi în negru și bleumarin.

Tăierea panglicii decurge fără probleme. Bliţurile aparatelor de fotografiat strălucesc. Tot „circul" e prezent – corespondenţii imperiali de presă, presa centrală și agenţii de publicitate ai al spitalului. Zâmbesc robotic, păstrând distanţa faţă de Gemenele Strălucitoare. Noriko șoptește cu jumătate de gură:

– Verișoară, rochia ta este atât de strălucitoare. Bravo ţie! Eu nu aș putea să port niciodată așa ceva.

Urmează Akiko:

– Îmi place că poţi purta *orice*.

La scurt timp, ni se arată noua secţie. Deja există câţiva pacienţi, deși bănuiesc că au fost aduși special acolo. Noile mame și bebelușii arată mult prea bine – părul pieptănat, halate de cașmir, bebelușii cu obraji roz înfășați strâns. Hansani are o soră mai mică. Un bebeluș-bonus, îi spun părinţii ei. În lunile de după naștere, mama lui Hansani zicea ca se simte ca un dezastru ambulant. A recunoscut de zeci de ori că uita să-și pună lenjeria. De asemenea, face pipi pe ea când râde. Nu aș fi vrut să știu asta, dar asta e. Îmi încrucișez picioarele ori de câte ori o văd.

Paturile sunt separate prin draperii. Lângă fiecare mamă, se află o făptură micuţă, roz, în ceva ce arată ca o cutie de stocat alimente, transparentă, pe roţi. Nu știu. Sunt sigură că există un termen medical pentru leagănele care adăpostesc oamenii mici. Gemenele Strălucitoare sunt în faţa mea, împărţind urși cu ochi exagerat de mari. Eu ofer pături, lucrate manual și croșetate de împărăteasă și de grupul ei de doamne de onoare. Un fotograf, Mariko, domnul Fuchigami și Akio mă urmăresc.

Mă opresc și vorbesc cu o femeie care arată puţin mai în vârstă decât mine. A născut în urmă cu două zile și încă nu s-a recuperat. Știe puţină engleză. Eu știu puţină japoneză. Ne întâlnim undeva la mijloc. Vrea să știe cum e să fii prinţesă. Înfloresc puţin, dar păstrez limitele decenţei. Vorbesc despre dragostea mea pentru Japonia. Bebelușul ei doarme

profund în apropiere. Sunt pe punctul de a mă apleca spre copil, când un strigăt despică aerul.

Un bebeluș din următorul separeu se trezește și plânge. Apoi, un alt bebeluș se trezește. În curând, toţi încep să plângă. Apoi, răsună un zgomot. O împușcătură? Nu știu. Toată lumea se agită. Se creează haos.

Fără să stau pe gânduri, mă arunc peste bebelușul din cutia de plastic. Nările mi se umplu cu parfumul pudrei de copii. Inima îmi bate ca un ciocan în piept. Închid ochii și aștept. Mă acoperă cineva cu corpul. Mă ia de mâini.

– Stai jos.

Este Akio.

Secundele trec. Tăcerea este tensionată. Încet, îmi ridic capul. Rând pe rând, oamenii se trezesc din stupoare. Un aparat de fotografiat e declanșat. Nu este un moment bun pentru fotografii.

– Am spus să stai jos, șuieră Akio.

Cuvintele lui mă apasă pe ceafă. Sunt prea conștientă de felul în care s-a aruncat peste mine.

– Parcă stabiliserăm, nu urmez instrucţiunile prea bine, șoptesc.

Akio mă ţine mai strâns și mă calmez. Totuși, reușesc să întorc capul. Dintr-odată, văd ceva. Un alt gardian imperial ţine pe cineva la pământ, cu genunchiul pe înfipt în spatele omului respectiv, cu o mână ca o pereche de cătușe în jurul încheieturilor mâinii. Este unul dintre proaspeţii taţi. Îl recunosc dintr-un alt separeu. Avea ochii roșii, din cauza lipsei de somn. În spatele lui este un cărucior cu pături răsturnat. Gemenele Strălucitoare scot niște sunete. Se află cel mai departe de cărucior, protejate de două gărzi imperiale.

Domnul Fuchigami ridică mâinile și vorbește. Nu înţeleg tot, dar aud cuvântul *jiko*. Un accident. Proaspătul tată, epuizat din cauza lipsei de somn trebuie să fi dat peste cărucior.

Akio mă eliberează ușor. Răsuflă ușurat. Se face o altă fotografie. Salonul revine la viaţă. Proaspăta mămică de lângă mine izbucnește în lacrimi. Hormonii și o sperietură zdravănă nu reprezintă o combinaţie excelentă. Mă întind și o mângâi pe umăr. Printre suspine și sughiţuri, nu pot să disting niciun cuvânt. Amestecă japoneza cu engleza. În cele din urmă, rămâne la limba ei nativă.

Îi arunc o privire lui Akio. El este cel mai aproape de mine. Mie îmi tremură mâinile, dar el este netulburat.

– Ce spune? întreb.

Akio ascultă o clipă. Ea repetă același lucru.

– Vă mulţumește. V-aţi aruncat să-l salvaţi pe fiul ei înainte să vă salvaţi pe dumneavoastră.

Vocea îi scade și îmi spune încet:

– Nu ar fi trebuit să faci asta.

– Bineînţeles că ar fi trebuit, îi răspund.

El stă acolo și expiră aerul încet. Corpul lui se relaxează.

– Aveţi dreptate, spune el cu voce măsurată, deliberată, *blândă*.

În ochii lui apare o sclipire spontană și afectuoasă.

– Greșeala mea. Nu voi mai uita. Vă ascultaţi inima.

În seara aceea, Mariko bate la ușa mea, cu un zâmbet complice pe faţă. Ascunde ceva la spate.

– Pot să intru?

O privesc bănuitor. Aș vrea să pot vedea în spectrul cu raze X. Ce ascunde la spate? Un alt program? Mai multe mănuși de probat?

– Sunt foarte obosită.

– Va dura doar o clipă. Vă promit.

Își scade tonul vocii până devine foarte convingător.

După un moment, deschid ușa ușor și ea intră în cameră. Ușa se închide cu un *clic*. Mariko traversează camera, poziţionându-se într-un fel din care nu pot vedea ce ţine.

– Ziarele nu apar mâine, dar au fost destul de multe discuţii online despre vizita la spital.

Mi se strânge stomacul.

– Trebuie să stau jos?

Sentimentul de dezamăgire al tatălui meu de după nuntă îmi revine.

– Poate.

– Mariko.

Vocea mea are un ton de avertizare.

– Bine, spune ea și scoate o bucată de hârtie de la spate. Mi-o înmânează. Este un articol publicat de *Gazeta Mondenă de Tokyo*.

– L-am furat.

Este o poză cu mine tăind panglica, apoi o alta a mea aruncându-mă peste leagănul bebelușului, cu Akio peste mine. Încă nu-mi dau seama dacă este de bine sau de rău. Ţinând cont de entuziasmul lui Mariko, probabil că este de bine.

– Îmi va lua ceva să traduc.

Mariko scoate un sunet exasperat.

– Vă voi citi.

Îmi smulge hârtia din mâini.

– „Alteţa Sa Imperială, Prinţesa Izumi, a participat astăzi la deschiderea noii maternităţi a Spitalului Metropolitan pentru Copii din Tokyo. Este primul eveniment al prinţesei de la întoarcerea din vacanţa la Kyoto“, continuă ea pe nerăsuflate. „Alături de Alteţele lor Imperiale, Prinţesele Akiko și Noriko, noua Prinţesă a tăiat panglica în numele familiei imperiale. A purtat o rochie frumoasă portocalie, cu un croi lejer.“ citește Mariko și îmi rânjește, mândră de alegerea ţinutei, apoi se concentrează din nou asupra articolului. „A avut loc și un incident palpitant în timpul turului maternităţii. În timp ce se împărţeau urși de pluș și pături, un proaspăt tată, epuizat din cauza lipsei de somn s-a împiedicat de un cărucior și l-a trântit cu zgomot. «Am crezut că sunt focuri de armă! A fost foarte înfricoșător», a declarat Sadako Oyami, reporterul Gazetei Mondene de Tokyo, de la faţa locului. «Toată lumea s-a ascuns», explică ea. Toată lumea, cu excepţia ASI, Prinţesa Izumi, care s-a aruncat peste un nou-născut, protejându-l.“

Mariko așteaptă puţin. Îmi zâmbește.

Acum chiar trebuie să mă așez. Mă împiedic până găsesc marginea patului și mă prăbușesc.

Ea își drege vocea și continuă.

– „Nepăsându-i de propria viaţă, Prinţesa a căutat mai întâi să protejeze preţioasa viaţă nouă. Spre deosebire de verișoarele ei, Prinţesele Akiko și Noriko, care i-au împins pe gardienii imperiali în faţa lor.“

Mariko se oprește și trage aer adânc în piept. Se înroșește în obraji. Visează cu ochii deschiși. Asta este ceea ce o entuziasmează pe ea. Bine de știut.

–Vă compară cu împărăteasa de după cutremurul din 1909! Împărăteasa și-a suflecat mânecile și a așezat cărămizi pentru o nouă școală. Ea a refuzat să plece până când orașul nu a fost aprovizionat cu mâncare, iar copiii nu s-au aflat în siguranţă. Este o fotografie celebră a ei îmbrăţișând o mamă care își pierduse fiul, ambele cu obrajii acoperiţi de praf. Au încheiat prin a vă numi „vlăstarul nostru regal“.

Rămân fără cuvinte. Mariko pare să înţeleagă că am nevoie de un moment de intimitate. Îmi așază articolul în poală, apoi se strecoară pe ușă. După ce pleacă, ridic foaia. Urmăresc cu degetul mare ultima frază a articolului. Nu partea regală mă încălzește. Nu, sunt celelalte două

cuvinte. „Vlăstarul nostru“, spune. „Nostru“. Da. Asta sunt eu. O adevărată fiică a Japoniei.

25

Pe vremuri, Japonia era condusă de shoguni. O societate ierarhică rigidă, care a durat timp de două secole și jumătate. Tokugawa, ultimul shogun, a pierdut puterea în 1868, când două clanuri puternice (ale căror nume nu mi le mai amintesc) și-au unit forțele și au preluat controlul. L-au readus pe împărat la putere și au deschis granițele. A fost sfârșitul feudalismului. Sistemul claselor a fost abolit. A fost creată Japonia modernă. Țara a devenit o putere mondială.

Mă aflu acum în noul palat imperial construit deasupra castelului Edo, fostul sediu al shogunatului Tokugawa. De fapt, clădirile au fost arse și reconstruite de câteva ori. Sub picioarele mele, s-au întâmplat nașteri, decese și încoronări. Războaie au fost purtate, pierdute și câștigate. Totul s-a întâmplat în interiorul acestui cetăți cu o arhitectură diferită și originală.

– Poate una lângă fereastră? mă întreabă fotograful imperial, iar vocea îi răsună cu ecou.

Camera în care ne aflăm este de obicei rezervată pentru dineuri oficiale, dar astăzi este impunătoare și nemobilată. Îmi aranjez tivul rochiei mele Hanae Mori[115] – culoarea florilor de cireș, cu motive florale și mâneci din șifon – și pășesc lângă ferestrele înalte din podea până în tavan, în lumina soarelui. Mă uit pe fereastră în timp ce fotograful îmi surprinde profilul. Mulțimea este deja adunată afară. A venit să sărbătorească ziua de naștere a împăratului, o sărbătoare națională. Magazinele sunt închise. Domeniul palatului este deschis publicului. *Țac. Bliț.*

– Mulțumesc, Alteța Voastră. Voi discuta cu domnul Fuchigami, dar cred că am tot ce îmi trebuie.

Îmi înclin capul spre fotograf. Una dintre aceste poze va deveni portretul meu oficial. De fiecare dată când o voi vedea, îmi voi aminti întotdeauna cum a fost făcută, cu câteva minute înainte de a-mi întâlni bunicii. Am sosit în mod oficial. Tata este deja cu împăratul și împărăteasa. Acum, aștept în anticameră să fiu condusă înăuntru. Fotograful pleacă. Intră Akio.

Își verifică ceasul.

– Mai sunt câteva minute.

Înainte să-mi întâlnesc bunicii, vrea să spună.

Îmi mișc buzele îngrijorată.

– Nu credeam că voi fi atât de nervoasă. Arăt bine? întreb. Nimic jenant, de exemplu, hârtie igienică lipită de-un pantof sau mâncare între dinți?

Îi arăt dinții mei de un alb strălucitor. Mă rog să nu îmi fi rămas ceva între dinți.

Mă studiază din cap până-n picioare.

– Arați…

Frumoasă? Minunată?

– Bine.

Râd. Întotdeauna reușește să mă surprindă.

– Uau! Nu pot să cred că am considerat la un moment dat că ești lipsit de romantism. O să accept și *bine*, totuși. Vreau doar să mă potrivesc în peisaj.

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

– Poate că nu ești menită să te potrivești în peisaj. Poate că ești menită să ieși în evidență.

Inima îmi bate tare și repede. Se înclină.

– Sunteți frumoasă, Alteța Voastră.

Se uită în jos, ezitând.

–Probabil că nu ar fi trebuit să spun asta.

– Nu, probabil că nu, zic și eu. Dar, așa, de clarificare, frumoasă ca un unicorn scăldat în sclipici?

– Nu.

Îmi pică fața la răspunsul lui emfatic.

– Nu aș spune niciodată așa ceva.

– Nu, desigur că nu.

El se apropie și distanța dintre noi se micșorează. Suntem la un pas unul de celălalt. Vocea lui Akio este joasă, răgușită și plină de o dorință dulce în timp ce spune:

– Dacă aș putea vorbi liber, aș putea spune că îmi amintești de Kannon, zeița compasiunii, cu părul întunecat care absoarbe lumina. O față atât de frumoasă, încât orbește bărbații... și totuși, atât de departe de atingerea unui simplu muritor.

Îmi urmărește linia părului cu un deget, lăsând sclipiri în urmă.

– Ei bine, e mai bine, cred.

El se retrage. Zâmbetul îi este crispat.

– Cred.

Mi se taie respirația. Mă străduiesc să-mi adun cuvintele pentru a-i spune că, atunci când suntem împreună, parcă stăm la prova unei nave, parcă simt cum mă stropesc valurile și cum mi se joacă vântul în păr.

– Akio, eu...

– Trebuie să vorbim, spune el în același timp.

Îi aud cuvintele ca prin ceață.

– Sună serios.

Tonul meu vesel nu este convingător. Deodată, parcă aș fi înghițit un cuib de viespi. Mă simt copleșită de îngrijorare.

Akio își încruntă sprâncenele.

– Nu, nu este așa. Este serios, dar este de bine. Cel puțin, cred că este de bine.

– Te rog, spun. Poți să-mi spui orice.

Ușile se deschid. Este domnul Fuchigami.

– Alteța Voastră.
Momentul este nepotrivit, dar inevitabil.
– Ne revedem la amiază, spun eu cu voce joasă.
Akio dă din cap, iar pe față îi reapare expresia fermă de gardă imperială. Mi-am lăsat mănușile pe pervaz. Le recuperez și mă îndrept spre domnul Fuchigami. Akio a pornit și el către ușă. Când trec pe lângă el, ridică un deget și îmi atinge încheietura mâinii. Îmi dă curaj. Pașii mei sunt mai siguri. Este uimitor cât de multă încredere îți poate da o singură atingere.

Tata așteaptă în hol. Zâmbește ușor și pornim pe covorul roșu, eu urmându-l cu un pas în spatele lui. Pe lateralele holului se află felinare din bambus la distanță egală și le număr în timp ce mergem.
Când ajungem la niște uși, se oprește.
– Nu te lăsa intimidată. Amintește-ți doar că seara el se uită la telenovele și la lupte sumo, șoptește el făcându-mi cu ochiul. Vom vorbi o vreme. Apoi îmi voi însoți părinții în balcon. Poți să ne urmărești dintr-o laterală, dacă vrei. Eu așa făceam când eram copil.
Doar membrii majori ai familiei imperiale pot sta în balcon să salute Japonia. Așa e tradiția.
Mă relaxez puțin. Zâmbesc. Afișez o față curajoasă. Tata face semn din cap către două însoțitoare cu mănuși albe. Ușile se deschid pliindu-se ca un origami minuțios lucrat. Înțeleg acum. Aceste uși pliante fac parte din calea japoneză. Cu toții suntem doar o parte a unui întreg.
El va intra primul. Protocolul imperial. Eu îl urmez. De data aceasta voi fi singură, fără Mariko, domnul Fuchigami sau Akio în spate. Îmi îndrept umerii. Trag de câteva ori aer în piept. Îmi reamintesc faptul că presiunea e ceva firesc în aceste condiții. Așa se formează și diamantele.
Sala de audiențe este imensă. Sunt prezenți diferiți reprezentanți, inclusiv Marele Șambelan, șeful șefului domnului Fuchigami. Este o atmosferă calmă, de liniște, ca într-un templu. Dar nu este frig. Camera este făcută în întregime din lemn de chiparos. Pereții sunt acoperiți cu un material cu modele de bambus. Este călduroasă, primitoare. În centru, împărăteasa și împăratul stau pe scaune tapițate cu mătase, având o masă și un serviciu de ceai între ei. Simplu. Intim.
Mă apropii și intru într-un fel de transă înclinându-mă și adresând formulele onorifice corecte. Când termin, stau cu ochii plecați și aștept.

Cu coada ochiului, îl văd pe tata. Și el stă în picioare. Nimic nu pare să se miște pentru o vreme. Nici măcar timpul.

– Vă rog, vorbește împărăteasa, iar vocea ei este caldă și răgușită, luați loc.

Sunt aduse scaune. Eu și tata ne așezăm. Îmi pun mănușile în poală, îmi înclin mâinile deasupra lor și îmi păstrez privirea acolo. Un valet toarnă ceai, așezând ceașca și farfuria pe masa din fața mea. Mâinile îmi tremură când le ridic.

– Izumi-chan, spune împărăteasa.

Faptul că folosește adresarea cu afecţiune mă surprinde. Îmi ridic privirea, apoi o las în jos, jenată. Dar în acel moment, pot să o văd în întregime. I se citește personalitatea din trăsăturile feţei: faţă ovală, nas mic și ochi blânzi. Pielea ridată, de culoarea hârtiei de pergament. Părul strălucitor cenușiu are cărare pe mijloc și este prins la spate într-un coc îngrijit. Poartă un chimonou din mătase maro cu dungi aurii și argintii. Este foarte elegantă.

– Tatăl tău vorbește foarte frumos despre tine.

Îmi ridic din nou privirea. De data aceasta, privirea mea se mută de la împărăteasă la împărat. Aerul din jurul lor vibrează ca o aură. Bunicul este mic de înălţime, apropiindu-se de nouăzeci de ani. Are o pereche de ochelari rotunzi pe nas și cearcăne întunecate sub ochi – nu și-a revenit complet în urma epuizării. Costumul îi e o idee prea larg. Trupul pare că i se micșorează cu trecerea timpului. Numele lui de la curte este Takehito. *Hito* de la sfârșit semnalează cel mai înalt nivel de virtute.

– Sono yō na shōsan ni atai shimasen[116], zic eu, încercând să depășesc momentul.

– Domnul Fuchigami spune că studiile tale merg bine, rostește împărăteasa, cu ochii strălucitori.

Cu o mână delicată, pătată, ridică ceașca de ceai și soarbe încet.

– Mai am multe de învăţat, răspund cu seninătate.

Împărăteasa își strânge buzele.

– Da, spune ea, punând ceașca jos cu un clinchet. Încă nu ţi-ai ales un hobby.

– Nu, dar îmi place botanica.

Uau! O reacţie rapidă, Izumi.

Ea înclină capul.

– Ar fi acceptabil. Tatăl tău este pasionat de orhidee.

Oare știe că atracția tatălui meu pentru orhidee are legătură directă cu atracția lui pentru mama?

– Sunt prea pretențioase pentru mine. Prefer azaleele. Când eram mică, obișnuiam să beau nectarul din flori.

Mă luminez puțin la față.

– Și eu făceam asta.

Mama avea azalee în toată curtea. Ea m-a învățat cum să rup floarea de pe tulpină și să sorb nectarul din mijlocul florii așa cum i-a arătat mama ei. Mereu am crezut că era ceva unic al nostru, al familiei noastre. Dar poate că era ceva mai mult. O legătură cu Japonia, o legătură invizibilă.

– Există o anumită varietate pe care o preferați? Mie îmi place mult omurasaki.

Îi atrag atenția.

– Este o floare minunată, spune ea. Mama ta este botanistă?

– Predă biologie la facultate, iar botanica este pasiunea ei, da.

Mă privește cu o figură înțeleaptă.

Împăratul bate darabana cu degetele în mânerul scaunului.

– Ar fi bine dacă părinții tăi s-ar căsători.

Mă simt ca trăsnită de fulger.

– Te rog să nu faci asta, îi spune tata tatălui lui.

Bunicul meu dă din mână, ca un împărat ce e.

– O mie cinci sute de ani de monarhie și nu am avut niciodată un copil născut în afara căsătoriei.

– Nu este adevărat, spune tata și se înroșește la față. Sau uitați de fostele locuințe ale concubine, care acum au devenit grajduri pentru cai?

Împăratul își ridică sprâncenele stufoase.

– Ar trebui să te căsătorești cu mama ei. Să ai mai mulți copii. Un băiat.

În Japonia, doar bărbații pot moșteni tronul. E împotriva principiilor mele. Am purtat discuții aprinse cu domnul Fuchigami despre acest aspect. Japonia a avut și monarhi femei până în secolul al XVIII-lea. Apoi, în secolul al XIX-lea, Constituția Meiji a interzis moștenitoarele de sex feminin.

Tata spune:
– Poate e timpul să se schimbe legile.
Mi se oprește inima. Majoritatea femeilor născute în familia imperială se căsătoresc cu oameni de rând, precum verișoara mea, Sachiko. Este logodită cu moștenitorul unui imperiu al orezului. Când se vor căsători, Sachiko va părăsi oficial familia imperială. Își va pierde titlul. Se pare că voi urma aceeași cale cândva, în viitor. Dar tata sugerează că aș putea deveni împărăteasă. Pfoai, o cutie a Pandorei pe care nu sunt gata să o deschid acum!
– Izumi-chan, spune împărăteasa, ce părere ai?
„Gândiţi-vă la ceea ce aţi spune în mod normal, apoi faceţi exact opusul" a fost ultimul sfat înainte de despărţire din partea lui Mariko. Dar îmi datorez mie și tuturor femeilor să spun ceva despre prejudecăţile legate de gen. De fapt, am destul de multe gânduri. La urma urmei, sunt fiica mamei mele.
Cu atenţie, îmi pun ceașca jos pentru a mă gândi la cel mai diplomatic răspuns.
– Legea Familiei Imperiale prevede că doar bărbaţii ai căror părinţi sunt împăraţi pot moșteni tronul. Cu toate acestea, unii cercetători susţin că o astfel de lege încalcă principiul conform căruia bărbaţii și femeile sunt trataţi în mod egal, prevăzut la articolul 14 din Constituţie.
– Ai studiat constituţia? împăratul mă privește cu admiraţie.
– Da, spun pe un ton uniform.
Le mulţumesc lui Mariko și domnului Fuchigami.
– Din punct de vedere istoric, a existat un precedent ca femeile să urmeze la tron.
Le amintesc pe cele opt împărătese, vorbind în interes propriu. De ce nu? Bărbaţii o fac de ani de zile.
– Am putea chiar să argumentăm că zeiţa Amaterasu a fost prima care a condus, spun cu seninătate.

Tata zâmbește cu mâna la gură.
Împărăteasa ia o înghițitură de ceai.
– Sunt înclinată să-ți dau dreptate.
– Dar tradiția? întreabă împăratul. Au trecut trei generații de la restaurația Meiji.
Din tonul folosit, nu pare să se fi enervat. Parcă se bucură de o dezbatere animată.
Tata intervine.
– Tradițiile sunt importante. Dar cred că pot uni la fel de ușor pe cât pot dezbina. Tu și mama ați încălcat mai multe tradiții de-a lungul anilor. Creșterea copiilor în propria casă...
Dau din cap, știind la ce se referă. Mariko mi-a arătat decupaje ale articolelor din ziare. Împăratul a fost crescut departe de părinți și națiunea a fost șocată când el nu a urmat același model. Era prea modern, au spus ei. Sfârșitul monarhiei. Îi trimit tatălui meu o mulțumire în gând.
Împărăteasa spune încet:
– După aceea s-a născut o nouă tradiție.
Bunicul meu bate ușor cu palma peste genunchi.
– Oricare ar fi răspunsul, nu depinde de noi să decidem. Oamenii o vor face.
Suntem cu toții de acord. Aici sunt în joc lucruri mai importante, nu este o decizie pe care o va lua o singură persoană. Este parte dintr-o instituție. Și eu sunt fiica tatălui meu. Cu toții avem locul nostru.
Nu înseamnă că povestea nu se poate schimba. Ci doar cum va fi schimbarea.
În plus, nici nu știu dacă vreau să fiu împărăteasă. Și să fiu prințesă mi se pare suficient de dificil. Totuși, nu înseamnă că nu aș vrea să am posibilitatea de a alege. Despre asta este vorba. Să poți alege.
Împăratul se ridică, urmat de împărăteasă. Camera prinde viață. Șambelanii și însoțitorii se apropie. Tata se ridică de pe scaun. Și eu mă ridic, ținându-mi mănușile în mână.
Împărăteasa se apropie de mine.
– Te vei descurca bine aici, spune ea.
Simt că este obligația mea să fiu sinceră. Renunț la sfaturile lui Mariko.
– Nu au lipsit dificultățile de când sunt aici, Majestatea Voastră.
– Nu. Te vei descurca bine. Nu numai că prezic, așa cred.

Ei bine, e greu să dai un contra-argument la o asemenea replică. Ea pleacă, urmându-l pe împărat.

Tata se apleacă și șoptește:

– Ai supraviețuit.

S-a încheiat. Trag aer adânc în piept, ca atunci când te scufunzi la fundul piscinei și înoţi frenetic la suprafaţă.

Tata pornește. Rămân în urmă, gândindu-mă să-l urmez și să-mi iau locul într-o laterală. Dar apoi, un murmur străbate mulţimea. Împărăteasa s-a oprit lângă ușă. Ea îi vorbește cu seriozitate împăratului și el este de acord dând din cap cu fermitate. Auzindu-i, tata se întoarce spre mine.

– Majestăţile Lor solicită ca întreaga familie să fie prezentă în balcon.

Zâmbetul lui este larg, mândru și contagios.

–O nouă tradiţie.

Mâinile îmi zvâcnesc. Îmi simt inima în gât. Îmi este imposibil să-mi găsesc cuvintele.

În sală sunt diverși oficiali, bărbaţi îmbrăcaţi în costume, gărzi în uniformă de gală și restul familiei imperiale. Toţi se agită, deoarece sunt informaţi despre noul plan: toată familia se va alătura pe balcon. Împăratul și împărăteasa merg în faţă. Eu și tata rămânem în spatele lor. Apoi, urmează unchiul Nobuhito și fiicele lui, Gemenele Strălucitoare. Soţia lui, mama lor, este absentă. Nimeni nu remarcă detaliul. Apoi, vin unchiul Yasuhito și mătușa Asako, urmaţi de copiii lor: Sachiko, Masahito și Yoshi, care îmi face cu ochiul. Procesiunea imperială continuă.

Ușile duble sunt deschise de gardieni imperiali în uniforme verzi, cu șnururi roșii pe umeri. Ei salută. Patruzeci și cinci de mii de oameni s-au adunat afară să-i ofere împăratului urările lor de bine.

Împăratul merge primul, apoi împărăteasa. Ne ocupăm cu toţii locurile lângă ei: tata imediat în stânga lui. Eu lângă el. Toţi ceilalţi în partea împărătesei. Suntem în dreptul geamului antiglonţ, dar acesta nu oprește zgomotul. Este o atmosferă asurzitoare, vie și încărcată. Mii de steaguri Hinomaru flutură în aer. Împăratul vorbește în două microfoane. Ţine un discurs, mulţumind oamenilor că au venit să-l felicite de ziua lui. La rândul lui, le urează sănătate și fericire. Acest lucru îi încântă pe spectatori. El face un pas în spate și face semn cu mâna.

Mulţimea scandează Tennōheika. *Suveranul celest*. Zgomotul mulţimii devine din ce în ce mai asurzitor, oamenii bat din palme, strigă și

sărbătoresc. Îi salut făcând cu mâna, alături de familia mea. Împreună. Ca unul. Îmi simt pieptul inundat de bucurie. Și mândrie. Acesta este destinul meu. Nu poate fi mai clar. Sunt menită să fiu aici. Aparţin acestui loc.

Celebră creatoare de modă din Japonia, născută în 1926. Hanae Mori a fost prima femeie asiatică admisă în federația creatorilor de modă haute-couture, ca urmare a deschiderii casei sale de modă în 1951, în Japonia, destinată designului vestimentar de lux. (n.r.)

„Nu sunt demnă de un astfel de compliment“, în japoneză, în original. (n.r.)

26

Prânzul de gală se desfăşoară în sala de banchet. Stau alături de verii mei, mai puţin Gemenele Strălucitoare, ale căror locuri sunt libere. Mesele sunt acoperite cu feţe de masă din in alb, pe care sunt aranjate pahare de cristal şi veselă din porţelan. Aranjamentele florale delicate, joase, au ca motiv crizanteme galbene. Candelabrele aruncă o strălucire caldă, este serveşte sake rece, în care au fost infuzate petale de crizantemă. Se ţin toasturi pentru viaţă îndelungată. Împăratul stă în capul mesei, tata lângă el. Premierul este de asemenea prezent; la intrare, mi-am aplecat capul spre el, iar el a făcut o reverenţă. Totul e bine. Starea de spirit este relaxată.

– Tot ce spun este – Yoshi îşi foloseşte furculiţa pentru a înmuia o bucată de carne de porc în sosul brun din farfurie – că ar trebui să daţi drumul unor vulturi pleşuvi în loc de porumbei să zboare la nunta voastră. Ştiţi, ca un omagiu adus frumoasei noastre verişoare americane de aici.

Râsul meu îl stimulează pe Yoshi.

–Ar trebui să-i importăm din State, dar nu ar trebui să fie o problemă.

– Sunt sută la sută sigură că Serviciile pentru Pescuit şi Rezervaţii Naturale nu ar avea aceeaşi părere, intervin.

– Atunci, găini, poate? Nu e asta pasărea naţională? întreabă Yoshi.

Masahito oftează, se aruncă pe scaun și își aruncă șervețelul deasupra farfuriei.

– Curcanul. Pasărea națională a Statelor Unite ar fi curcanul.

– Ei bine, tot aia e, spune Yoshi. Curcani să fie. Nu zboară și nu sunt la fel de magnifici, dar cred că sunt în regulă.

Sachiko dă ochii peste cap.

– Nu lansez în văzduh porumbei, vulturi sau curcani la nunta mea.

– Da, îngaimă Ryu. Păstrează ideea pentru propria ta nuntă, Yoshi. Oricare ar fi nefericita aleasă.

Yoshi se îmbufnează și se încruntă în același timp.

– Să nu dați vina pe mine dacă la nunta voastră se va plictisi lumea. Când puteați avea curcani.

Îmi șterg colțurile gurii, iau o înghițitură de sake și îmi arunc privirea prin cameră. Peretele din spatele împăratului este tapisat în mătase, reprezentând un apus de soare în flăcări. Chelneri cu mănuși albe sunt aliniați de-a lungul pereților alături de gărzile imperiale. *Îl* găsesc. Ni se întâlnesc privirile, apoi se îndepărtează.

Încet, mă ridic.

– Scuzați-mă.

– Asta e, nu prea ține la sake, anunță Yoshi la plecarea mea.

Holul este tăcut, dar sunt câțiva rătăciți – un demnitar care vorbește la telefon, câțiva șambelani care se ceartă în legătură cu programul, doamnele de onoare ale Gemenelor Strălucitoare... hm? Blochează baia, parcă o păzesc. Curios. Una ține un pahar cu apă în mână și deschide ușile. Le văd pe Gemenele Strălucitoare aplecate peste o femeie. Mama lor. Midori. Își ține capul între mâini. Este îmbrăcată impecabil, cu o rochie de mătase, dar este evident răvășită. Sunt spuse în șoaptă cuvinte grele, iar doamnele de onoare se retrag, cu paharul de apă neatins. Îmi încetinesc pașii. Mă opresc. Apoi mă întorc. Doamnele de onoare stau umăr lângă umăr să mă împiedice să intru. Ca și când ar putea s-o facă! Le privesc cu asprime, privirea mea le sfredelește umerii. Se dau la o parte, privind cu amărăciune.

Fac un pas înainte, deschid ușa și mă asigur că o închid înainte de a vorbi.

– Este totul în regulă? întreb încet.

Midori geme încet și-și întoarce capul. Ochii gemenelor se îngustează în timp ce mă privesc. Ele se pun în fața mamei lor, ascunzând-o. Mă mut, încercând să privesc în spatele lor.

– Pot să vă ajut cu ceva sau să chem pe cineva? Apă? Un doctor?

Noriko face un pas înainte. Poartă o rochie albastru deschis, pe gât. Se asortează cu strălucirile aurii furioase din ochii ei.

– Nu vei vorbi despre asta cu nimeni, spune ea.

– Bineînţeles, nu voi...

Akiko vine lângă ea. Este îmbrăcată în verde pastel. Își ţine mâinile în laterale, cu pumnii strânși.

– Locul tău nu este aici.

Mă întorc.

– Nu voi spune nimănui.

– Numai să-ţi treacă prin minte s-o faci și te vom distruge, promite Noriko.

– După cum am spus, nu voi spune nimănui. Dar aici nu este locul ideal. Dacă puteţi, ar trebui să încercaţi să o mutaţi.

Gemenele schimbă priviri. Noriko vorbește.

– Noi vom decide ce este mai bine pentru mama noastră. Acum, te rog, pleacă.

Stau nemișcată, privindu-le pe fiecare. Chiar nu este treaba mea. E momentul să plec. Zâmbesc.

– Sper să vă simţiţi mai bine, spun ridicând vocea pentru a mă auzi mama lor. Ele mă privesc ieșind.

Înapoi pe hol, îmi continuu drumul. Mă îndepărtez de sala de banchet, pierzându-mă prin palat. Mă întorc la dreapta. Acest hol larg este aproape gol. Două gărzi imperiale așezate sub felinare de bambus iau poziţia de drepţi când trec. Pașii mi se afundă în covorul roșu, tot mai grăbiţi, mai disperaţi, potrivindu-se cu bătăile inimii.

În cele din urmă, ajung la niște uși. Le deschid și le închid încet în spatele meu. Este aceeași sală unde mi-a fost făcută fotografia mai devreme. Prin ferestre, soarele pătrunde strălucitor, și razele filtrează particulele de praf suspendate în aer.

Ușa se deschide. Mă uit în jur. Akio. Știam că mă va urma. Pentru o clipă, stă tăcut, urmărindu-mă cu capul ușor înclinat. Lumina soarelui îi cade pe faţă, accentuându-i trăsăturile ferme. Este frumos. Tăiat din marmură și sticlă.

– Ai plecat de la banchet, spune el.

Zâmbesc blând.

– Ai zis că trebuie să vorbim.

Înaintează.

– Așa e.

Îmi ridic bărbia.

– Așadar?

Se lasă tăcerea. Clatină din cap.

– Nu știu cum să încep.

Mă holbez la el, tulburată. Îmi simt inima în gât. El își întinde mâna, degetele lui îmi mângâie antebraţul, apoi se prind de degetele mele.

– Izumi. Prinţesă. Ridiche.

Mă trage aproape.

– Dansezi cu mine?

– Nu știu, ezit.

Mi se învârte capul.

– Ultima dată nu a mers prea bine.

– Ultima dată am fost un idiot.

Când omul are dreptate are. Îi pun o mana pe umăr.

– Nu avem muzică.

Așa mi-a spus și el.

În cele din urmă, zâmbește.

– Am venit pregătit.

Își scoate telefonul din buzunar, derulează opţiunile și alege o melodie. Începe să se audă *The Rose*.

– Nu am putut găsi versiunea interpretată de *Corul Bărbaţilor Gay*. Va trebui să ascultăm versiunea originală a lui Bette Midler.
– O să-mi revin din dezamăgire.
Corpul meu se relaxează cu un oftat. Totul e bine în univers.
Își sprijină bărbia pe capul meu. Începem să ne legănăm împreună.
– Cum au mers lucrurile cu împăratul și împărăteasa?
– Bine, cred.
Mă cuibăresc la pieptul lui. Pe scurt, îl pun la curent cu ce s-a întâmplat la prânz. Glumele lui Yoshi. Gemenele Strălucitoare la baie, cu mama lor.
– Prinţesa Midori nu este bine de ceva timp. Presa o va taxa că a lipsit de la discursul de ziua de naștere a împăratului.
Mă opresc.
– Nu este corect.
Privirea lui este tandră, dar vocea aprigă.
– Mai bine ea decât tine.
– Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, zic eu, deși este întotdeauna plăcut să ai pe cineva care să te apere.
– E adevărat.
Îi mângâi pieptul.
– Încearcă doar să nu o mai repeţi.
– Îmi voi păstra gândurile pentru mine.
Reluăm dansul. Melodia se termină, apoi începe din nou.
– Ai pus melodia să se repete?
– Am învăţat de la maestru.
– Nu credeam că ai observat.
– Bineînţeles că da.
Vocea îi scade în intensitate, sună cam răgușit.
– Nu există niciun detaliu pe care să nu-l observ când vine vorba de tine.
Ne oprim din nou. Simt că mi se taie respiraţia. Inima lui bate tare.
– Vrei să-mi spui despre ce voiai să-mi vorbești acum?
– Nu este evident?
Îmi pune mâinile mai sus pe talie, iar eu le simt ca pe niște flăcări.
– Sunt genul de fată căreia îi place să-i fie explicate lucrurile.
Ochii lui căprui sunt suspect de strălucitori.
– La Kyoto a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Gândul de a nu mai trăi niciodată astfel de clipe, gândul de a nu te mai avea niciodată

pe tine... spune el și mă strânge mai tare în brațe, ridiche, nu mai pot de dorul tău.

Mă înfior, copleșită de un val de sentimente. Sunt cele mai dulci cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Tot ce voiam să aud. Închid ochii, îi deschid.

– Te rog, spune ceva, mă roagă el.

Îmi ridic bărbia și zâmbesc. Totul se potrivește, ca degetele înlănțuite sau ca o cheie care se răsucește într-o broască. Ne potrivim și nu ar trebui să fim despărțiți.

– Cu siguranţă, cred că ar trebui să mă săruţi acum.

El răsuflă uşurat.

– Cea mai bună idee pe care am auzit-o vreodată.

Îşi înclină capul spre mine. Buzele lui se lipesc de ale mele, mai uşor la început, apoi mai apăsat. Şi eu fac acelaşi lucru. Corpurile noastre se mişcă la unison. Ne despărţim, ne privim unul pe celălalt miraţi, apoi ne îmbrăţişăm din nou. Buzele ni se regăsesc. Mâinile ni se ating. Aici, în această sală, în această clădire, pe acest pământ, milenii întregi de tradiţii se prăbuşesc.

Unele reguli sunt făcute doar pentru a fi încălcate.

GAZETA MONDENĂ DE TOKYO

Știri de ultimă oră!ASI Prințesa Izumi, surprinsăcu ofițerul din garda imperială

15 mai 2021

În exclusivitate, Gazeta Mondenă de Tokyo dezvăluie relația Alteței Sale Imperiale, Prințesa Izumi, cu ofițerul din garda imperială Akio Kobayashi! Cei doi au hoinărit în secret prin Tokyo şi Kyoto. Sursele noastre dezvăluie că momentul întâlnirii lor a fost unul cu scântei.

Totul a început cu o discuție aprinsă între cei doi, când ASI, Prințesa Izumi, a ajuns în Japonia. Aceasta, a făcut o oprire neprogramată în aeroport pentru a folosi o toaletă de la bucătăria unui fast-food.

Chelnerul Denji Kanroji îşi aminteşte că a asistat la o discuție tensionată între prințesă şi garda ei. „Era clar că nu se plăceau", spune Kanroji.

Așadar, cum au devenit din dușmani iubiți? Punctul de cotitură s-a întâmplat într-o noapte la Tokyo.

Prințesa s-a furișat pentru o noapte în oraș și a avut probleme. În imaginile obținute în exclusivitate de Gazeta Mondenă de Tokyo, o vedem pe ASI, Prințesa Izumi, scoasă în brațe, evident în stare de ebrietate, de garda ei de corp dintr-un club de karaoke. Cei doi s-au apropiat și mai mult în timp ce se aflau la Kyoto, spune sursa noastră din interiorul palatului.

Apoi, desigur, cine poate uita incidentul de la spital de acum o săptămână? Aici, Kobayashi pare să o protejeze pe ASI Prințesa Izumi după ce a fost răsturnat un cărucior. „A ținut-o prea mult timp", spune sursa noastră din palat. „Chiar și după ce amenințarea trecuse, el a îmbrățișat-o strâns".

În cele din urmă, la prânzul oferit de împărat, cei doi au fost surprinși dansând și sărutându-se într-o sală de bal goală.

Cine este aceast ofițer de gardă imperială care a atras atenția prințesei? Numele lui este Akio Kobayashi, iar tatăl lui este și el fost ofițer al gărzii imperiale, decorat în repetate rânduri, Shigeko Kobayashi. În ciuda moștenirii sale de familie, Akio trebuia să se înroleze în Forțele Aeriene de Autoaparare. „Tatăl lui a fost devastat când Akio a ales să nu-i calce pe urme", spune un prieten de familie anonim. „Abia

când mama lui Akio s-a îmbolnăvit și tatăl său s-a retras, Akio a decis cu reticență să devină membru al gărzii imperiale. Băiatul a avut întotdeauna capul în nori. Să-și dorească să fie pilot într-o zi, iar acum consortul prințesei!"

„Este prea mult", spune bloggerul imperial Himari Watanabe. „Mă simt îngrozitor pentru prințesă. Este clar că a profitat de ea. Kobayashi ar trebui concediat, cel puțin. Este o rușine. Prințesa merită mai mult."

Alții nu văd lucrurile la fel de tranșant ca Watanabe. „Amândoi sunt de vină", spune o sursă din cadrul Agenției Imperiale. „Prințesa a căutat să-i atragă atenția gărzii imperiale. Are o inimă romantică – mult prea americană. Impertinentă, îndrăzneață și încăpățânată. Ambii au întrecut limitele."

Agenția Imperială a refuzat să comen--teze.

27

A doua zi dimineață, mă trezesc din cauza telefonului care vibrează pe noptieră. Mă întind să-l iau. Am o grămadă de mesaje de la Noora și fete. Ultimul spune: „Ești bine?“ Este atașat și un articol. Dau clic pe el și îl deschid. Titlurile îmi clipesc în fața ochilor, iar cuvintele mă ard ca fierul roșu.

ASI, Prințesa Izumi.
Relație romantică.
Ofițerul din Garda imperială.

Îmi duc mâna la gură. Totul este foarte dezgustător. Murdar. Akio este ticălosul. Eu sunt parvenita americană. Și mai rele sunt fotografiile – de la barul de karaoke, în fața restaurantului din Kyoto, la spital și, în cele din urmă, de ziua împăratului. Sunt fotografii neclare, parcă făcute de departe. Unghiul îmi spune că au fost făcute din ușă. Cineva ne-a spionat.

Piesele încep să se potrivească. „O sursă din interiorul palatului. Nu este locul tău aici.“

Gemenele Strălucitoare.

Probabil că ele au înscenat totul și probabil că m-au urmărit tot timpul. Le-am făcut jocul, practic oferindu-le povestea care va fi sfârșitul meu.

Imediat, mă gândesc la Akio. Nu pot suporta ideea că ar putea fi rănit.

Îi găsesc numărul de telefon și îl sun. Deconectat. Îi trimit un mesaj.

„Sună-mă“. Arată că e netrimis. Încerc din nou. Același lucru. Ce naiba?! Se aud sunete de voci prin palat. Mă îmbrac într-un halat și merg în sufragerie. Domnul Fuchigami este acolo împreună cu Mariko, alți doi șambelani și un grup de membri ai personalului imperial – secretari, agenți de publicitate și gărzi. Nu Akio. Nu Prințul Moștenitor.

– Bună, spun.

Vocea îmi tremură. Și corpul la fel.

În cameră se face liniște. Privirile lor o întâlnesc pe a mea, apoi se întorc. Mă gândesc la cum arăt. Păr ciufulit. Halat de baie. Lacrimile îmi încețoșează vederea. Asta e rău. Parcă a explodat Steaua Morții[117], mai rău nu are cum să fie!

– Izumi-sama, spune Mariko.

Mă duc spre domnul Fuchigami.

– Nu pot să dau de Akio.

Domnul Fuchigami ignoră telefonul care îi sună în mână.

– Alteţa Voastră, avem multe de discutat. Poate că ar trebui să vă îmbrăcaţi. Ne vom așeza la masă și vom face niște planuri strategice.

– Va trebui să negăm totul, spune Mariko în spatele meu.

Zâmbetul domnului Fuchigami este calm.

– Imposibil. Răul a fost făcut. Vom merge pe varianta articolului din *Gazeta Mondenă de Tokyo*. S-a profitat de prinţesă.

– Nu, am izbucnit, strângându-mi pumnii. Doar... nu. Akio. Unde este? Trebuie să vorbesc cu el.

Domnul Fuchigami mă privește, de parcă ar fi surprins că sunt încă aici. *Nu ţi-am spus să pleci?*

– Domnul Kobayashi nu se mai află în serviciul Gărzii Imperiale. Vi se va desemna un nou ofiţer de securitate personală care își va înţelege poziţia.

Concediat. Akio a fost concediat. Este vina mea.

Îmi ţiuie urechile. Îmi este greu să gândesc. S-ar putea să vomit. Situaţia arată rău. Ce pagube am produs? Doamne, sunt supărată pe mine însămi, dar nu la fel de furioasă pe cât ar putea fi alţii pe mine.

– Atunci, tata? Aș vrea să vorbesc cu el.

Domnul Fuchigami spune:

– Prinţul Moștenitor este alături de Majestatea Sa, Împăratul. Evenimentele de ieri l-au epuizat pe bunicul dumneavoastră. Mă tem că nu pot fi deranjaţi de la treburile oficiale imperiale. Cu toate acestea, tatăl dumneavoastră a fost informat despre evenimente și se va întâlni cu dumneavoastră la cină în această seară.

Simt cum mi se strânge stomacul. Nu am primit niciodată un picior în burtă, dar cred că asta e senzaţia. Nu vreau să mă uit la domnul Fuchigami. „Nu-mi pot imagina consecinţele știrilor din ziare. În calitate de membri ai familiei imperiale, comportamentul nostru trebuie să fie absolut ireproșabil“, a spus tatăl meu după nunta primului ministru.

– Bine, spun cu o voce spartă.

Îmi este greu să mă exprim. Ce sens mai are, în fond? Mă întorc și ies din cameră.

Conversaţiile se reiau în spatele meu. Nu încetinesc ritmul. Găsesc un fir de speranţă și mă atârn de el. Mă duc la dulap, deschid sertarele, scot

o pereche de colanţi și un tricou și mă îmbrac. Apare Mariko, încercând să mă oprească să plec.

– Unde mergeţi? întreabă ea cu precauţie.

– Trebuie să-l văd pe Akio.

– Izumi-sama, spune ea cu compasiune.

– Lasă-mă să trec.

Simt că nu mă pot ţine pe picioare. Vreau să mă prăbușesc. Să mă ghemuiesc în pat până când dispare tot. „Adună-te!“

– Nu puteţi merge să-l vedeţi.

– Te rog să-l suni pe șofer, spun răvășită.

Mariko răspunde:

– Nu este înţelept.

Îmi șterg nasul. Lacrimile îmi curg fără să le pot opri.

– Nu înţelegi. Trebuie să-l văd.

Mariko îmi pune mâinile umeri și mă strânge.

– Dacă mergeţi la casa părinţilor lui, nu veţi face decât să înrăutăţiţi situaţia. Locul este înconjurat de paparazzi. Cel mai bun lucru pe care îl puteţi face pentru dumneavoastră *și* pentru Akio este să lăsaţi scandalul să se stingă de la sine.

Stau în picioare, într-o stare de amorţeală. Mariko are dreptate. Nu e cazul să pun paie pe foc. Dar nici nu vreau să creadă că l-am abandonat. Știu ce sa fac.

– Îi vei duce ceva din partea mea, atunci?

O scrisoare. Îi voi scrie o scrisoare.

Nările lui Mariko se măresc.

– Domnul Fuchigami este încă aici. A interzis oricui să intre sau să iasă din palat.

Își unește degetele mari stând pe gânduri.

– Dar întâmplător, știu că vărul dumneavoastră, Yoshi, se află în palat și nu are astfel de restricţii. Poate aţi vrea să faceţi o baie? Cu fereastra deschisă? Este o briză minunată în acest moment. Desigur, voi alerta echipa de securitate pentru a elibera zona.

Îmi vine să o sărut pe obraji. În schimb, îi zâmbesc. Dulce-amar.

– O baie este o idee bună. Ai putea să-mi aduci adidașii și niște hârtie? Știi că, de obicei, îmi place să mă fac baie cu aceste lucruri.

– Desigur, Alteţă, spune Mariko, întotdeauna atât de înţeleaptă. Aș putea sugera și un hanorac cu glugă? Unul închis la culoare care să se

piardă printre copacii de pe domeniu? Cred că știu unul la modă. Foarte la modă pentru primăvară și plimbări secrete prin pădure.

Staţie orbitală din universul filmelor Star Wars, capabilă să distrugă planete întregi cu ajutorul unui fascicul de laser de foarte mare putere. (n.r.)

28

Akio, te rog nu mă îndepărta
din amintirea ta,
din forma perfectă a inimii tale.
Te rog, hai să continuăm
așa cum am fost, noi împotriva lumii
<>

Îmi pare foarte rău pentru tot. Vrei să ne întâlnim pe autostradă la borna 40, la ora 1.00 p.m., chiar dincolo de domeniul imperial?

Izumi

Îmi trag gluga pe cap și alerg peste domeniu. Nu mai am aer când ajung la casa lui Yoshi. Arhitectura este foarte asemănătoare cu a palatului Tōgū – modernă, cu linii simple, dar la o scară mai mică, nu la fel de grandioasă.

Se aude pietrișul scârțâind în spatele meu, și zgomotul unei arme care se armează.

– Kōgūkeisatsu no meirei de, te o agete kudasai!

Nu m-am gândit niciodată că învățarea limbii japoneze mi-ar putea salva viața. Bine că înțeleg suficient cât să fac așa cum mi-a fost ordonat. „Mâinile sus!“.

Mă întorc, cu mâinile ridicate, ținând scrisoarea între două degete. Este Reina, iar arma ei este îndreptată chiar spre pieptul meu.

– Alteța Voastră.

Reina își pune arma în toc și se înclină adânc.

– Iertați-mă. V-am confundat cu una dintre admiratoarele lui Yoshi.

– E în regulă, spun, cu mâinile încă îndreptate spre cer.

Privirea Reinei este dură.

– Puteți să lăsați mâinile jos.

Le cobor încet.

– Yoshi este acasă?

Este mai mult o afirmaţie decât o întrebare; unde merge Yoshi, îl urmează și Reina. Pulsul îmi este încă foarte ridicat. Inspir și expir, îndepărtând pericolul de moarte.

Ea face semn din cap spre casă.

– Este acolo, s-a întors pe la trei dimineaţa. Nici măcar nu cred că s-a trezit încă. Probabil are o mare durere de cap. Vorbiţi tare dacă puteţi. De fapt, sunaţi la sonerie, urăște asta.

Uau, Reina, îmi spune ce simte cu adevărat.

– Nu ar trebui să fiu aici, spun, privind casca din urechea Reinei.

Ea ridică din umeri.

– Dumneavoastră uitaţi că eu am îndreptat arma asupra voastră, eu uit că aţi fost aici.

– S-a făcut.

Ne înclinăm una spre cealaltă. Reina se pierde din nou în peisaj. Bat la ușă, apoi doar pentru Reina, sun de trei ori la sonerie în succesiune rapidă. Trezește-te. Trezește-te. TREZEȘTE-TE.

După câteva minute, Yoshi răspunde. Are părul ciufulit și îi stă în toate direcţiile. Poartă un tricou alb cu guler în V și pantaloni de trening din velur cu o bandă aurie cu paiete pe fiecare laterală. El geme, puternic, lung și dureros.

– I-am spus Reinei că nu primesc niciun vizitator, strigă spre copaci.

Nu sunt convinsă, dar sunt destul de sigură că, oriunde s-ar afla Reina, ţine un deget mijlociu ridicat.

– Oh, tu ești.

Yoshi se uită la mine cu o privire îngrijorată.

–Ce mai faci, draga mea? Cum reziști? Așa se zice? Nu sună bine.

Îmi dau gluga jos.

– Știi ce s-a întâmplat?

El vorbește ironic.

– Chiar dacă ni se interzice accesul la presă, întreaga familie este la curent. Agenţia Imperială a trimis un mesaj. Zâmbește, sprijinindu-se de cadrul ușii. Fată rea, rea. Nu știam că simţi ceva pentru ofiţerul tău de gardă. Acum, intră și spune-i vărului Yoshi toate detaliile. Îţi voi prepara ceva de băut. Ce spun americanii? Trebuie să fie ora cinci undeva. Sunt sigur că am înţeles bine.

Se întoarce, iar eu îl apuc de tricou și îl trag spre mine.

– Ia mâinile, spune el cu o privire îngrozită. E Dior.

Îi dau drumul.

– Ascultă, am nevoie să-i dai ceva lui Akio.

Yoshi își ridică bărbia.

– Sunt intrigat. Dă-mi detalii.

– Asta.

Îi pun scrisoarea în mâini.

– Te rog, este important.

Îi spun unde locuiește.

– Nu pot să dau de el.

– Telefonul i-a fost probabil confiscat de Agenţia Imperială. Întoarce scrisoarea în mână. Ce spune? Nu sunt sigur că aș vrea să fiu implicat în scandalul tău sexual.

– Este doar ca să stabilim un loc de întâlnire. Trebuie să vorbesc cu el.

Expresia feţei lui se înmoaie.

– Izumi. Ce faci? Știi că nu poate ieși nimic bun din asta, nu? Doar nu crezi că poţi să ai o relaţie cu un membru al clasei muncitoare.

– Sachiko se căsătorește cu un om de rând.

– Sachiko se căsătorește cu un moștenitor al unui imperiu al orezului care are legături cu familia Takamori[118]. Ryu îi poate oferi viaţa cu care este obișnuită. Takai, takai, takai.

Cele trei cuvinte sunt un clișeu bine cunoscut, cu mai multe semnificații. Venit bun, școală bună și toate celelalte. Caracteristici ideale pentru potențialul interes într-o relație romantică cu un bărbat. Încearcă să-mi dea scrisoarea. Mă dau înapoi, refuzând să o iau.

– Te rog. Fă-o pentru mine.

Oftează lung și resemnat. Își încrucișează brațele, cu scrisoarea sub braț.

– Ce se întâmplă dacă apare? Fugiți împreună?

– *Dacă* apare. Nu fugim.

– Ce se întâmplă dacă nu apare?

Stelele vor exploda. Pământul nu se va mai roti. Mă mut de pe un picior pe altul, cu nasul în jos.

– Nu știu.

Expir cu putere. Japonia este Akio. Akio este Japonia. Închid ochii și-i strâng, apoi îi deschid.

– Dă-i scrisoarea, atâta tot. Sunt sigură că va veni.

Yoshi își împinge limba prin interiorul obrajilor.

– I-o voi da.

Zâmbesc și îl îmbrățișez.

– Mulțumesc. Nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Își pune brațele în jurul meu.

– Știu, știu, sunt cel mai tare.

Mă strânge în brațe și-mi dă drumul.

–Și te rog, te implor... Fă ceva cu părul tău. Nu vei cuceri nicio inimă dacă arăți așa.

– Ești cel mai rău, Yoshi. Pur și simplu, cel mai rău.

Spun asta dar, pentru prima dată pe ziua de azi, zâmbesc.

Strânge scrisoarea la piept.

– Nu vei ști niciodată cât de emoționat sunt de cuvintele tale.

Îmi încrucișez brațele.

– Sunt destul de sigură că Reina te urăște.

– Fals. Blasfemie. Este orbită de dragostea ei pentru mine.

Mă atinge cu scrisoarea sub bărbie.

– Chiar dacă vei avea o relație fericită sau nu cu ofițerul, vei trece peste. Ascultă-mă pe mine. M-am îndrăgostit de nenumărate ori. Îl vei uita.

– Sigur.

N-aș fi putut s-o spun cu mai puțină convingere.

Mă întorc la palat, lăsându-l pe Yoshi cu scrisoarea în mână. Mă gândesc la Akio. La firea lui generoasă. La ochii lui blânzi. La sărutul nostru. Lucrurile nu se pot sfârși așa.

Una dintre cele mai influente familii de samurai din istoria Japoniei. (n.r.)

29

Am ajuns devreme. Mariko mă acoperă la palat. În caz că întreabă cineva, trag un pui de somn. Soarele este sus și luminează borna 40 de pe autostradă. Port aceleași haine ca și de dimineață. Nu am urmat sfatul lui Yoshi.

Îmi bag mâinile în buzunare, verific ceasul. Aproape ora unu. O mașină schimbă banda, încetinește lângă bordură, apoi se oprește, cu luminile de avarii clipind. Ușa se deschide. Îmi ţin respiraţia. Nu este Akio, doar câteva fete. Chicotesc și se îndepărtează.

Trec douăzeci de minute. Acum întârzie în mod oficial. Este în regulă. Traficul în Tokyo este îngrozitor. Poate că mama lui avea nevoie de ceva. Sau nu a putut trece de mulţimea din faţa casei lui. Da. Asta este. Îi tot găsesc scuze pe parcursul mai multor minute, apoi se face o oră. Mă uit la mașinile care zboară pe lângă mine. Este amuzant cum merge viaţa merge înainte, când a mea pare că s-a oprit. Este ora 2:00 p.m. Găsesc o bancă la câţiva metri mai jos și mă așez.

Noora este vigilentă. Îmi scrie.

Noora

Vreun semn?

Eu
Nimic.

Eu
Îmi spui adevărul?

Noora
Întotdeauna.

Eu
Dacă din cauza cuiva la care ai ținut ai fi dat afară de la serviciu, l-ai ierta, nu? Chiar dacă acel loc de muncă era totul pentru tine și pentru familia ta? Chiar dacă acel loc de muncă ar fi fost transmis din generație în generație și ar însemna onorarea sutelor de ani de tradiție? Și faptul că-l părăsești acoperit de rușine ar arunca familia în dizgrație pentru totdeauna?

Noora
Of, draga mea.

Sigur. De-abia pot să respir. Este dureros, ca și când niște ţurţuri mici mi-ar perfora plămânii. Mi-am pierdut speranţa. Sunt epuizată. Sunt secătuită de emoţii. Akio nu întârzie niciodată. Nu va veni.

Este timpul să mă retrag. Corpul meu se simte greu și gol în timp ce mă întorc la palat.

În camera mea, Mariko mă așteaptă. Mă întreabă:

– Nu a apărut?

Dau din cap întristată. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu pot. Mă plimb prin cameră, atingând cuvertura de pe pat. Am visat atâtea lucruri aici. Ochii mei se opresc asupra cufărului auriu. Un bonsai a fost pus în locul aranjamentului iniţial cu flori de iris. Îl studiez. Ramurile sunt îndoite, diforme. Ca mine. Un os smuls din locul lui poate fi așezat la loc, dar nu va mai fi niciodată la fel. Asta se întâmplă când americanii de origine japoneză se întorc în Japonia. Fizic, seamănă cu cei de unde

provin, dar sunt diferiţi. Diformi. *Străini*. Și acesta este adevărul îngrozitor.

Locul meu nu este aici. Atât de multe mă despart de Japonia. Nu voi înţelege niciodată pe deplin obiceiurile, cultura, regulile. Mi-am învăţat ultima lecţie: prinţesele nu au relaţii cu gărzile de corp. Și nici nu arătă cu degetul, nu merg în faţa Prinţului Moștenitor, nu poartă trening în drum spre aeroport, nici nu o menţionează pe sora prim-ministrului, pur și simplu, nu se *fac* astfel de lucruri.

– Izumi-sama? spune Mariko.

– Sunt bine, spun eu fără vlagă.

Sau cel puţin, voi fi. Mă opresc în faţa dulapului. Ocolesc rafturile în culori pastelate și-mi iau geanta roșie de pe raftul de jos. Culoarea este ţipătoare, o rană printre toate aceste lucruri fine. Oh, ce ironie! Cum am putut să cred că mă voi potrivi vreodată aici?

– Ce faceţi?

Mariko mă urmărește cu privirea, trecând de la o expresie îndurerată și blândă la una de reticenţă.

– Mă întorc acasă.

Un lucru este de necontestat. Dacă nu aș fi venit în Japonia, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată. Am fost o proastă să cred că rădăcinile mele se pot extinde dincolo de toate aceste ziduri construite în jurul meu. La urma urmei, în viaţă nu te poţi întinde decât atât cât îţi este pătura.

Îmi pun în geantă pantalonii de yoga, hanoracele, lenjeria de corp, ursuleţul de pluș. Îmi bâzâie telefonul. O coroană luminează ecranul – emoji-ul pe care l-am ales pentru tata. Lasă un mesaj, apoi urmează un alt mesaj. „Trebuie să vorbim. Plec în curând". Șterg notificările.

Mariko mă urmărește.

– Nu-i spuneţi că plecaţi?

„Trebuie să vorbim". Ultima oară când a spus aceste cuvinte, a fost atât de furios. Nu-mi pot imagina cât de supărat este acum. Nu cred că vreau să aflu. Plus că...

– Este mai bine așa, spun.

O rană curată se vindecă întotdeauna cel mai bine, pentru că așa este. Așa *este*. Toată lumea va fi mai bine după ce voi pleca eu, probabil mai bine. Totul va fi ca înainte, cu excepţia lui Akio. Nu mă voi ierta niciodată.

Continui să împachetez frenetic. Mariko stă lângă mine, martora disperării absolute. Apelez numărul mamei și îmi ţin telefonul între ureche și umăr.

– Zoom Zoom? Vocea ei este somnoroasă.

– Vreau să vin acasă. Poţi să mă ajuţi să-mi rezervi un bilet de avion?

Aud un fâșâit, apoi sunetul unui întrerupător de lumină.

– Ce se întâmplă?

Tac. Am maxilarele încleștate.

– Izumi. Vorbește cu mine.

Trag aer în piept. Îl dau afară. Îmi trag nasul.

– Tokyo este o mizerie.

– Dar tatăl tău…

– Te rog, mama, izbucnesc. Tot ce te rog e să mă ajuţi să plec de aici. Îţi spun totul când ajung acolo.

Tot ceea ce contează este să ajung acasă într-o singură bucată, făcută praștie și ea.

Îi ia un moment să răspundă, dar vocea ei este calmă.

– Bine. Așteaptă puţin.

Închid. Se va ocupa. Geanta este plină. Mă duc să trag fermoarul.

– Așteptaţi, spune Mariko.

Aduce dosarul cu istoria familiei mamei mele de pe noptieră. Mi-l întinde. Îmi pun mâinile în jurul lui. Ea nu-i dă drumul. Tragem amândouă de el.

– Vă rog, mai gândiţi-vă.

– M-am hotărât.

Probabil că o vede în privirea mea. Nu mă voi răzgândi. Își slăbește strânsoarea și bag dosarul în geantă, apoi o închid.

– Atunci, asta e tot? întreabă Mariko pe un ton monoton, dar cu ochii plini de lacrimi. Plecaţi, pur și simplu?

– Asta e tot.

Lacrimile se rostogolesc nestăpânite, ale ei și ale mele.

– Dar trebuie să știi… ești cea mai bună doamnă de onoare pe care am avut-o vreodată.

Își dă ochii ușor peste cap.

– Sunt singura doamnă de onoare pe care aţi avut-o vreodată.

– Da, dar știu asta. Ești cea mai tare. În plus, ești și o prietenă minunată.

Mariko ar fi trebuit să se nască prinţesă.

– Valorezi mult mai mult decât toate Akiko și Noriko, și copiii agresivi de la școală care te-au făcut să te simţi atât de prost. Nu te voi uita niciodată.

Mariko își trage nasul. Găsește o batistă ascunsă în mânecă și își suflă nasul.

– Care e planul? Cum plecaţi de aici?

– O să iau un taxi de pe autostradă.

Ea clatină din cap.

– Nu. Asta nu se face. Vă voi comanda o mașină. Va veni la indicatorul de autostradă.

– Poţi să faci asta?

– Bineînţeles, spune ea, politicoasă și impecabilă. Sunt însoțitoarea dumneavoastră. Este datoria și onoarea mea.

30

În 1991, a fost realizat un studiu în Japonia privind fenomenul răspunsurilor neurovegetative la stresul psihologic care duce la disfuncţia VS[119]. Această afecţiune se numeşte cardiomiopatie Takotsubo. Aşadar, este o dovadă clară: *sindromul inimii frânte* există.

Zborul spre casă se desfăşoară fără incidente. În timp ce debarc, însoţitoarea de zbor spune:

– O zi plăcută!

Zâmbetul ei este luminos şi bine intenţionat. Este un discurs de rămas bun. Dau din cap din obişnuinţă şi răspund:

– Mulţumesc, dar am alte planuri.

Sunt obosită şi sufăr. Trăiesc o pleiadă de sentimente oribile. Cu prima ocazie, am să mi le dezactivez pe ale mele. Din păcate, sunt în mod clar îngrozită de emoţii. Filmele din avion m-au făcut să plâng. Cuplul în drum spre casă care se întorcea din luna de miere m-a făcut să plâng. Când însoţitoarea de zbor a întrebat dacă vreau peşte sau salată cu brânză de capră şi ridichi murate, am izbucnit în lacrimi.

Am un drum lung de făcut prin aeroport. Sunt obişnuită ca Akio să se încrunte, Mariko să se agite şi domnul Fuchigami să-mi atragă atenţia asupra obiectivelor istorice. Pentru a-mi păstra starea de tăiat legăturile cu toţi şi toţi, am blocat numerele de telefon internaţionale. Singurele apeluri pe care le pot primi sunt de la mama şi de la GFA.

Cobor pe scările rulante, cu geanta de pe umăr încărcată cu problemele mele emoţionale profunde. Data viitoare când o să mai vreau să-l caut pe tata doar pentru a afla că sunt o prinţesă, voi face mişcarea inteligentă şi voi renunţa la toată povestea. Da. Data viitoare.

Mama mă aşteaptă. Zâmbesc pentru prima dată când văd că l-a adus pe Tamagotchi. Îl iau în braţe, iar el mârâie şi se zbate până îl las jos. Se ascunde în spatele mamei.

– Atenţie, sunt destul de sigură că a mâncat nişte mâncare cu carne de căprioară în această dimineaţă, spune mama.

– Adevărul e că îi plac la nebunie toate chestiile dubioase.

Îl mângâi pe cap şi el mă muşcă uşor de mână. Apoi mă arunc în braţele mamei, îi simt iubirea şi încep să plâng. Sunt atât de obişnuită să

mă înclin și să încuviințez din cap, încât atingerea fizică este ceva nou, dar nu nedorit. Miroase a tămâie și a detergent de rufe. A acasă. Brusc, mi se pare că totul este bine sau măcar puţin mai bine.

Ea îmi mângâie părul, îmi dezmiardă obrajii.

– Of, Zoom Zoom. Îmi povestești tot în mașină. Hai să-ţi luăm bagajele.

Ţinându-ne de umeri, ne îndreptăm spre banda rulantă. Mă sprijin pe ea, lăsând să mi se vadă tristeţea. Ea îmi susţine întreaga povară.

Bagajele se învârt deja pe bandă. Îmi caut geanta cu privirea și observ o pancartă de un roz strălucitor. „Bine ai venit acasă de la spital! Alergia s-a vindecat, uraa!“ Trei fete zâmbesc și dau frenetic din mâini – Noora, Hansani și Glory.

– Au insistat să vină, spune mama resemnată.

Știe că nu e cazul să încerce să ne despartă. Ceea ce Dumnezeu a unit, omul (bărbat sau femeie) să nu despartă[120].– Va trebui să stai la mijloc. Va fi cam înghesuit.

Nu-mi pasă. Alerg și le îmbrățișez.

– Le-am spus că semnul este prea mult, șoptește Hansani.

În școala primară, Hansani era cam pârâcioasă. Respectă regulile și nu-i este rușine.

Mă dau un pas în spate, privind-o pe fiecare.

– Vă urăsc!

Mă întorc spre Hansani.

– Cu excepţia ta, tu ești minunată.

Apoi, le trag înapoi spre mine.

Călătoria spre casă durează cinci ore. Eu sunt principala sursă de divertisment și le spun tot. Toate detaliile amare. Cum eu și Akio am fost la început dușmani. Relaţia în curs de desfășurare cu tatăl meu. Cum Gemenele Strălucitoare mă sabotau la fiecare pas și marele final, când au vândut tabloidelor povestea mea romantică interzisă. Peisajul s-a schimbat de la tufișuri la păduri de pini. Pe podeaua mașinii, tronează ambalaje aruncate. Fetele au venit pregătite. Glory a adus chiar și un biscuit de la Black Bear Diner.

– I-ai spus tatălui tău? întreabă mama.

Rămân tăcută. Chiar i-am spus. După nunta prim-ministrului, am încercat să-i explic despre gemene, cum mi-au înscenat povestea, iar el a refuzat să asculte. Cum m-am simţit? Nu bine. Deloc bine.

– Am fost furioasă, spun în schimb, imitând chipurile malefice stupide ale gemenelor.

– Sunt sigură că orice juriu te-ar fi achitat, mă asigură Noora.

În oglinda retrovizoare, mama zâmbește. Hansani stă pe locul din dreapta. Este un copilot excelent, veselă și luminoasă, arătând spre locurile interesante. Sunt înghesuită între Glory și Noora. Nu mă deranjează. Este bine, mă simt ca într-un cocon. Cu ele, nimic nu mă poate atinge. Sau cel puţin, pot să uit pentru o vreme de toate lucrurile care mă rănesc.

– Nici măcar nu-mi mai pasă.

Îmi pasă, dar mai sunt și alte lucruri asupra cărora vreau să mă concentrez, cum ar fi inima mea frântă.

– Akio mă urăște. I-am distrus viaţa.

De aceea nu a venit să ne întâlnim în acea zi. Cum ar fi putut, după tot ce am făcut? Iubirea poate răni la fel de ușor pe cât poate vindeca.

– Poate, sugerează cu precauţie Glory, trebuie doar să-i dai timp să-și revină.

Cred că Glory este un pic prea romantică. Mă bucur că divorţul părinţilor ei nu a dezamăgit-o prea tare. Ea își va reveni în ceea ce privește relaţiile, dar eu...

Am plecat prea devreme? Am renunţat prea ușor?

– Nu, spun.

Glory nu a fost acolo. Nu e a așteptat pe trotuar, uitându-se la soarele de pe cer, cu inima-n palmă și cu sufletul dezgolit, apoi făcut ferfeniţă.

– Nu mai contează, oricum. Nu am fost niciodată una de-ai lor. Nu aparţin Japoniei.

Noora mă mângâie pe picior. Îmi las capul pe spate și închid ochii. Nu există fericire până la adânci bătrâneţi. Basmele sunt niște porcării.

Sfârșit.

Ventriculul stâng (n.t.)
Referință la un verset biblic din Noul Testament, din Evanghelia după Marcu, 10:9. (n.r.)

31

A trecut o săptămână. Mă ascund în camera mea. O vreme, am ţinut pasul cu tabloidele; încă mai publicau articole despre aventura mea, hrănindu-se pe seama subiectului, chiar dacă Akio a dispărut, iar eu sunt pe un alt continent. Nu mai puteam suporta, așa că am trecut la televiziune, mai ales la reality show-uri. În a șaptea zi, mă uit la o emisiune despre un tip cu cinci soţii. Fac progrese incredibile în performanţa de a-mi plânge de milă. Sunt demnă de un premiu. Mă conving că este un lucru pozitiv. Trebuie să merg mai departe. De asemenea, nu mi-am făcut nici duș. Afară este cald și nu e aer condiţionat. Așa că da, e nasol.

Mama îmi susţine cu reticenţă noul stil de viaţă în sihăstrie. Îmi aduce mâncare și băutură și se asigură că sunt trase jaluzelele, chiar și atunci când reacţionez ca un vampir la lumina soarelui. Jones a trecut pe aici să-mi aducă o tinctură pentru inimi frânte și niște produse de aromaterapie – mentă ca să-mi îmbunătăţesc starea de spirit și să-mi ridice nivelul de energie.

Noora ţopăie. Se uită la pijamalele mele. Am ales o temă de Crăciun în această dimineaţă.

– Cineva a uitat că e după-amiază? întreabă ea.

Părul ei este deosebit de lucios astăzi. Nu-mi place.

Îi arunc o privire fixă, rugându-mă pentru dulcea eliberare a morţii.

Adulmecă aerul.

– Hm, măcar peștera rușinii miroase puţin mai bine în această dimineaţă. Paciuli și mentă?

Mă rostogolesc pe spate.

– Jones le-a adus.

– Nu ai fost deloc pe afară?

– Mama a deschis fereastra de dimineaţă.

Nu îi spun că nu am ieșit deloc din casă toată săptămâna. Nu am avut niciun motiv să ies. Lumea este un loc rece. Ceremonia de absolvire va fi peste câteva zile. Toca și roba sunt în dulap. Presupun că va trebui să particip. Jones plănuiește o cină festivă. Sunt sută la sută sigură că o face doar ca să petreacă niște timp cu mama. Este evident. Totul pentru dragostea lui neîmpărtășită. Bietul fraier. Mi-e milă de el. Chiar îmi e.

La televizor, soţiile suspină pentru că sunt persecutate din cauza părerilor lor. Noora își dă ochii peste cap și stinge televizorul.

– Hei! spun eu, deși fără vlagă. Mă uitam la emisiune.

– Zoom Zoom!

Se așază pe pat lângă mine.

– Ai inaugurat un nou nivel al decăderii.

Mă întorc spre ea.

– Nu pot. Pur și simplu, nu pot. Este prea dureros.

Nu mă gândesc decât la tot ce am avut. Tot ce am pierdut. Cât de distrusă sunt.

– Am crezut că Japonia este răspunsul la toate întrebările. Dar încă sunt eu. Nu s-a schimbat nimic.

Închid ochii și-mi curg lacrimile. Marea revelaţie după coma mea de șapte zile indusă de reality-show-uri este că nu mă simt altfel.

Se așază lângă mine și se bagă în pat. Stăm aproape nas în nas.

– De ce este atât de rău?

Ochii ei sunt plini de îngrijorare.

– N-ai niciodată sentimentul că nu aparţii niciunui loc? De parcă ai fi două jumătăţi discordante care trăiesc într-un singur corp? Nu sunt suficient de americană. Nu sunt suficient de japoneză.

M-am gândit că dacă mă mut într-o altă ţară și-mi cunosc tatăl mă va întregi, îmi va oferi o modalitate de a îmbina aceste părţi.

Trec câteva secunde.

– Ah. Înţeleg. Ai o dramă existenţială de genul m-am născut în America și am o rasă diferită.

– E vreo denumire pentru asta?
– Cu siguranţă.
– Care este antidotul?
Inima îmi creşte cu un ultim dram de speranţă.
– Nu sunt sigură că există un remediu. Unele lucruri trebuie trăite.
– Deci nu există răspunsuri uşoare?
– Îmi pare rău. Nu cred. Cu toţii trebuie să ne dăm seama singuri cine suntem şi unde ne potrivim.
– Unde mă potrivesc, atunci?
– Ei bine, spune Noora. Nu sunt sigură, dar cred că te potriveşti destul de bine lângă mine… şi lângă Glory şi Hansani, dar mai ales lângă mine, pentru că sunt cea mai bună, zice rânjind. E ceva, nu?
Îmi trag nasul şi mi-l şterg cu cearşaful.
– Apreciez mult.
– Întoarce-te în tărâmul viilor, spune Noora, luându-mi mâinile în ale ei şi aşezându-le între noi. Dacă nu există un răspuns, cel puţin putem fi împreună în starea noastră de permanentă confuzie. Avem nevoie de tine, zice şi se strâmbă. În plus, trebuie să-ţi schimbi lenjeria de pat. De ce duhneşte a acru?
Bineînţeles. Am vărsat nişte lapte acum câteva zile. Mă gândesc la înţepăturile blânde ale Noorei. Are dreptate. Rolul nu mă reprezintă. Dispoziţia mea naturală este să văd partea plină a paharului. În plus, trebuie să mă desprind de reality-show-uri. Trebuie să o fac pentru mine şi pentru întreaga lume. Este timpul să mă întorc în tărâmul celor vii şi să fiu un membru activ, sau cel puţin semi-funcţional, al societăţii.
Începem prin a lua lenjeria de pe pat. Paşi mici. Noora se îngreţoşează când cad firimituri şi ambalaje, întrebând-o pe mama dacă are la îndemână un costum de protecţie. Nu mă deranjează.
Băgăm cearceafurile în maşina de spălat, când se aude o bătaie în uşă. Torn o cantitate generoasă de detergent în compartiment şi închid capacul. Asta e tot.
Se mai aude o bătaie în uşă.
– Probabil e Jones, îi spun Noorei, luându-i-o înainte. Ieri a promis că aduce miere proaspătă.
Tamagotchi o ia razna şi vine după mine.
Deschid uşa. Îmi pică faţa. Scot un ţipăt.
Noora se opreşte în spatele meu.

– Este aici, șoptește ea. Versiunea asiatică a lui George Clooney. În carne și oase.

Rămân fără cuvinte. Mi se oprește respirația. Ca un pește pe uscat. În prag, este tata – *Prinţul Moștenitor al Japoniei!*

32

Zâmbetul lui este ușor, plăcut. Își înclină capul.

– Izum-chan. Te-am găsit.

– Ce... Ce cauţi aici?

Tamagotchi adulmecă pantofii și se agaţă de un crac al pantalonilor lui. Găsesc un os pe podea și i-l arunc pe hol. Tamagotchi îl urmărește.

– Tu m-ai invitat, spune simplu tata.

– Doamne, spune Noora. Le sun pe fete pe FaceTime!

– Bună, rostește tata, înclinându-și capul spre Noora peste umărul meu. Sunt Makoto. Mak, pe scurt. Tatăl lui Izumi-chan.

El întinde o mână. Noora se repede să-și bage telefonul în buzunar și să mă împinge din drum, ceea ce este ușor, din moment ce tot corpul meu este practic suspendat în acest moment. Dă mâna cu tata.

– Noora. Din familia Farzad. Nicio legătură cu familia Farzad care are o curăţătorie chimică.

– Prietena lui Izumi. Mi-a spus multe despre tine.

Noora chicotește. Chiar chicotește. Încă nu i-a dat drumul la mână. Sigur. E timpul să intervin. Îi despart, apoi o lovesc cu șoldul. Calmează-te, fată!

– Nu te așteptam.

Acum observ că pijamalele mele în carouri au nasturii încheiaţi strâmb. Nu cred că tata m-a văzut vreodată îmbrăcată așa. Cum arăt? Bună întrebare. Singurul răspuns este că probabil ca un gunoi, ușor încălzit... Practic, gunoi. Doar gunoi.

– Nu?

Este nedumerit, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic.

De parcă nu l-aș fi făcut de râs cu așa-zisa aventură toridă, apoi cu plecarea mea fără să-mi iau rămas bun.

– Cred că am ajuns cam devreme pentru ceremonia de absolvire. Oricum ar fi, iată-mă.

Nu am nimic. Cuvintele nu mă ajută.

Noora mă împinge, spunând din colţul gurii:

– Este aici.

– Nu ar fi trebuit, nu poţi...

Discursul meu este grăbit. Ce încerc să spun?

– De fapt nu credeam că vei veni... programul tău. Nu poţi să-ţi iei, pur și simplu, niște zile libere. Nu aparţii locului.

Când o spui astfel cred că se simte la fel de rău pe cât pare, dar mi-am închis vieţile în căsuţele lor. E o linie care trece prin centru; o jumătate este Japonia, iar cealaltă, America. Niciodată cele două nu se vor întâlni.

– Bineînţeles că aparţin locului. Tu ești aici, spune el, de parcă asta ar explica tot. Ţi-am adus un cadou.

Ţine în mână o cutie mică, galbenă, cu Tokyo Bananas[121]. Prăjiturile umplute cu cremă sunt peste tot în aeroport. Mi le oferă cu ambele mâini. Să aduci un omiyage[122] este tradiţional. Nu pot să refuz. Accept cutia cu ambele mâini și spun:

– Mulţumesc.

Apoi fac un pas înapoi, pun cutia pe masă și îmi pun mâna pe clanţă. Probabil intenţionez să i-o închid în faţă. Probabil că și-a dat seama de asta, deoarece pune un picior pe prag.

– Izumi. Ai plecat fără să-ţi iei la revedere.

Îmi las bărbia în jos.

– A fost mai bine așa. Am crezut...

– Ce? Că aș fi supărat, că ţi-aș întoarce spatele?

– Da.

Răspunsul la toate aceste întrebări. Simt că Noora îmi pune mâna pe umăr.

– Ai spus că, în calitate de membru al familiei imperiale, se așteaptă din partea mea să am un comportament absolut ireproșabil.

Se încruntă.

– Am spus asta, dar a fost în contextul discuţiei cu tabloidele. Presa forţează familia imperială să adere la un standard atât de înalt, un standard imposibil. Dar nimeni nu este lipsit de defecte. Nu te-aș învinovăţi niciodată că ai greșit. Așa ai crezut?

– Ai fost furios la ideea unui potenţial scandal.

Îmi încrucișez braţele și le desfac.

– Nu, spune el încet. Am fost furios pentru tine, că tabloidele te-ar fi putut răni cu articolele lor răutăcioase. Încercam să te protejez.

Piciorul lui este încă în cadrul ușii.

– Toate astea sunt din vina mea. Am vrut să vii în Japonia, să mă poţi cunoaște pe mine să-ți poți cunoaște familia ta, dar nu am petrecut suficient timp cu tine. Nu am apreciat pe deplin darul care mi s-a făcut,

ce însemna să te am acolo. Am fost prea oficial în ceea ce privește respectarea programului. Timpul nostru împreună nu ar fi trebuit să fie atât de rigid.

Își desface brațele, zâmbind.

– Așa că, iată-mă. Ai petrecut câteva săptămâni în Japonia să afli de unde provin eu. Acum, voi afla și eu de unde provii tu.

Rămân ca o stană de piatră, mi se oprește inima. Mi se învârte capul... încerca să mă protejeze... a fost supărat pentru *mine*...

Noora mă înghiontește din nou.

– Ce mai aștepți? Lasă-l să intre, Zoom Zoom. Este surprinsă.

Noora i se adresează tatălui meu. Intervenția ei mă acoperă. Ani de șiretlicuri față de părinți, ne-a intrat în reflex.

– Îi trebuie câteva clipe să se obișnuiească cu ideea. Dumneavoastră și cu mine am putea ieși la plimbare. Aș fi încântată să vă arăt împrejurimile de la Mount Shasta. Știți, să vă duc să vedeți atracțiile locale. Dacă sunteți interesat de creșterea caprelor...

Mama intră în cameră.

– Zoom Zoom, ai încărcat din nou prea mult mașina de spălat...

– Hanako, spune tata.

Uau! I se luminează fața, de parcă ar lumina-o forța a mii de sori fericiți.

Mama se oprește brusc și se sprijină de spătarul unui scaun. Se albește la față.

– Makoto.

El încearcă să facă un pas înainte, dar eu și Noora îl blocăm. El vorbește peste noi.

– Îmi pare rău că am venit așa...

Face o pauză, clatină din cap parcă amețit.

–Iartă-mă. Nu te-ai schimbat.

În tandem, Noora și cu mine ne rotim pentru a o evalua pe mama. Ea se mută de pe un picior pe altul, trecându-și o mână prin păr.

– Oh... eu... hm... Nici măcar nu m-am îmbrăcat încă.

Mie mi se pare destul de drăguță. Poartă hainele obișnuite de weekend – blugi, picioarele goale și unul dintre tricourile feministe cu mesaj. Citatul de azi: *Credeți în Femei*.

– Făceam curățenie.
Tata trece de noi.
– Arăți minunat.
Noora mă strânge de mână.
– Vezi ce văd și eu?
Ei se pierd unul în ochii celuilalt.
– Taci, șoptesc. Sunt adulți.
Tata stă în fața mamei. Nu o pot vedea. Silueta lui înaltă o acoperă.
– Ce cauți aici? întreabă ea, la fel ca și mine.
– Am venit să îndrept lucrurile, este tot ce spune el.
Se aude o sirenă afară. Sunetul se apropie din ce în ce mai mult, multiplicându-se. Lumini roșii și albastre clipesc lângă ferestrele noastre. Poliția din Mount Shasta, alături de câteva mașini negre, intră pe alee și se oprește făcând pietrișul să sară în toate direcțiile. Tata se îndepărtează de mama.
– Ah. Probabil că ar fi trebuit să zic. Nu am spus nimănui că vin aici. Se pare că a sosit poliția. Cred că am fost prins.
Nu arată ca și când i-ar părea rău. Nu-i pare rău deloc. Apoi, face ceva ce nu l-am văzut făcând niciodată.
Râde.

O forțez pe Noora să plece acasă.
Apoi, durează două ore bune ca harababura creată de tata să se liniștească. A venit poliția. Ambasadorul Japoniei. Chiar și președintele îl sună și îl invită pe tata la cină, la Casa Albă. Agenția Imperială este pe drum. Șambelanii și gardienii imperiali ai tatălui meu vor ajunge aici mâine de dimineață. Până atunci, sunt patru mașini de poliție și o mulțime de agenți ai serviciilor secrete în fața casei noastre. Deoarece nu s-au făcut verificări de securitate la niciunul dintre hotelurile locale, nu avem de ales decât să-l ținem aici.
Tata pare foarte încântat. Foarte calm. Mama este răvășită, oscilând între a rămâne cu gura căscată în fața tatei și o criză de nervi. Nu am văzut-o niciodată așa. Varsă o ceașcă întreagă de apă în timp ce pregătește masa pentru cină, arde ravioli, apoi își cere scuze întruna.
– Sunt sigură că nu ești obișnuit cu așa ceva... spune mama, privind masa – pastele într-un vas crăpat, tacâmurile desperecheate, vesela cumpărată de la piața de vechituri.
De asemenea, și-a pus unul dintre puloverele de serviciu peste tricou.

– Este minunat.

El pare cu adevărat fericit. Mișcările lui sunt relaxate în timp ce își desface manșetele și își suflecă mânecile. Un bărbat obișnuit gata să mănânce.

În ceea ce mă privește, încă nu sunt sigură cum să mă descurc cu toate. Lucrurile au luat cu siguranţă o întorsătură interesantă.

– Vrei o bere? Încă îţi place mai berea, nu? întreabă mama. Nu am, dar sunt sigură că Jones are. Îţi amintești că a trecut prin faza de aia de bere artizanală? îmi spune mama. Groaznic.

Turuie ca o moară stricată.

– Cine este Jones? întreabă tata, punându-și un șervet de hârtie în poală.

Nu am văzut niciodată un șervet de hârtie la palat. Toate erau din bumbac sau in, bine călcate și împăturite. Tacâmurile de argint erau fie încălzite, fie răcite în funcţie de felul pe care îl mâncam. Ale noastre sunt proaspăt scoase din mașina de spălat vase, cu pete de apă pe ele.

– Tipul care îi dă târcoale mamei.

Tatăl meu se îneacă cu o înghiţitură de apă.

– Zoom Zoom, mă ceartă mama. Este vecinul nostru. Foarte drăguţ.

– Este îndrăgostit de mama.

– Este posibil să-i fi picat puţin cu tronc, spune mama. Nu e mare lucru.

Tata se încruntă privind în farfurie. Nu-i plac zgârieturile de furculiţă pe care le vede?

– Sentimentele lui sunt neîmpărtășite? întreabă el.

– Nu știu, spun. S-au apropiat destul de mult cât am fost plecată în Japonia. Știi, nopţile singuratice de primăvară lângă foc…

Tatălui meu îi este dor de privirea stupefiată a mamei. Aveţi încredere în mine. Îi fac o favoare. În romanele mele de dragoste, acest lucru funcţionează întotdeauna. Tot ce citești în cărţi este cel puţin pe jumătate adevărat.

După cină, mama spală vasele, iar eu îi prezint casa. Cu totul, durează cinci minute. Petrecem cel mai mult timp în camera mea. Patul încă nu are lenjerie.

Studiază camera. Am făcut același lucru în camera unde a copilărit Akio, cercetând și sorbind totul despre el. Trebuie să nu mai gândesc la Akio. Mi-ar plăcea să-i destăinui. „A venit tata. E aici pentru mine?

Pentru mama? Pentru amândouă? Nu a primit mesajul când am plecat? Printesa Izumi a plecat."

Tata se oprește și privește un poster *Hedwig și Angry Inch*[123], care se datorează amabilității Noorei. În jurul lui sunt agățate luminițe.

– Este foarte diferită de camera ta de la palat, remarcă el.

Iau o grămadă de haine și le îndes în dulap. Îmi suflu bretonul de pe față. Își amintește oare că m-a întrebat despre camera mea în prima seară împreună în Japonia?

– Da. Îmi pare rău că nu este foarte ordine. Nu am avut timp... sau starea de spirit... să fac ordine.

Își reia mersul, apoi se oprește la pozele înrămate de pe dulap. Toate sunt cu Glory, Noora, Hansani și cu mine. Cele mai jenante sunt cea pe care mi-a făcut-o Noora în timp ce eu râd, iar Tamagotchi mă linge, părând că-mi bagă limba în gură, și cealaltă cu întreaga echipă GFA în clasa a cincea și suntem îmbrăcate în ținute asortate din blugi. Nu e nevoie să spun mai mult.

Încerc să-mi dau seama ce gândește. Este dezamăgit de ceea ce a descoperit? Își îndreaptă atenția în altă parte. Se uită mai sus. Este o fotografie și mai jenantă. Este o poză cu Forest – mai degrabă, ce a mai rămas dintr-o poză cu Forest. I-am înnegrit ochii și i-am desenat coarne de diavol. Mărturisire: poza lui Akio nu este prima pe care am mâzgălit-o. Sunt recunoscătoare că nu am desenat și penisuri pe asta. Aceasta este dinaintea fazei lui Izzy cu cerceii-penis, cam din primul an de liceu – o perioadă singuratică și furioasă.

– Ăsta e Forest. Fostul meu iubit, zic eu.

El analizează fotografia, apoi pe mine.

– Nu am vorbit niciodată despre iubiții tăi.

– Nu sunt prea multe de spus.

– Ofițerul din Garda imperială...

– S-a terminat.

Totuși, încă e groaznic să conștientizez cât de dureros este să-l iubesc. Cât de mult doare să nu-l iubesc. Este un paradox. Tata vine spre mine.

– Poate e mai bine așa.

– Nu ai fi de acord? întreb serios.

Își încruntă fruntea.

– Nu contează dacă sunt eu de acord. Deși sper să-ți alegeți pe cineva care să te iubească la fel de mult cum o iubesc eu pe...

Mama ta. Avea de gând să spună *mama ta*.

– Cineva un pic mai curajos, poate. Dacă el nu a putut rezista uraganului declanșat de presă, atunci poate că este mai bine să se termine acum. Este nevoie de un anumit tip de persoană pentru a avea o relație cu un membru al familiei imperiale.

– De unde știi că nu eu l-am părăsit?

– Ai fugit din Japonia. Am o oarecare experiență cu iubirea și cu fuga de iubire, spune și îmi face cu ochiul. Prin urmare, trebuie să presupun că inima frântă este motivul pentru care ai plecat.

Asta, printre altele. Poate că el nu este supărat pe mine, dar nu se schimbă foarte mult lucrurile. Cum să explic? E vorba de Akio, dar și de presă. Gemenele Strălucitoare. Întreaga familie imperială. Aș putea petrece o viață învățând obiceiurile, studiind cultura, dar nu îi voi aparține niciodată. Sunt o twinkie[124]. Asiatică la exterior, americană în interior. Urăsc acest termen. Asta înseamnă că mă urăsc pe mine? Nu. Pur și simplu urăsc această clasificare.

– Chiar dacă el m-ar dori, nu ar funcționa niciodată, nu? Un om de rând și o prințesă?

Repet ce mi-a spus Yoshi.

– Viața este plină de posibilități, Izumi. Dar lucrurile nu se întâmplă în mod magic. Relațiile presupun multă muncă. M-am temut de acest lucru atunci când am cunoscut-o pe mama ta. Eram prea concentrat asupra mea și asupra rolului meu. Dacă greșesc și treaba asta cu ofițerul de gardă este serioasă, atunci...

– Nu este, i-o retez. Am vrut să fie. Dar cred că el nu a simțit la fel.

– După cum mi-am imaginat.

Cade pe gânduri.

–Vrei să-l izgonesc din oraș? Sunt nouă milioane și jumătate de locuitori în Tokyo, așa că șansele să-l întâlnești sunt foarte reduse. Dar i-aș putea interzice să mai stea în oraș.

Colțurile buzelor mi se ridică.

– Chiar poți face asta?

– Nu, și zâmbește. Sunt destul de sigur că ar contraveni unei mulțimi de legi. Dar aș face orice îmi stă în putință să-ți ușurez durerea, iar zâmbetul i se lărgește. Întoarce-te în Japonia, Izumi-chan.

Devin brusc serioasă.

– Nu. Nu pot.

Chiar și când am crezut că reușesc, nu am reușit. Sunt prea multe de știut, mai multe decât poți afla într-o viață. Nu are rost să mergi înainte

când cineva sapă o groapă chiar în fața ta.

– În regulă.

Își privește ceasul de aur.

–Șambelanii vor veni mâine. Dar le voi spune clar că rămân până la absolvire. Se pare că am trei zile să te conving.

– Ești liber să încerci.

Zâmbesc pentru a îndulci lovitura. Mi-am învățat lecția. Eu și Țara Soarelui-Răsare nu suntem compatibile.

Chiar și așa, mă bucur că o mică parte din Japonia este aici, cu mine.

Prăjitură japoneză în formă de banană, făcută din aluat pufos, umplut cu cremă de banane sau cu alte tipuri de arome. (n.r.)

Cadou, suvenir. (n.t.)

Film muzical american celebru din 2001, bucurându-se de un statut iconic în comunitatea LGBT+. (n.r.)

Termen periorativ care denumește americanii de origine asiatică. (n.r.)

33

Prima zi.

Agenţia Imperială descinde în Mount Shasta. Sosesc șambelanii, secretarii, bucătarii personali și valeţii. În bucătăria noastră are loc o întâlnire privată. Mama și cu mine suntem scoase pe alee, lângă agenţii serviciilor secrete, gărzile imperiale și vehiculele diplomatice pentru vizitatorii dintr-un stat străin. Se aud voci furioase prin ferestre. Tata iese din casă trântind ușa.

– Mak? spune mama.

Eu îl ţin pe Tamagotchi în lesă în timp ce el sapă prin pietrișul de pe alee.

Fruntea tatălui meu se luminează.

– Este în regulă. Tocmai stabileam toate detaliile. Unele întâlniri au trebuit anulate și reprogramate. Am totuși o veste proastă. Se pare că nu se pot implementa măsuri de securitate la niciun hotel...

Se scarpină în ceafă.

Sunt destul de sigură că l-am auzit pe unul dintre șambelani spunând contrariul.

– O, spune mama. Păi, ești binevenit să stai aici. Dar mă tem că nu am loc pentru tot personalul tău, dar poate Jones...

– Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Șambelanii vor sta în corturi dacă este necesar.

Tata afișează un zâmbet triumfător. Ce șmecher! Șambelanii ies din casă, în costume negre și bleumarin, cărând serviete și alte lucruri.

– Acum mi-ar plăcea să văd Mount Shasta.

Întinde o mână.

Unul dintre Șambelani – sau este secretarul lui? – deschide o servietă. O ţine deschisă în timp ce caută un Ghid al vizitatorilor prin Mount Shasta.

– Ce ar trebui să facem mai întâi? zice răsfoind paginile. O plimbare cu bicicleta? Drumeţii? Să vizităm centrul orașului?

Mama înghite cu dificultate.

– Presupus că am putea face o drumeţie până la Lake Castle? Poate să trecem pe la Berryvale și să luăm câte ceva pentru un picnic.

Tata zâmbește larg.

– Sună bine.

– Zoom Zoom, ești de acord cu drumeţia? întreabă mama, arcuindu-și sprâncenele provocator.

– Absolut, spun plină de fals entuziasm.

Mama îmi aruncă o privire suspicioasă. Mă studiază. Știe că drumeţiile nu sunt chiar preferatele mele. Ultima dată când mi-a sugerat, am spus ceva de genul: „Mai degrabă i-aș face clismă unei gorile".

– Excelent, spune el. Vreau să văd tot ce-ţi place ţie.

Tata este entuziasmat. Adevărul este că și eu sunt.

Ziua a doua.

Încă mă dor picioarele după drumeţia de ieri. Am făcut greșeala de a-l lua și pe Tamagotchi. A renunţat cam la jumătatea drumului și a trebuit să-l duc în braţe. Este un câine atât de leneș.

– Și trebuie mâncat tot?

Tata se uită fix la biscuitul cât farfuria din faţa lui.

– Da.

The Black Bear Diner este destul de gol. Câţiva tipi mai în vârstă joacă dame în spate. Un șofer de camion bea cafea și mănâncă plăcintă la tejghea. Chelnerii poartă bretele și se comportă de parcă nu ar fi agenţi ai serviciilor secrete și gărzi imperiale în separeuri, înconjurându-ne peste tot pe afară. Au apărut paparazzi, dar li s-a interzis accesul peste tot. Poate că Mount Shasta urăște monarhia, dar urăște și mai tare încălcarea vieţii private. Orașul despre care am crezut că nu m-a vrut niciodată dintr-odată mă susţine.

Tata își taie biscuitul cu furculița și cuțitul. Mama râde cu mâna la gură, iar el zâmbește de parcă ar împărtăși o glumă privată. Își scufundă bucata de biscuit în unt și dulceață, apoi o mănâncă.

– Este foarte dulce. Îmi place, declară el.

Toată lumea primește biscuiți gratis din partea Prințului Moștenitor.

După ce ne-am devorat biscuiții, clătitele pufoase și cârnații plini de grăsime, tata se șterge la gură.

– Aici vii cu prietenii tăi? mă întreabă.

– Da.

Mă joc cu meniul.

Un șambelan stă în picioare, înclinându-se în fața tatălui meu.

– Scuzați-mă, doar un moment, spune el, ridicându-se de la masă.

Mama mă lovește cu piciorul.

– Au.

– Te porți ciudat, mă acuză ea.

– Nu-i adevărat, îi răspund. Tu te porți ciudat. Adică, practic plutești pe norișori.

Mama își așază cu grijă șervetul făcut ghemotoc pe masă. Își ia capul în mâini.

– Ai dreptate. Unde-mi sunt mințile?

Uau! GFA și cu mine urmărim un cont de Twitter numit *Oare sunt o jigodie?*. Oamenii scriu scenarii și solicită părerea publicului. Știi, oare sunt o jigodie să-i cer domnișoarei mele de onoare să slăbească zece kilograme înainte de nuntă? Oare sunt o jigodie pentru că i-am cerut soției mele să facă un test de paternitate? Nu aș avea nevoie de el acum. Sunt, fără îndoială, o jigodie.

– Îmi pare rău. Nu te porți ca o fraieră îndrăgostită.

Se încruntă la mine, suspicioasă.

– Ei bine, cam așa te porți, dar și el. E dezgustător. Urăsc chestia asta, zic, dar fără să cred.

– După toți acești ani... Nu am crezut niciodată că va mai fi o șansă pentru noi. Dar dacă nu vrei...

Mă întind să o mângâi. Uneori mama reacționează în exces.

– E în regulă. Ai binecuvântarea mea. Doar... încearcă să încui ușa sau poate să atârni o șosetă de mânerul clanței.

– Izumi! spune ea, revenind la atitudinea de mamă.

Tata își încheie conversația.

Ridic mâinile.

– Pur și simplu, nu vreau să văd nimic care să mă traumatizeze pe viaţă.

Ea își strânge buzele.

– Cred că ar trebui să discutăm de ce nu te vrei să te întorci cu el.

În excursie, tata mi-a cerut din nou să mă întorc în Japonia. Am evitat întrebarea, arătând spre un ienupăr extraordinar de interesant.

– Nu știu la ce te referi.

Brusc, găsesc absolut fascinantă o picătură de apă de pe perete.

– Draga mea.

Așteaptă să mă uit la ea.

–Trebuie să-i spui.

– Nu putem doar să ne bucurăm de prânz și de timpul petrecut împreună cât este aici?

Ea se încruntă.

– Crezi că nu-i va plăcea ceea ce ar auzi? Pentru că treaba ta nu trebuie să fie plăcută.

Tata se întoarce.

– Ce am ratat? întreabă el, zâmbetul lui împrăștiind tensiunea de la masă.

Mama își încrucișează braţele. Își îndreaptă mânia asupra lui.

– Vorbeam despre secolele de presiuni asupra femeilor pentru a fi agreabile și pentru a se conforma așteptărilor emoţionale nerealiste.

– Nu pare corect, se încruntă tata.

– Mie îmi spui! pufnește mama.

I se încleștează maxilarele. Sunt sigură că visează cu ochii deschiși la o revoltă. Arderea patriarhatului. Știţi și voi, lucruri mărunte.

Fac semn către chelneriţă:

–Nota, vă rog.

Ziua a treia.

După-amiază, Glory, Hansani și Noora vin să-l întâlnească oficial pe tatăl meu. Toate bune și frumoase, prezentările decurg bine, chiar dacă Hansani face reverenţe. Pare impresionat când află că Noora va merge la Columbia anul viitor. Rămân tăcută. Colegiul de stat unde am intrat eu pare din ce în ce mai puţin interesant. După aceea, mama îi arată tatei grămada de compost. Îmi fac o notă în gând pentru mine însămi: „Dă-i mamei sfaturi despre romantism“.

– Crezi că dacă i-am spune că e nevoie să taie lemne, ar face-o? întreabă Noora, bătând cu degetele pe pervazul ferestrei.

Acum clar îi spionăm, toate patru înghesuite și privind printre jaluzele. Părinții mei au rămas singuri de cel puțin trei ori până acum. Ea îi arată ceva și el dă din cap.

– Probabil că ar fi nevoit să-și scoată cămașa. Astăzi este groaznic de cald, remarcă Glory.

– Nu-l mai tratați pe tata ca pe un obiect, le spun.

Ca de obicei, Hansani este tăcută, dar este vinovată și ea prin complicitate. Mama și tata au ajuns la grămada de compost. Muștele bâzâie în jurul ei.

– Nu-ți băga mâna în compost. Nu-ți băga mână. Te rog, nu-ți băga mâna în el, spun.

– Scârbos, spune Glory.

– Și-a băgat toată mâna, spune Hansani.

Da. Mama ia un pumn de compost și i-l arată tatălui meu. Spre meritul lui, tata chiar pare interesat. Astăzi s-a îmbrăcat mai lejer, în pantaloni scurți și tricou polo. Mama aruncă mizeria înapoi în grămadă, apoi își șterge mâinile de blugi.

– O să-i arate cutia cu viermi. Nu pot să mă uit.

Îmi acopăr ochii și plec de lângă fereastră.

Noora și Hansani pleacă. Glory rămâne.

– E la cutia cu viermi. Nu vrei să știi ce face acum.

Noora îmi spune:

– Ne mai uităm la film diseară?

– Da.

Tata a invitat-o pe mama la cină. Mama s-a gândit că mâncarea indiană ar fi o idee grozavă, dar eu i-am tăiat avântul. Pentru curry există mereu un preț de plătit ulterior, dacă știți la ce mă refer. Le-am rezervat o masă pentru doi la restaurantul italian local.

– Hansani voia să vadă *The Bodyguard*[125], dar i-am spus că este prea devreme, spune Noora.

Hansani este ofensată.

– Nu-i adevărat.

Noora zâmbește.

Mă arunc pe pat.

– Fără povești de dragoste, te rog. Și fără povești cu prințese, zic eu.

– Dar un maraton de seriale? *Schitt's Creek*[126]?– Prea vesel, spun.

Glory se întoarce de la fereastră.
– Atunci, un film de groază.
– Da, răspund. Preferabil unul cu un tip drăguț care este ucis rapid.

Film de dragoste american foarte popular, din 1992, în care rolurile principale sunt jucate de Whitney Huston și Kevin Costner. (n.r.)
Serial canadian de televiziune pe format sitcom, care a avut premiera primului sezon în 2015 și în care sunt urmărite peripeţiile unei familii bogate într-un mic orășel care îi aparţine. (n.r.)

34

Fără să-mi dau seama, vine ziua absolvirii. Ziua trece ca într-o aură doar a ei. Pe peluza terenului de fotbal de la liceul Mount Shasta sunt aranjate scaunele și o estradă. Robele albastre flutură în briza caldă. Noora susţine discursul de șef de promoţie. Când merg să-mi primesc diploma, se aud urale extrem de puternice – mai ales din partea GFA și a gărzilor imperiale, cărora tata le-a cerut să poarte haine colorate cu această ocazie. Se pierd complet în mulţime cu tricourile, pantalonii și căștile lor. Complet.

După aceea, Jones se dă peste cap și nu precupeţește niciun efort ca să pregătească un festin numai cu ingrediente nemodificate genetic, netratate cu pesticide, crescute în ferme, vegane, pe principiul „nimic din ce mâncăm nu are o mamă.“ Un bufet suedez imens este amenajat pe o masă de lemn și luminat de ghirlande cu beculețe. Pe gazon se află scaune de toate felurile și modelele, chiar și o canapea veche. Soarele apune într-o paletă de nuanţe de roz și portocaliu. Starea de spirit este veselă. The Grateful Dead se aude în boxe. Noora, Glory și Hansani sărbătoresc fiecare cu familiile lor, dar vor veni și ele în curând. Compania este plăcută: un amestec de prieteni ai lui Jones, colegii de serviciu ai mamei, oficiali ai Agenţiei Imperiale și gărzi. Toată lumea pare să se înţeleagă bine.

Îmi pun pe o farfurie paella de legume cu orez brun și mă plimb prin pădure. Încă purtând roba albastră care îmi irită pielea, mă așez pe un buștean, bucurându-mă de câteva clipe de liniște. Tata va pleca în curând.

Se aud zgomote de pași călcând pe ace de pin.

– Pot să stau un pic cu tine? întreabă Jones.

Are o farfurie în mână și poartă un costum de catifea reiată de culoarea diareei, cu o cravată roșu-burgund și papuci Birkenstock. Arată îngrozitor. Cu adevărat îngrozitor.

– Sigur. Stai jos.

Peste peluză, printre golurile dintre copaci, îi văd pe mama și tata vorbind animat, cu capul aplecat unul către celălalt ca niște magneţi care își caută cealaltă jumătate.

– Greu să concurezi cu un prinţ, spune cu tristeţe.

Aproape că îi curg lacrimile în paella.

– De-asta ţi-ai pus costumul?

– Da.

Își lasă jos farfuria. Își desface cravata.

–Urăsc nenorocitele astea de haine. Nu mă reprezintă.

Își scoate cravata și o aruncă la pământ. Își desface nasturii de sus.

– Trebuie să rămâi la ce-i al tău, știi? Mă bucur că nu mi-am ras barba.

El își pipăie maxilarul, trecându-și o mână peste gloriosul său păr facial.

– Probabil.

– Îţi place cina?

Îmi ridic farfuria.

– Gustoasă.

O pun înapoi în poală, dorindu-mă să fiu din nou singură.

–Îţi mulţumesc pentru tot.

Mă bate pe spate.

– Ești un copil de treabă, Izzy.

Tata și mama își fac drum peste gazon, cu privirile îndreptate spre noi.

– Domnule Jones, spune tata, întinzându-i mâna. Vă mulţumim că aţi găzduit această petrecere. Dacă veniţi vreodată în Japonia, sunteţi binevenit la palat.

Jones se ridică în picioare și dă mâna cu tata, strânsoarea devenind rapid competitivă.

– Doar Jones. Fără formule de politeţe. Mulţumesc pentru invitaţie, dar am opinii puternice cu privire la instituţia monarhiei. Intră în conflict cu valorile mele fundamentale de egalitarism.

Se desprind.

– Desigur. Îţi respect poziţia, spune tata imperturbabil.

Jones se întoarce spre mama.

– Dacă ai nevoie de orice, Hanako, știi unde să mă găsești.

Eu sunt următoarea. Jones se apleacă, îmi strânge nasul între degetul mare și cel arătător.

– Tit-tit!

Încerc să mă sustrag. Este un ciudat. Dar este al nostru. Nu putem decât să-l acceptăm, cred.

Apoi se îndepărtează, călcând peste acele de pin și ţipând la unul dintre prietenii săi să bată în tobele de bongo. Probabil este un lucru bun

că tata va pleca în curând. Mai întâi bongo-urile, apoi se dau jos hainele.

– Vecinul tău este… interesant, spune tata.

– Te obișnuiești cu el, spune mama. Este bine intenţionat.

El dă din cap cu înţelepciune.

– Trebuie să plec în curând. Izumi-chan, facem o plimbare?

Deja se apropie șambelanii. Gărzile imperiale zumzăie, gata să se pună în mișcare.

– Sigur.

Mă ridic, lăsându-mi farfuria lângă cravata lui Jones. Mama dispare, dar rămâne prin preajmă.

Eu și tata mergem ne plimbăm prin pădure, pașii noștri șerpuind pe cărare.

– Ești gata să pleci acasă?

– Mi-e dor de patul meu, râde el.

Salteaua pe care a dormit are cocoloașe și e plină de praf.

–Dar nu. Mi-aș dori să vii cu mine.

Este pledoaria lui finală. Întrebarea i se citește în privire. „Nu te răzgândești?"

Roba mi se umflă la o adiere. Îmi încleștez pumnii și mi se strânge stomacul.

– Nu pot.

Rămân aici, petrec vara cu GFA și mă înscriu la Colegiul din Siskiyous în toamnă. Este stabilit.

– Mai este și altceva ce nu-mi spui? Altceva ce s-a întâmplat acolo? Nu înţeleg de ce ești atât de încăpăţânată. Nu-ţi stă în fire.

Vocea lui este aspră din cauza frustrării.

Ceva din mine izbucnește, se desfac baierele. Nu mă pot abţine.

– Sunt… îmi tremură vocea. Nici măcar nu mă cunoști.

Privirea mea este dură, încrâncenată, de neclintit. Nu știu ce fac, ce spun, dar continui.

– Nu-mi ţin camera curată. Mama trebuie să mă oblige să spăl rufele. Notele mele sunt mediocre, în cel mai bun caz. Dacă aș aplica la Columbia sau la Harvard, hohotele lor de râs s-ar auzi în întreaga lume. În ultimii doi ani, rezoluţia mea de Anul Nou a fost să mănânc lucruri cu cât mai mulţi fulgi de ciocolată pe ele. Citesc în special romane de dragoste, urmate îndeaproape de cele de fantasy. Îmi iubesc prietenii, dar facem tot soiul de șotii, de genul: hai să vedem dacă încăpem în

frigider sau hai să cumpărăm un singur strugure de la magazinul alimentar sau hai să jucăm „Podeaua este lavă“ o sâmbătă întreagă.

Clipește spre mine.

– Lavă?

Dau din mână.

– Când te prefaci că pământul este o lavă fierbinte și nu îl poţi atinge pentru că altfel te vei topi. Este o prostie.

Dar e atât de distractiv. Mă uit la el.

– Nu l-ai jucat niciodată când erai copil?

– Nu am avut prea mulţi prieteni. Am jucat *Go* cu fratele meu.

Desigur. *Go* – un joc abstract de strategie. Obiectivul este de a câștiga mai mult teritoriu decât adversarul tău. Pe scurt, jocuri introductive de război pentru copii.

– Vezi. Despre asta e vorba.

Îmi las umerii în jos. Jocurile noastre din copilărie sunt un exemplu perfect al distanţei dintre noi, al diferenţelor care ne despart. Facem parte din lumi diferite.

– Care e ideea?

E confuz.

– Ideea este… ideea *este* că eu sunt din America.

Este uimit. Spun adevărul. Așa că o ţin pe-a mea mai departe, chiar dacă s-ar putea să aterizez prost.

– Oricât de mult aș încerca, nu pot fi cine vrei tu – cine vrea Japonia să fiu.

Respir neregulat.

El se gândește și răspunde.

– Nu vreau să fii ceea ce nu ești. De ce ai crede așa ceva vreodată?

– Nu sunt perfectă, spun eu și-mi ridic ferm bărbia.

– Nici eu, își ridică și el bărbia la fel de ferm.

– Nu voi fi niciodată suficient de bună pentru Japonia. Nu îi voi aparţine.

– Ești fiica mea, spune el cu glas domol, dar încărcat de patimă. Locul tău e lângă mine.

Expiră încet, privind copacii, păsările.

–Aș vrea să îţi spun să nu-ţi faci griji cu privire la ce-ar putea spune lumea, dar în practică este mult mai dificil. Sincer, grija nu dispare niciodată. O să greșești. Ziarele vor scrie. Uneori, simţi că viaţa nu-ţi aparţine. Aceasta este viaţa ca membru al familiei imperiale și greutatea

pe care trebuie să o purtăm. Izumi-chan, spune el, cu vocea îmblânzită, privindu-mă. Întoarce-te în Japonia. Să rezolvăm lucrurile împreună. Nimic nu este de nerezolvat.

Înclin spre *da*. Dar cuvântul este ca un zid pe care nu-l pot escalada.

– Bine. Nu te voi mai presa, spune și oftează. Am invitat-o pe mama ta în Japonia. Și ea a refuzat.

Mă mut de pe un picior pe altul, uitându-mă lung în pământ.

– Ești binevenit aici oricând. Te vom primi oricând. Îmi pare rău.

Intenţionează să vină din nou în august.

– Să nu-ţi pară, spune repede. Doar să nu mă îndepărtezi din viaţa ta. Promiţi?

– Promit, spun, apoi fac o pauză așteptând.

Nu este totul perfect, dar situaţia dintre mine și tata este bună. Îmi ridic bărbia.

– Crezi că ar trebui să ne îmbrăţișăm?

– Cred că dacă ar exista vreodată un moment potrivit pentru ca doi oameni să se îmbrăţișeze, acesta ar fi.

El își deschide braţele. Mă strecor la pieptul lui.

– Fulgi de ciocolată? îmi șoptește prin păr.

– Oh, da. Aduc veselie în orice mâncare. Fac totul mult mai festiv.

Ne despărţim.

– Este perfect logic, spune tata.

Se înclină ușor spre mine.

– Fiica mea.

Eu mă înclin la fel spre el.

– Tată.

35

Mama și cu mine îl conducem pe tata la mașină. Parcă am încerca să încetinim timpul. Nu vreau să se termine. Mereu mi s-a părut suficient să fim doar noi două, eu și mama. Dar acum, perspectiva de a reveni la existenţa noastră împreună mă umple de o senzaţie acută de singurătate. Ajungem prea repede la alee. Un ofiţer de gardă imperială ţine portiera unei mașini negre.

– Atunci, ne vedem la sfârșitul lunii august, spune tata. Mai puţin de nouăzeci de zile.

– Nouăzeci de zile, răspund.

Mă îmbrăţișează și îmi șoptește:

– Sunt atât de mândru de tine.

Mă sufoc.

El își îndreaptă atenţia asupra mamei, îi atinge obrazul, se apleacă înainte și o sărută. Îmi îndepărtez ochii de la acest moment intim.

– Pe curând!

În vocea lui se aude o promisiune. Ne fixează cu o ultimă privire, face un semn din cap, apoi urcă în mașină. Se trântesc portierele. Pornesc motoarele. Urmărim luminile roșii parcurgând aleea și dispărând pe stradă. Mâna mea o caută pe a mamei.

– Ei bine, asta e.

Simt un nod în gât. Tristeţe. Regret. Confuzie. Procesez încet ultimele douăzeci de minute, toate cuvintele lui. „Locul tău este lângă mine“.

– Și a plecat, spune mama.

– Se va întoarce în curând, îi spun.

– Da. Cât ai clipi.

Nu sunt sigură dacă ea mă liniștește pe mine sau se liniștește pe sine.

– Adică, de ce aș merge în Japonia? întreb eu complet aeriană.

– Din dragoste, spune ea cu regret.

Ce trebuie să dovedesc? Ce dacă nu voi fi acceptată niciodată? Mă accept eu. Lacrimile de pe obraji sunt reci. Plâng, dar sunt lacrimi de fericire și de tristeţe în același timp. Realitatea este dură. Totul este atât de evident – o revelaţie la fel de strălucitoare și clară ca apusul soarelui. Nu am o jumătate americană sau una japoneză. Sunt o persoană întreagă.

Nimeni nu-mi poate spune dacă sunt suficient de japoneză sau prea americană.

Mă opresc.

– Mama?

– Da, draga mea.

Încă privește drumul, urmărind cum i se îndepărtează a doua șansă.

– Cred că am luat o decizie greșită, îi spun eu atrăgându-i atenţia.

– Cred că și eu am luat o decizie greșită, îmi răspunde ea.

Afișez un rânjet.

Nici măcar nu ne facem bagajele și abia avem suficient timp să ne dăm seama unde va sta Tamagotchi. Jones este de acord să-l ia, deși refuză să-l plimbe în lesă. Noora apare în mijlocul zăpăcelii generale.

– Trebuie să-l prindem din urmă pe tata, zic eu agăţându-mă de ea.

Noora strânge în mână cheile de la mașină.

– Te rog. Am așteptat toată viaţa momentul ăsta.

Suntem în mașina Noorei, mergând cu viteză pe stradă și ajungând pe bulevardul Mount Shasta. Noora schimbă benzile fără nicio ezitare prin mijlocul balamucului din trafic.

– Ce facem? E o nebunie! spune mama. Doamne, Noora, dacă știam că șofezi în halul ăsta, n-aș fi lăsat-o niciodată pe Izumi în mașină cu tine. Farurile! Te rog, aprinde farurile!

Se întunecă. Noora râde și își aprinde farurile. Depășește o mașină care se apucă să claxoneze frenetic.

Continuare e un pic învăluită în ceaţă. Cumva, am sărit de la punctul A la punctul B, am ajuns lângă rampa de la poarta I-5 și am prins coloana oficială imperială. Steagurile japoneze flutură pe capota mașinilor. Tata e acolo, în mașina din mijloc.

Mă întind și apăs pe claxon. Tiiiiit! Tiiit-tiiiiiiit! Lumini roșii și albastre clipesc în oglinda retrovizoare a Noorei. Traficul aproape se oprește din cauza agitaţiei.

– Trage pe dreapta, Noora, spune mama. Ne oprim aici din încălcarea altor legi.

– Sunt atât de aproape, spune Noora, oprind mașina. Suntem doar la câteva mașini în spatele lor.

Nu mai aștept până când Noora oprește de tot mașina. Deschid portiera și ies în trafic, alergând disperată. Fluturând din mâini, strig:

– Așteptaţi!

Mi se pune un junghi într-o parte. Jur, dacă mă întorc la palat, voi începe un nou regim de jogging. Roba de absolvire flutură, părul îmi zboară. Coloana imperială frânează. Apoi se deschide o portieră. Coboară tata.

– Izumi-chan.

Mă opresc în fața lui, îmi pun mâinile pe genunchi. Mașinile trec pe lângă noi. Ridic un deget.

– Am nevoie de un moment să-mi trag sufletul.

El strigă ceva în japoneză. Mi se aduce o sticlă cu apă.

– Ce se întâmplă?

Mă ajută să stau în picioare.

–Hanako?

Își îndreaptă atenția spre mama, care vine spre noi.

– Este o scenă mai dramatică decât am crezut că va fi, spune ea, dându-și o șuviță de păr după ureche.

– Noi... fac un gest frenetic arătând spre noi și spun, abia respirând... vrem să mergem în Japonia.

– Vreți?

Toate legile privind limita de viteză pe care le-am încălcat. Tot traficul pe care l-am blocat. Faptul că aproape am căzut de epuizare. Ca să văd chipul tatălui meu luminat de bucurie. Merită tot.

– Mai ai două locuri?

Mama este puțin timidă. În mod clar, provocăm o scenă. Gărzile imperiale rețin poliția din Mount Shasta. Am evitat la mustață un incident internațional.

Tatălui meu pare să nu-i pese.

– Întotdeauna, spune el. Întotdeauna.

Ne hotărâm să ne întoarcem acasă și să împachetăm câteva lucruri. Să încuiem ușile, să ne asigurăm că Noora nu primește amendă sau nu este băgată la pușcărie. Tata ne însoțește și își amână zborul.

La Redding Airfield, un mic aeroport municipal din apropiere, ne îmbarcăm într-un avion privat. Interiorul este plușat – scaune din piele albă cu inserții de mahon, lumină caldă și o măsuță cu aranjamente florale vesele. Șambelanii stau în față, garda imperială în spate, mica noastră familie strânsă în mijloc.

– Știți, spune tata în timp ce avionul începe decolarea, ați fi putut să sunați.

Mama se uită pe geam. Stă lângă el și nu spune prea multe. Cred că este într-o stare generală de șoc. Nu-i e clar în ce se bagă, riscând totul pentru dragoste. Dacă va funcţiona sau nu. Vom vedea. Propria mea poveste de dragoste sigur nu a funcţionat, dar am mari speranţe pentru ei. Poveștile de dragoste sunt irezistibile, din punctul meu de vedere.

Odată ce am atins altitudinea de croazieră, șambelanii se retrag. Sunt multe probleme legate de situaţia noastră actuală. S-a decis că mama va fi strecurată în palat, iar vizita ei va fi un secret. Așa vrea ea. Apoi, pe ordinea de zi urmez eu. Ce vor face în privinţa mea și cum să rezolve problemele pe care le-am creat reprezintă două subiecte fierbinţi. Tabloidele încă publică articole privind aventura mea. În absenţa noutăţilor, au început să inventeze tot soiul de ciudăţenii inedite: Prinţesa Izumi însărcinată cu copilul bodyguardului, Prinţul Moștenitor și-a trimis fiica departe pentru a-i ascunde tatuajele.

Șambelanii au o mulţime de idei. O conferinţă de presă ţinută de Prinţul Moștenitor? Postări cu tag-uri pe reţelele sociale? Negarea întregii povești, argumentul că fotografiile pot fi trucate?

– Dacă îmi permiteţi.

Îmi dreg vocea să mă fac auzită. Mă bâlbâi din cauza emoţiei și a bătăilor accelerate ale inimii.

– Am o sugestie cu privire la ceea ce aș vrea să fac.

Îmi ia ceva să-i conving. Tata este cel mai mare susţinător al meu. Planul este pus la punct și aprobat. Trag aer în piept, privind spre noaptea de cerneală. Este puţin ameţitoare această putere. Când aterizăm pe teritoriul Japoniei, încă zâmbesc.

36

Palatul Tōgū este neschimbat. Mariko își reia atribuțiile, de parcă nu aș fi plecat niciodată. Doamne, ce binecuvântată sunt că am două locuri pe care să le pot numi acasă! Mount Shasta, Tokyo – ambele fac parte din mine și nu mai sunt doar piese separate. Sunt împletite împreună, nedespărțite.

La patruzeci și opt de ore de la sosirea noastră, mă aflu în sufragerie. Tata este aici, dar mama este la plimbare. Nu vrea ca vizitatorii noștri să o vadă. În cameră este agitație. Șambelanii în cele mai bune costume se află în diferite stadii de îngrijorare. Personalul imperial intră și iese, oferind băuturi răcoritoare. Noul meu ofițer de securitate este și el prezent – un bărbat cu bărbia lată, cu o predilecție pentru purtarea ochelarilor de soare chiar și în interior, și cu o mină de parcă ar mesteca viespi. Apoi, presa – Yui Sato și fotograful ei. Yui este redactorul-șef al publicației *Femeile de azi!*, o mică revistă exclusivistă, cu un tiraj bun și cunoscută pentru orientarea progresistă în privința femeilor. A fost ideea mea. Există o zicală: dacă nu-i poți învinge, aliază-te cu ei. Este fără precedent. Un interviu în exclusivitate cu un membru al familiei imperiale, realizat de către un reporter din afara elitistului Club Imperial de Presă. Domnul Fuchigami a adus o selecție de reviste pentru femei din care să pot alege, și le-a răsfirat pe masă.

Mariko îmi dă cu fard în obraji. Interviul va apărea tipărit, fiind însoțit de fotografii. Fotograful îmi face câteva instantanee de încălzire. S-a convenit că toate imaginile vor fi aprobate de Agenția Imperială. Vom avea șansa de a citi articolul înainte de publicare, dar nu avem dreptul să-l aprobăm sau să-l respingem – indiferent ce va fi scris în articolul din *Femeile de azi!* exact așa va apărea.

– Sunteți sigură că vreți să purtați asta? Mariko își mușcă buza inferioară.

Este a patra oară când îmi verifică alegerile în ceea ce privește ținutele.

Îmi netezesc cu mâna fusta bleumarin și îmi verific nasturii din perle ai puloverului. Pe dedesubt, port tricoul cu *Revolte, Nu Diete*, deși este greu să vezi scrisul. Este în regulă. Știu că este acolo.

Yui face o reverență adâncă.

– Vă mulţumesc pentru această onoare, Alteţa Voastră.

Îmi înclin capul, apoi întind o mână spre ea. Trece un moment înainte să-mi dea mâna. Strânsoarea ei este puternică și sigură de sine. Încep să am îndoieli. Îmi pun la îndoială alegerile. Luciditatea mea. Ce fac? În ce m-am băgat? În loc să-mi îndepărtez teama, îi dau voie să zburde liberă, să adulmece, să vadă că nu există pericol, atâta timp cât spun adevărul.

Yui se așază pe canapea. Un asistent îi întinde notiţele. Nici eu, nici domnul Fuchigami nu am văzut întrebările înainte. Mariko se îndepărtează. După ce începem, nu va exista nicio întrerupere – un alt detaliu asupra căruia așa s-a convenit. În prima jumătate voi fi doar eu. În a doua parte, ni se va alătura și tata.

Fotograful ridică aparatul de fotografiat. Afișez un zâmbet. Am o atitudine puternică. Parcă Dumnezeu mi-a dat dintr-odată puterea de a duce discuţia asta ca și când ar fi difuzată în boxe în public.

– Gata? întreabă Yui, cu o privire șireată.

Nu mă va menaja. Nici nu vreau. Sunt dispusă s-o fac. Am ieșit din universul Mount Shasta, am sărit peste calea prinţesei și am luat-o pe propriul meu drum. De acum încolo, îmi voi croi propria direcţie. Nu va fi ușor să echilibrez responsabilităţile imperiale, să susţin tradiţiile și să-mi rămân fidelă mie însămi. Dar e posibil. Așa vreau eu să fie.

Dau din cap.

– Să începem.

Interviul durează aproape toată dimineaţa. Yui a pus câteva întrebări grele. Cred că am răspuns bine. Vom vedea când revista va ajunge la chioșcurile de ziare peste câteva zile. Vara a năvălit peste Tokyo, lipicioasă și dulce. În ciuda caniculei de după-amiază, decid să fac o plimbare. Nu-mi strică, în fond, să-mi folosesc cele două picioare din dotare. Am și eu dreptul să mă răzgândesc. Nu mă ostracizaţi. Evoluţia face parte din viaţă.

Mama și tata iau prânzul în oraș. Un restaurant a fost închis pentru ei. Au fost semnate acorduri de confidenţialitate, a fost o întreagă tevatură. M-au invitat să-i însoţesc, dar am refuzat.

În schimb, mă plimb pe domeniu, cu noul ofiţer de gardă imperială în spatele meu. Sunt foarte concentrată când aud pași. Se apropie Gemenele Strălucitoare. Ele poartă echipamente asortate de alergare. Au părul strâns în cozi de cal elegante. Strălucesc de transpiraţie și au

obrajii îmbujoraţi. Se opresc în acelaşi timp. Încă este ciudat. Nu mă voi obişnui niciodată cu asta.

– Verişoară, spune Noriko.

– Am auzit că ai acordat un interviu în această dimineaţă, spune Akiko.

Ştiu ce urmează. O ameninţare. Noriko îşi trece limba peste dinţi.

– Dacă ai spus ceva despre mama noastră...

Am cam terminat-o cu conflictele din familie.

– Da, da, mă veţi distruge. Oricum, mi se pare că deja mi-aţi făcut cel mai mare rău.

Se privesc una pe cealaltă, apoi se concentrează din nou asupra mea.

– Ce vrei sa spui? întreabă Noriko.

Probabil crede că n-am habar.

– Mă refer la pozele cu Akio. Faptul că le-aţi vândut *Gazetei mondene* probabil că e o nouă limită a abjecţiei chiar şi pentru voi.

Akiko se strâmbă.

– Nu noi am dat pozele tabloidelor.

– Sigur.

Vocea mea este sarcastică. Îmi încrucişez braţele. Ofiţerul meu stă lângă mine, cu mâinile împreunate. Gemenele Strălucitoare au, de asemenea, o pereche de gardieni în apropiere. Mă întreb ce ar face dacă ne-am lua la bătaie.

– Serios, spune Noriko.

– Sigur te cred.

Cu siguranţă nu o fac, şi este clar din tonul meu.

Akiko spune:

– Ah. Chiar crezi că am vorbi cu tabloidele? S-au purtat oribil cu mama noastră. Cu noi. N-am supune niciodată pe altcineva acestui tratament.

Le privesc pe amândouă. Atitudinea lor este relaxată. Cu siguranţă nu se poartă cu viclenie. Fie mint ca nişte sociopate autentice, fie spun adevărul. Are sens... Îmi aduc aminte cât de protectoare erau faţă de mama lor de ziua împăratului. Poate că într-adevăr urăsc tabloidele.

După un timp, Noriko vorbeşte:

– Aproape că ne-a fost milă de tine.

O spune de parcă i se pare foarte enervant statutul ăsta de... fiinţă umană.

– Ne crezi sau nu, nu noi te-am turnat, spune Akiko.

Îşi reiau alergarea, lovindu-mă cu umerii lor osoşi când trec pe lângă mine. Gărzile lor imperiale le urmează.

– Dacă nu aţi făcut-o voi, atunci cine? strig după ele, frecându-mi umerii.

Noriko se întoarce.

– N-am idee.

Este tot ajutorul pe care îl primesc de la ele. Mă uit după ele până dispar din raza mea vizuală. Îmi scot telefonul și trimit imediat un mesaj către GFA.

Eu

Tocmai am dat nas în nas cu Gemenele Strălucitoare. Spun că nu m-au turnat ele.

Hansani

Ce?

Noora

Le crezi?

Eu

Da, din atitudinea lor reiese că nu ar face asta niciodată. Ai văzut ce i-au făcut tabloidele mamei noastre?

Glory
O întorsătură neașteptată!

Noora
Dacă nu au făcut-o ele, atunci cine?

Mă tot gândesc la asta. Articolele menţionează pe cineva din interiorul palatului. Am presupus în mod natural că sunt Gemenele Strălucitoare. Dar ar fi putut fi altcineva din familie… Tresar, gândindu-mă la o anumită persoană. Singura persoană care avea acces atât de neîngrădit la mine. Este ca și când m-ar fi lovit cineva cu pumnul în burtă.

Douăzeci de minute mai târziu, ajung acasă la mătușa și unchiul meu. Fac un tur și, iată, Yoshi se află în curtea din față stând la soare, cu o băutură ridicolă cu umbreluţă pe o masă din apropiere.

– Rămâi aici, îi spun gărzii mele. Nu vrei să vezi ce urmează.

Reina este, de asemenea, în apropiere. Îi fac rapid cu mâna. Pe măsură ce mă apropii, Yoshi zâmbește. Îi citesc gândurile.

– Am auzit că te-ai întors. Vino, ia loc. Bea ceva.

Face semn spre scaunul de lângă el. Are pieptul acoperit cu un fel de ulei și nu are deloc păr.

– Nu, mulţumesc. Nici măcar nu e ora prânzului.

La auzul vocii mele aspre, îi dispare zâmbetul.

– Ești prost dispusă, spune el.

– De ce ai făcut-o? întreb, strângându-mi pumnii.

– Nu sunt sigur că știu despre ce vorbești.

Se lasă pe spate pe șezlong, ridicându-și bărbia spre soare.

– De ce ai vândut fotografiile acelea tabloidelor?

Ar fi trebuit să mă simt în siguranţă cu el.

– A, asta, spune el încet.

Face o pauză lungă. Mă bate soarele în cap. Aerul miroase a pin și a ulei de plajă.

– De ce ar face oricine orice? Pentru bani, spune ridicând din umeri. Aveam nevoie de venituri pe lângă cele oferite de familia imperială. Știi că, în calitate de prinţ, chiar nu am competenţe potrivite pentru a câștiga bani, nu?

Trag aer adânc în piept. Mă bucur că nu neagă. Că nu va trebui să scot adevărul de la el.

– Am crezut că ești prietenul meu.

Durerea este evidentă din poziţia lăsată a umerilor, din vocea tremurătoare și ochii plini de lacrimi.

Yoshi se ridică, își scoate ochelarii de soare. Își înclină capul.

– Sunt prietenul tău. Sau cel puţin, *am fost* prietenul tău. Nu intenţionam să te plac atât de mult. Mi-aș dori ca lucrurile să fie diferite. Dar... clatină din cap. Nu știi cum e să crești aici. Ce povară este – cineva îţi spune mereu ce să faci, unde să mergi. Nu este deloc o viaţă ușoară.

Își pune din nou ochelarii de soare, concediindu-mă din gesturi. Yoshi cel rafinat și fără griji revine. Este o farsă îndelung studiată, această mască pe care o poartă. Am crezut că este o aparenţă pentru un interior blând. Dar acum înţeleg. Este doar un băiat trist și pierdut, care ar face orice pentru a obţine ceea ce dorește.

– În plus, ţi-am făcut o favoare oricum. Ai spus că vrei să pleci acasă.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Mi-e rău. M-a rănit. L-a rănit pe Akio. A distrus vieţi din dorinţa de a câștiga bani. Pentru a-și putea permite ce, un apartament? Un bucătar privat?

– Era o decizie pe care trebuia să o iau eu.

– Izumi.

Ţâţâie din buze.

– Ce a fost a fost. Valetul îmi face bagajele chiar în timp ce vorbim. Mă voi muta imediat ce noul meu apartament va fi pregătit și mobilat.

Își apropie sprâncenele.

– Dacă mai contează, îmi pare rău. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite...

– Da, și mie îmi pare rău.

Din diferite motive. Îmi pare rău că am avut încredere în el. Îmi pare rău că este un tânăr atât de răsfăţat. Încep să mă îndepărtez. Nu-l iert. Mă eliberez pe mine. El este cel care trebuie să trăiască cu el însuși. Conștiinţa mea este curată. Nu vreau să mă aflu în apropierea lui în acest moment. Doar că... Îmi vine în mine o întrebare.

– Scrisoarea... ai dus-o la destinaţie?

Știu răspunsul înainte să spună ceva. Yoshi clatină din cap o dată.

– Dar nici nu am vândut-o tabloidelor. Aș fi putut lua mulţi bani pe ea. O vrei înapoi?

Înghit cu greutate, simţind un loc gol în inimă, acolo unde l-am ţinut pe Yoshi.

– Arunc-o, zic. Livrată sau nu, nu mai contează.

Ce s-ar fi schimbat dacă Akio mi-ar fi primit scrisoarea? Nimic. Și-a pierdut slujba, moștenirea și mândria familiei lui. L-am rănit. Rău. Eu încă am tot, iar el nimic.

Yoshi își încleștează maxilarele.

– Reina! strigă el. Am nevoie de tine. Vino să-mi dai cu loțiune pe spate.

Reina se îndreaptă spre noi cu o figură încruntată. A văzut tot. Probabil că știa deja toate secretele murdare ale șefului ei, toate jocurile pe care le-a jucat. Mă întreb dacă este tot atât de dezgustată de el ca și mine. Cred că este. Și cred că știu o modalitate de a-l pedepsi pe Yoshi.

– Reina, spun tare și clar, iar ea mă privește. Te-ai gândit vreodată să lucrezi pentru o prințesă aspirantă care se perfecționează, care face multe greșeli, dar care are o viață interesantă și nu te-ar hărțui niciodată sexual?

Reina înghite în sec. Cu mare grijă, pune jos tubul de loțiune.

– Alteța Voastră, îmi oferiți un loc de muncă?

Eu îmi ridic bărbia.

– Gândește-te la asta.

FEMEILE DE AZI!

Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi,Fluturele de fier

21 iunie 2021

Vânată de tabloide până când au dezvăluit presupusa ei aventură, ASI, Prințesa Izumi, a fugit din Tokyo. Acum s-a întors și are ceva de spus. Într-un interviu unic în istorie, ASI, Prințesa Izumi, discută cu redactorul-șef Yui Sato pentru despre copilăria ei, despre cum a aflat că este prințesă, cum și-a descoperit cultura, cum învăță o a doua limbă, cum s-a îndrăgostit și despre un viitor plin de posibilități.

A început cu o carte despre orhidee rare, spune Alteța Sa Imperială, Prințesa Izumi.

Stă dreaptă, cu gleznele încrucișate și mâinile împreunate în poală. Are un profil regal, chiar dacă educația ei nu a fost așa. Sunt dovezi ale originii ei din California însorită – câțiva pistrui pe nas, o tentă roșiatică a părului, o căldură autentică radiind din interior. Este cu picioarele pe pământ, dar în același timp savuroasă, aproape efervescentă, mai ales când își descrie mama și prietenii de acasă. „Prietena mea a fost cea care a găsit dedicația din carte". Era o poezie de la tatăl ei, Prințul Moștenitor al Japoniei. A scris-o în urmă cu optsprezece ani mamei Prințesei Izumi, Hanako Tanaka.

De peste două decenii, au existat zvonuri despre viața amoroasă a Prințului Moștenitor. Un pasionat al activităților în aer liber, care se bucură de schi și alpinism, el a avut destule relații romantice importante, cea mai recentă cu japoneza Hina Hirotomo, născută în Marea Britanie, a cărei familie are în arborele genealogic daimyo[127] puternici și viconți înainte de abolirea sistemului titlurilor nobiliare în Japonia. Viața lui amoroasă este și continuă să fie un subiect de mare îngrijorare pentru Agenția Imperială. Se fac presiuni asupra Prințului Moștenitor Toshihito să ofere un moștenitor legitim de sex masculin. Deși familia imperială o recunoaște pe Prințesa Izumi ca membru, ea nu este nici legitimă, nici bărbat. Au apărut întrebări cu privire la succesiune și la modificarea legii pentru a include femeile. Prințesa Izumi are un răspuns în acest sens, dar mai multe despre subiect mai târziu.

În acest moment al poveștii, și-a găsit tatăl sau pe cine credea ea că îi este tată. „Prietena mea este un detectiv excelent și, prin abilitățile ei, a reușit să-l găsească. A început cu secretariatul de la Harvard, dar o căutare obișnuită pe Google a fost modul în care l-a descoperit." Mama Prințesei Izumi este absolventă de Harvard și o distinsă profesoară de biologie, dar prințesa nu împărtășește pasiunea mamei pentru știință. „Mă tem că sunt îngrozitor de obișnuită", afirmă ea cu entuziasm.

„A fost destul de evident imediat ce am văzut fotografiile Prințului Moștenitor, tatăl meu. Mi s-a spus că seamăn cu el." Așa este. Are același nas și pometi înalți. „Mama mi-a dat emailul unui prieten comun pe care îl aveau în facultate. Am scris un mesaj scurt..." Ea ridică din umeri. Restul este istorie. O săptămână mai târziu, presa aflase povestea, iar Prințesa Izumi se îndrepta spre Japonia. Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost de domeniul incredibilului.

„Acomodarea mea în Japonia nu a fost perfectă", spune prințesa fără să se eschiveze. „De fapt, chiar opusul." Deși aștepta cu nerăbdare să reia legătura cu Japonia – îi plac în mod deosebit dorayaki – prințesa s-a confruntat cu multe obstacole. Cel mai important a fost educația ei indiscutabil americană. „Mi s-a părut că vin acasă, și totuși nu. Să fii japoneză și să crești în State nu a fost ușor. M-am luptat cu problemele de identitate, întrucât locuiesc într-un oraș

majoritar alb. Așadar, când am venit în Japonia, așteptările mele erau mari și nu tocmai rezonabile. S-ar putea să nu am niciodată cunoștințele și conștientizarea culturală a cuiva născut aici [Japonia]. Sunt o străină, dar, în același timp, nu sunt străină. Este un pic paradoxal." Dificultăților deja existente li se adaugă și bariera lingvistică. Japoneza Prințesei Izumi se îmbunătățește, dar când a sosit pentru prima dată, nu înțelegea deloc limba. „După al Doilea Război Mondial [Războiul din Pacific], bunicii mei au încetat să mai vorbească limba japoneză. Au vrut să se integreze pe deplin în America. Au murit înainte să mă nasc eu. O mare parte din istoria mea s-a pierdut."

Tabloidele au fost nemiloase în expunerea gafelor culturale ale Prințesei. „A fost dureros să aud, dar și util. Învăț în mod constant, ceea ce înseamnă că voi face mai multe greșeli. Tot ce le cer oamenilor este să aibă răbdare cu mine. Muncesc din greu pentru a fi demnă de această instituție și, în același timp, să-mi rămân fidelă mie. Este un echilibru delicat", spune ea. „Sunt fiica mamei și a tatălui meu."

Cea mai mare încălcare a regulilor a fost relația cu ofițerul din garda imperială Akio Kobayashi. Fotografiile apărute în presă cu cei doi îmbrățișându-se sau sărutându-se torid încălcau două norme – afecțiunea în public și un membru al familiei imperiale într-o relație cu cineva de statut social cu mult inferior. „Din punct de vedere tehnic, fotografiile erau surprinse în momente private. Nu voi nega

că s-a întâmplat. Dar nici nu voi intra în detalii." Așadar, ofițerul din garda imperială și prințesa mai reprezintă încă un subiect? „Deși sunt de acord că partea cea mai mare a vieții mele este publică și se va difuza în presă, sunt hotărâtă să păstrez câteva momente pentru mine, în special cele referitoare la viața mea privată, cel puțin până când sunt gata să le împărtășesc. Dar aș vrea să le cer scuze domnului Kobayashi și familiei lui. Nu a fost niciodată intenția mea ca presa să afle și îmi pare rău pentru orice rău pe care l-am provocat. În plus, aș vrea să clarific lucrurile. Tabloidele l-au prezentat pe domnul Kobayashi într-o lumină foarte proastă. Relația a progresat uniform de ambele părți. Nu a profitat de mine. Pentru o vreme, ne-am făcut foarte fericiți reciproc." Vocea ei este melancolică – tonul cuiva care a iubit și a pierdut.

O persoană despre care prințesa nu vorbește prea mult este mama sa, Hanako Tanaka. „Mama ține foarte mult la intimitatea ei", povestește ea. „Dar vă voi spune că este un părinte minunat – plină de compasiune, bună și darnică". Despre o posibilă împăcare între Prințul Moștenitor și mama ei prințesa rămâne tăcută, direcționând conversația către subiectul primei ei întâlniri cu împăratul și împărăteasa. „Eram foarte emoționată, recunoaște ea. Dar onorată, în același timp. La început, am vorbit despre lucruri obișnuite și cred că acesta a fost modul lor de a mă liniști."

La întrebarea dacă Împăratul și Împărăteasa au dezaprobat aventura fiului lor și copilul

rezultat, biograful regal imperial și câștigătorul Premiului Osaragi Jiro pentru cartea lui, Împăratul Takehito: Omul și Poporul său, Terry Newman, a spus: „Împărăteasa este cunoscută pentru dorința de a avea o atitudine progresistă în ceea ce privește situația femeilor, inclusiv copiii născuți în afara căsătoriei, ceva considerat nedrept până în urmă cu trei decenii. Ea este, de asemenea, o persoană cu vederi largi, după ce a crescut într-o situație asemănătoare cu aceea a nepoatei ei. Împărăteasa s-a născut într-un sat sărac și nu știa nimic despre viața de la curte până când nu l-a întâlnit din întâmplare pe Prințul Moștenitor de atunci la universitate. Ea se afla acolo cu o bursă de studii. Mai mult decât orice, împăratul și împărăteasa sunt extrem de orientați spre familie. Au ținut primele pagini ale ziarelor când au decis să încalce tradiția și să-și crească singuri copiii în propria lor casă. Desigur, miza este puțin mai mică pentru prințesă. Dacă ar fi fost bărbat, atunci ar exista mai multă incertitudine cu privirea la posibilitatea de a moșteni tronul sau nu, din postura de copil nelegitim."

Dar prințesa Izumi? Au existat discuții în trecut despre posibilitatea ca o femeie să moștenească tronul Crizantemei. S-ar putea imagina pe sine ca împărăteasă? „Nu știu", spune ea, extrem de direct. „Încerc doar să mă obișnuiesc să fiu prințesă pentru moment."

Oricare ar fi viitorul pentru ASI, Prințesa Izumi, un lucru este sigur: tatăl ei o

acceptă. Dar, mai important, această prințesă pare că se acceptă pe sine. Un lucru pe care-l putem aplauda cu toții.

<>

Citiți săptămâna viitoare partea a doua a articolului, unde ASI, Prințul Moștenitor Toshihito, se alătură discuției.

Lorzi feudali în Japonia înaintea erei Meiji. (n.r.)

37

Se pare că Tokyo este un oraș al romantismului, al iertării și al bunăvoinței. De când a fost publicat articolul în *Femeile de azi!*, daruri constând în urși de pluș, lampioane, origami, farfurii cu dorayaki și bilețele au început să fie lăsate la porțile palatului. Gărzile le preiau, asigurându-se că nu există riscuri de securitate cum ar fi o păpușă kawaii cu raze laser în ochi – și mi le aduc. În cea mai mare parte sunt de la fetele adolescente. Bilețelele lor sunt în formă de inimă și își exprimă sprijinul etern în privința non-relației mele cu Akio. Mai sunt și alte scrisori de la japonezi născuți în străinătate care se identifică mult cu povestea mea și care doresc să și le împărtășească pe ale lor. Reacțiile sunt copleșitoare. Nu m-am gândit niciodată că voi aprinde o astfel de flacără. Sunt hotărâtă să le răspund tuturor celor care au lăsat o adresă. Domnului Fuchigami nu-i place. Dar mi-a făcut timp în program să o fac. Deci, asta e.

– O, aceasta este o invitație la nunta cuiva, spune Mariko, ridicând un carton cu scris elegant.

I-am solicitat ajutorul doamnei mele de onoare pentru a sorta scrisorile.

– Pune-o în teancul cu diverse, spun.

– Ce ziceți de asta?

Mariko ridică un bilet de care este prins un buchet de flori.

– Este o cerere de căsătorie pentru dumneavoastră, spune și o deschide. Zice că veniturile lui sunt mai mari de cinci milioane de yeni pe an. Oh! A lăsat o poză. Nu arată chiar rău.

Îmi arată fotografia. Are de două ori vârsta mea, cu o claie de păr negru, care are mare nevoie de o tunsoare.

– Diverse, spun eu, frecându-mi tâmplele.

Poate că e mai mult decât pot duce. Mama s-a oferit să rămână să mă ajute, dar mi-am dat seama că era nerăbdătoare să se întoarcă în Statele Unite. Toate mijloacele de informare care mă înconjurau o transformaseră într-o pustnică (adică o dorință acerbă de a te închide în casă, de a trage toate jaluzelele și de a bea apă nefiltrată de la baie). Tata

o va vizita în curând. Voi merge cu el. Cei doi dau o nouă definiţie expresiei „cu paşi mărunţi“. Este mai mult decât atât.

– Lucrurile devin din ce în ce mai ciudate, remarcă Mariko și deschide o cutiuţă, de care atârnă resturi de hârtie de împachetat aurită – gărzile imperiale, cel mai probabil, au desfăcut-o înainte.

– Ce este?

Continui să mă concentrez la scrisoarea pe care o scriu. Dacă este tot dorayaki, deja trebuie donat. Nu avem spaţiu pentru a depozita tot.

– Este un breloc de chei cu numele dumneavoastră pe el.

Încet, îmi înalţ capul, uitându-mă la obiectul care atârnă între degetele lui Mariko.

Ea caută prin cutie. Este și un bilet.

Mă ridic de pe scaun.

– Stai să văd.

Iau de la ea brelocul pentru chei și bucata de hârtie. Este din lemn și pe el a fost pictat un curcubeu. Numele meu a fost inscripţionat pe el. Este clar făcut manual. Personal. I-am spus lui Akio despre asta la Kyoto în noaptea când ne-am plimbat, când ne-am sărutat prima oară. Ce a spus el? „Mi-aș dori să-ţi pot lua durerile și să le îngrop cât mai adânc.“ Îl răsucesc pe toate părţile, apoi citesc biletul.

Acum înţeleg
Îmi este atât de clar
Împotrivire, vânt, ploaie, lapoviţă
Am încetat să cred în dragoste
Până când am văzut frunzele căzând

Este de la *el*. La fel de sigur cum pământul se rotește în jurul soarelui, știu că mâinile lui Akio au atins acest obiect. Inima îmi bate repede, urcându-mi-se în gât.

– Când a fost adus acest obiect?

Nu aștept să răspundă. Deja mă deplasez, încalţ o pereche de pantofi și ies pe ușa din faţă. Reina este acolo. Mi-a acceptat oferta de a fi noul meu ofiţer de securitate personală din garda imperială. Cară cutii cu bilete de la poarta palatului în fiecare oră.

Se înclină când ies.

– Alteţa Voastră.

Nu mă opresc. Nu mă pot opri. Un foc îmi arde călcâiele. Alerg până la porţi. Reina este în spatele meu. Apoi e lângă mine. Ştiţi, pentru că alerg încet.

– Nu prea sunteţi îmbrăcată pentru jogging, spune ea.

Port o pereche de pantaloni şi o bluză de mătase. În cele din urmă, am convins-o pe Mariko despre avantajele pantalonilor, care sunt buzunarele, confortul şi capacitatea de a ieşi din maşină ca o persoană normală. Mai mulţi gardieni vin în urma mea. Cu cât ne apropiem de poartă, cu atât prezenţa securităţii se intensifică. Ţin brelocul de chei în mână. Este o prostie să fug aşa. Sunt sigură că va trebui să merg din nou pe puntea suspinelor. Este imposibil ca Akio să mă aştepte. Dar ar putea să fie posibil. Firele cu care mi-am cusut inima se rup. Există încă un loc numai pentru el. Va fi mereu acolo pentru el.

Încetinesc atunci când văd porţile. Este aproape seară.

Mulţimea s-a împrăştiat. Gărzile imperiale nu au de ales decât să deschidă poarta, ca să nu mă lovesc de ea.

– Nu. Nu, nu, Reina este fermă.

– Îmi pare rău, răspund. Nu te supăra pe mine. Este din dragoste!

Deodată ajung pe trotuar şi sunt observată. Surpriza de moment îi împiedică pe cei care se află acolo să formeze o mulţime. Gărzile imperiale formează o barieră în jurul meu. Timpul se opreşte şi încetineşte. Merg de-a lungul porţii, zâmbesc şi dau din cap către oameni. Pretind că toate acestea fac parte dintr-un plan. Strâng brelocul pentru chei în palmă, căutând un fost ofiţer din garda imperială, înalt, cu părul închis la culoare, cu sprâncene nervoase.

– Prinţul nu a încercat niciodată să mă întreacă în fugă. Este o premieră, spune Reina printre dinţi.

Biata Reina! Promit că mă voi revanşa.

Ochii mei analizează trotuarul, tufişurile, chiar şi copacii. Se opresc asupra unei siluete la douăzeci de metri distanţă. Înalt. Brunet. Fără uniformă. Inima îmi bate tare. Akio este acolo, în umbră, cu soarele apunând în spatele lui. Continui să mă apropii încet. S-ar putea să plutesc. Cine ştie... Mă vede şi el pe mine. Ochii lui sunt uşor măriţi, îndrăgostiţi. Un murmur de recunoaştere străbate mulţimea. Cineva face o poză.

– Bună, spun când sunt suficient de aproape să mă audă.

– Bună.

Face o plecăciune adâncă.

Mi se taie respiraţia.
– Ai lăsat cumva asta pentru mine?
Deschid mâna, îi arăt brelocul de chei.
– Într-adevăr, spune el.
Vocea lui este profundă și caldă, mă copleșește.
– Mulţumesc.
Este cel mai bun cadou pe care l-am primit vreodată. Perfect.
– Cu plăcere.
Stăm și ne privim tăcuți.
– Oricât de mult mă bucur de această reîntâlnire, la fel face și toată lumea din jur, intervine Reina.
Akio se întoarce pe călcâie. Părul lui este puţin mai lung. Și-l îndepărtează din ochi.
– Ai vrea să intri? și fac semn din cap spre palat. Adică, dacă nu ești ocupat.
– Nu sunt deloc ocupat, spune el. De fapt, îmi eliberasem programul pentru următoarele zile. Aveam de gând să aștept afară, lângă palat, cât timp era nevoie pentru a vedea o prinţesă.
– În regulă, atunci...
Zâmbesc ca o prostănacă.
Mergem unul lângă altul până la poartă.
– O nouă gardă?
Akio dă din cap către Reina.
Reina vorbește în cască.
– I-am furat-o lui Yoshi, spun.
Colţurile ochiilor i se încreţesc într-un zâmbet.
– Pun pariu că nu i-a picat bine.
Nu știe că vărul meu a fost responsabil pentru dezvăluirea poveștii. Îi voi spune mai târziu. Sunt lucruri mai importante asupra cărora trebuie să ne concentrăm acum.
– Știe să rupă gâtul cuiva folosind doar propria greutate corporală. O să mă înveţe și pe mine mai târziu, spun.
Akio i se adresează.
– Te rog, nu-i arăta asta.
– I-am spus deja că nu, spune Reina, privind direct în faţă.
Mâna mea este atât de aproape de a lui. Aș putea să-l iau de mână. În schimb, strâng pumnul. Prea mulţi martori. Suntem aproape de poartă, ritmul nostru este încetinit din cauza mulţimii în creștere. Se scandează

numele meu. Se fac poze. Dar este ca și când am fi în bula noastră privată și sunt ușoară ca aerul. Mi se face pielea de găină. Akio este aici. A venit după mine.

Trecem pe lângă o hartă a palatului. Este o săgeată roșie și scrie 現在地. Genzaichi. *Te afli aici*. Apoi, apare poarta.

Se deschide și trecem dincolo. Continuăm să mergem pe alee până când poteca își schimbă direcţia și dispărem din raza vizuală. Gărzile au dispărut și ele. Doar Reina rămâne, păstrând o distanţă respectuoasă.

– Am văzut articolul din revistă, spune Akio.

– Da? Ce părere ai?

Nu aștept să răspundă.

–Îmi pare rău, Akio. Nu am vrut niciodată ca tu sau familia ta să aveți de suferit.

Clatină din cap.

– Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ai părăsit Japonia din cauza articolului din *Gazetă*... Din cauza mea.

– Ai fost concediat, spun.

El face o grimasă.

– Nu am fost concediat.

Gândurile îmi îngheață. Timpul încetinește și se extinde.

Domnul Fuchigami a spus...

„A plecat. Nu putea să rămână“, a spus domnul Fuchigami.

– Am crezut că ai fost concediat.

– Ce? *Nu*. Mi-am dat demisia, spune Akio. De îndată ce a izbucnit povestea, mi-am dat demisia. Nu mi s-a părut mare lucru. Oricum, urma să plec în curând.

Spune totul cu atâta nonșalanţă. Îmi încrunt sprâncenele. Se grăbește să-mi explice.

– Intenţionam să renunţ la serviciul de pază. Aveam de gând să-ţi spun la prânz, dar apoi am început să dansăm și apoi...

El se înroșește.

Și apoi ne-am sărutat, vrea să spună. Ne-am sărutat cu pasiune.

Și eu simt că mă înroșesc.

– Nu înţeleg. Părinţii tăi, mass-media...

El dă din cap.

– A fost dur la început. Cu siguranţă, nu cum am vrut să-i dau vestea tatălui meu. Dar el înţelege sau cel puţin încearcă. Ajută și faptul că te place atât de mult.

Fruntea mi se încruntă.

– Am crezut că ţi-am distrus viaţa.

– Și eu am crezut că ţi-am distrus viaţa, spune el. De aceea nu am apărut. Am crezut că nu vrei să mă vezi. Dar apoi am citit articolul și reportera a sugerat că s-ar putea să nutrești niște sentimente faţă de mine... S-a... se înșală? Există vreo speranţă pentru noi?

Se oprește și se întoarce cu totul către mine.

– Știu că nu sunt cel mai potrivit pentru tine sau pentru familia ta. Dar sunt pe cale să devin. Promit că, dacă îmi dai această șansă, îmi voi petrece viaţa fiind demn de tine. M-am înrolat în Forţele Aeriene de Autoapărare. Peste câţiva ani, voi fi ofiţer și voi putea avea un venit bun. Va fi dificil, dar...

Îl opresc lipindu-mi buzele de ale lui. Gata cu vorbitul. Ne sărutăm. Își pune mâinile de ambele părţi ale gâtului meu, cu degetele mari mângâindu-mi maxilarul. Ne îndepărtăm unul de celălalt. Îmi șterge o lacrimă de sub ochi.

– Ridiche, spune el. Nu plânge.

– Sunt lacrimi de fericire, zic eu.

Doar lacrimi de fericire de acum înainte. Lumina portocalie e filtrată printre copaci. Soarele apune. Reina s-a întors cu spatele. Ne sărutăm încet și ne bucurăm.

– Nu m-am gândit niciodată că aș aparţine unui anumit loc, șoptesc.

Îmi mângâie din nou maxilarul cu degetele mari.

– Izumi, tu însăţi ești un univers. Construiește-ţi propriul spaţiu. Unul unic, al tău.

Exact cum mă gândeam și eu.

Un alt sărut, adânc și lung. Ochii lui Akio sunt ca ciocolata topită, cu un inel argintiu, în care se reflectă de luna în creștere. Chiar dacă nu se aude nicio muzică, dansăm, legănându-ne înainte și înapoi. Îmi așez obrazul pe pieptul lui, probabil lăsându-i urme de machiaj pe tricoul alb. Nu suportăm să ne îndepărtăm unul de altul, așa că nu o facem. Stăm. Zăbovim. Așteptăm noaptea.

Ce se întâmplă în continuare? Încotro mergem de aici înainte? Acesta este finalul *fericit*? Nu știu. Ceea ce știu este că în acest moment este extraordinar de bine. Demn de momente pirotehnice.

Daţi drumul la focurile de artificii!

MULȚUMIRI

În timpul variantelor de scriere a manuscrisului, am aflat că o prietenă a murit. Reprezenta unul din modelele care m-au inspirat pentru GFA. După liceu, drumurile noastre s-au despărţit și nu am ţinut prea mult legătura. Dar a fost o prezenţă importantă în viaţa mea: încrezătoare și atât de naturală. Îmi pare rău că a plecat dintre noi. Lumea îţi va simţi lipsa.

Sunt atâţia oameni care dau substanţă unei cărţi. Sunt oameni, precum prietena de care am vorbit mai sus, care reprezintă adevărate surse de inspiraţie. Aș vrea să-i adaug în această listă, cu mulţumiri, pe soţul meu, Craig, și pe gemenii mei. Vreau să le mulţumesc părinţilor mei care au sădit în mine dragostea pentru lectură, care a dus la dragostea pentru scris. Le mulţumesc fraţilor și surorilor mele, familiei mele extinse și prietenilor.

Apoi, sunt cei care își suflecă mânecile și lucrează la carte cot la cot cu tine. Îi mulţumesc agentului meu, Erin Harris, care a crezut în abilitatea mea de a scrie încă de la bun început. Îi mulţumesc lui Joelle Hobeika, un redactor extrem de exigent, dar atât de blândă, că devine de-a dreptul suspectă; Sara Shandler și Josh Bank, tuturor celor de la Alloy. Mulţumiri lui Sarah Barley, un redactor extraordinar care a crezut în această carte și i-a înţeles spiritul. Îi mulţumesc lui John Ed de Vera pentru minunata copertă. Mulţumiri întregii echipe de la Flatiron: Sydney Jeon, Megan Lynch, Cristina Gilbert, Malati Chavali, Bob Miller, Claire McLaughlin, Chrisinda Lynch, Vincent Stanley, Jordan Forney, Katherine Turro, Nancy Trypuc, Erin Gordon, Amelia Possanza, Kelly Gatesman, Keith Hayes, Anna Gorovoy, și Jennifer Edwards. Le mulţumesc tuturor celor pe care i-am omis din greșeală. Celor care nu știu, mulţumirile autorului sunt scrise cu mult timp înainte ca o carte să fie publicată. Scriu aceste rânduri în august 2020. În următoarele luni, această carte va trece prin multe mâini la Flatiron, oameni pe care voi ajunge să-i cunosc bine și să-i respect. Mi-aș fi dorit să-i pot numi și pe ei și să le mulţumesc în mod formal, în scris. Mă gândesc la voi toţi acum.

De asemenea, îi mulţumesc lui Carrie, prietenă și cititoare fabuloasă din Japonia, care m-a ajutat să dau acestei cărţi sentimentul de

autenticitate. Nu pot să descriu în cuvinte cât de minunată ești, cât de inteligentă și de atentă. Sunt atât de bucuroasă că ne-am întâlnit. Nu există nimeni altcineva cu care să prefer să discut regulile de nume imperiale în afară de tine. Le mulţumesc lui Naohiro și Ruta, care au citit această carte și care mi-au oferit observaţiile lor.

În cele din urmă, le mulţumesc tuturor cititorilor. Sunt atât de norocoasă că pot să îmi împărtășesc cu voi cuvintele. O spun cu inima plină.